Kapelmestre ser „Kejseren danser“

Kendte og populære københavnske Kapelmestre overværede forleden en ekstra Forestilling af Ufa-Filmen »Kejseren danser«. Paa Billedet ses fra venstre til højre: Harald Mortensen, Jens Warny, Aage Juhl-Thomsen, Kinoorganisten Mogens Kilde, Otto Lington, Kai Ewans og Louis Preil.
Nedenfor gengiver vi d'Herrer Kapelmestres Meninger om Filmen:

Jeg var meget begejstret for Filmen, dens smukke Optrin, blændende Spil og pragtfulde Musik.

Kai Ewans

En smuk kunstnerisk Film med en pragtfuld Musik til de skønne karakteristiske Folkedanse. En Fryd for Øje og Øre. — Den betagende »Ilddans« vil jeg aldrig glemme.

Knud Dalgaard

En sanglig og musikalsk glimrende Film, — paa Linie med eller maaske bedre end »Kongressen danser«.

Aage Juhl-Thomsen

Netop i disse Tider er det forfriskende at se en saadan Film — med herlig Sang, skøn Musik og glimrende Spil.

Jens Warny.

Filmen var straalende, Musikken bedre end i nogen af de Operettefilm, vi i de sidste Aar har set. Der er ingen Tvivl om, at dens Melodier i Løbet af kort Tid vil blive Succes'er overalt.

Otto Lington

Filmen var glimrende — Musikken ovenud! — Og det er netop det, Folk foretrækker.

Harald Mortensen.

En meget underholdende Film med fortræffelige Melodier og elegant sat op.

Louis Preil.

En milieumæssig dejlig Film med en straalende Musik — og dette baade for Hovedmusikkens som for Underlægningsmusikkens Vedkommende. Og Balletoptrinene er noget af det smukkeste, der overhovedet er vist paa Film!

Mogens Kilde.

En stribe kapelmestre var inviteret til premiere i marts 1942 på UFA-filmen ”Kejseren danser” (”Tanz mit dem Kaiser”)

CIRKUS REVYEN (1942-46 + 1951-52)

Efter Apolloteatret kom jeg til een af Danmarks festligste teaterdirektører i Cirkusrevuen på Bakken, Oscar Holst. Han var et vidunderligt menneske, og der var dejligt derude på Bakken.

Der var mange små muntre hændelser.

F. eks. ville Oscar Holst have en bestemt start på showet. Han sod i sin hvide jakke med én rød nellike i knaphullet og hvid hat og tog imod gæsterne ved indgangen.

Når tæppetid nærmede sig, skulle jeg som kapelmester gå over scenen, hen ad pisten (barrieren mellem scenen og orkestergraven). Midt på pisten skulle jeg så hilse hen mod ham ved indgangen – og når Oscar Holst løftede sin hvide hat, var det tegn til at jeg kunne gå ned i orkestergraven og slå an til ouverturen.

Gennem årene var teltet, vi spillede Cirkus Revyen i blevet meget mørnet og utæt. En aften i en voldsom regnbyge, måtte der ringes efter Falck, som med pumper tømte orkestergraven – mens vi fortsatte med at spille til forestillingen. De blev de våde skos og sokkers aften.

Ib Schønberg og jeg fulgtes så godt som hver aften fra Klampenborg Station og til fods gennem Dyrehaven til Cirkus Revyen. Ib Schønberg havde altid lommen fuld af småmønter, som han – der ellers var påholdende nok – delte ud med et smil til de mange unger, som var på strækningen. Husk at sige hjemme, sagde den smilende Ibbermand, at I har fået mønten af "Onkel Ib". Det var et af hans små reklamefif.

Cirkus-Revyen 1942 fik en del omtale, bl.a. fordi man nu var gået væk fra den egentlige cirkusform med en manege og nu var der "rejst en elegant Revyscene, med orkestret flyttet ned foran i en Orkestergrav, ganske som i et rigtigt Teater."

De medvirkende var svenske Gustav Wally og hans "henrivende Partnerske" Lillian Helle-Bro. "De havde medbragt det kostbare og blændende udstyr fra Oscars-Teatern i Stockholm". Holger Bjerre havde "samlet et Elite-korps af 16 unge, skønne Kvinder." Censuren hindrede at man kunne aflevere "den aktuelle Vise", men anmelderen fandt dog "denne Revy langt mindre "rationeret" end de fleste andre." Endvidere medvirkede Ib Schønberg, Olga Svendsen, Claire Feldern, som sang og spillede flygel og "rejste en Bifaldsstorm, der næsten ikke vilde tage Ende. I Claire Feldern har Cirkusrevyen fundet et Verdensnummer, der alene er Pengene værd, og ikke saa lidt til." Til sidst roses "Otto Lington og hans storartede Orkester".

I efteråret 1942 var Lington på tourné i Danmark og familen var med.
Bag Lington og frue ses sønnen John.

I Cirkusrevyen 1943 havde man igen sikret sig Wally og Feldern, med ny stor succes. Danmarks Revydronning Liva Weel var hentet ind, men fik kun et par halvdårlige viser: ”Hvilket Misbrug af Danmarks største Revystjerne!” Schiøler Linck og Arthur Jensen var med blandt de øvrige. Lington brugte tiden i toget frem og tilbage til at regne ud, hvor mange musiknumre hans orkester spillede i løbet af sommeren i Cirkusrevyen: ”Resultatet er ret imponerende. Sæsonen for Cirkusrevyen er paa 90 dage, og der er 22 numre i hver Forestilling (2 om dagen). Det bliver i Løbet af Sæsonen til 5.280 Numre, men saa gentages Tingene op til fem Gange ved Viserne, og regner man med det, kommer Otto Lington og hans Orkester op paa ca. 10.000 Numre i Løbet af Sommeren.” (Det er noget vanskeligt at få regnestykket til at gå op! Men prøv selv.)

Lingtons Tour-plakat for 1942-43

På Bakken havde man én dag om året Barnets Dag, hvor 300 børn via Børnenes Kontor var inviteret til en dag på Bakken. Cirkusrevyen holdt samtidig Børnetalent-Fourm, hvor 19 talentfulde børn optrådte. Blandt dem en 13-årig knægt, der hed Preben Kaas, han sang ”Sangen om ”Kressian”, så det dirrer i Sofitterne”! Teltet var fyldt til randen.

En hilsen fra Liva Weel fra Cirkusrevyen 1943

Efter Cirkusrevyen sluttede startede Lington som kapelmester hos Valencia. Samme dag udsendtes endnu en Radio-film i radioen. Denne gang var det om Carl Fischer og Schiøler Linck og deres samarbejde. ”Udsendelsen, der skal optages paa Voksplader, kommer den 16. August, samme Aften, som Otto Lington tiltræder sit 4. engagement i Valencia efter Cirkusrevy Sæsonen”. Denne gang var det Lingtons succesrige Novelty Sekstet, der blev hyret til Valencia. Denne Sekstet var vældig populær og spillede ofte i radioudsendelser.

Engagementet i Valencia var ”på deling” med de øvrige optrædende. Det blev spillet 3 non-stop-forestillinger pr. dag – kl. 16, 17 og 18 - ugens fem første dage. Entréen var 1 kr. og der var ingen købetvang. Der var stillet stolerækker op på dansegulvet. Entréindtægten blev delt mellem musikere og artister (en ballet-trio, en komisk jonglør, et dansepar, et luftnummer, en komisk troldmand, en ækvilibrist-duo og en argentinsk lasso-akt), så der kan ikke have været meget til hver. Ellers var der almindeligt åbent i Valencia lørdag og søndag. Lingtons initiativ blev rost, da han på denne måde gavnede sine kolleger og gav københavnerne en helt ny form for underholdning. Godt nok dikteret af tiderne.

Non-stop-varietéen blev en succes på trods af det tidlige starttidspunkt. Men efter at have holdt lukket i juleugen, åbnede den ikke igen. Grunden var, at der skulle betales en 40 % forlystelsesskat af den ene krone, som blev betalt i entré. Og med kun 60 øre tilbage, kunne det ikke løbe rundt. Man havde søgt myndighederne om at få udsættelse – til bedre tider – med betalingen, ligesom teaterfolket havde fået, men der blev givet et blankt afslag.

St. Bededag den 5. maj 1944 afholdtes årets koncert i K.B. Hallen! Alle de store jazzorkestre var med. Otto Lington opførte igen ”Rhapsody in Blue” med et 37 mands orkester. Ole Willumsen var pianist. Døm selv!!

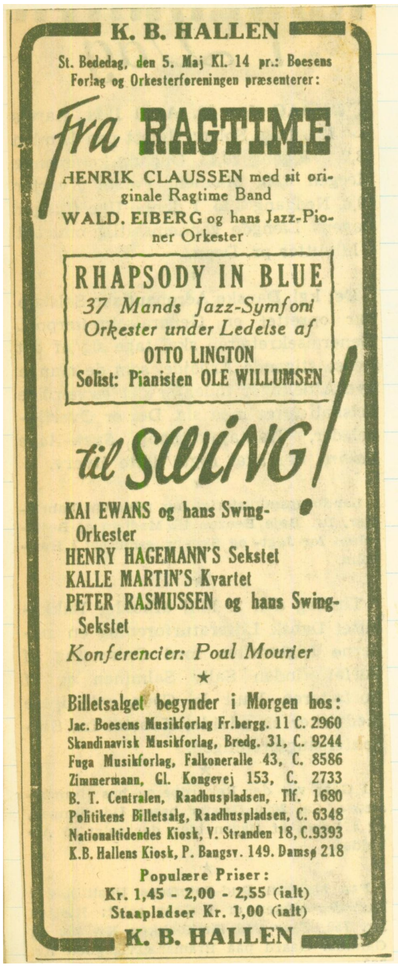

Da Cirkusrevyen åbnede 1944 sæsonen var det med 10 års jubilæum. Gunnar Lemvigh, Ellen Jansø, Aase Ziegler, Ib Schønberg var hovednavnene. ”Otto Lingtons Orkester spiller med Liv og Lyst og usvigelig Rytmesans, indsmigrende Melodier af Triumviratet Lington, Gyldmark og Thingsted.” Revyen fik ikke ligefrem overstrømmende anmeldelser, men kordamernes kostymer blev rost, og en enkelt anmelder skrev: ”Naar Teltet ikke væltede i Aftes under Bifaldsstormen, var det kun fordi det er blevet ekstra sikret og afstivet efter Foraarsorkanen først i Maj, da det blæste omkuld.” Premieren fandt sted den 13. maj.

Lington var kapelmester på Bakken igen i 1945 og 46, men da tiden oprandt for sæsonen 1947, foretrak han at blive i Valencia, hvor man dette år også holdt åbent om sommeren. I hvert fald til den 1. juli. Lington: ”Vi lukker 1. Juli, og saa tager jeg afsted til Rørvig, ikke alene for at dase, men ogsaa for at fiske. Jeg har været hos Holst paa Bakken i 5 Sæsoner, og jeg ved ikke alt det smukke og venlige, jeg skal sige om denne min Direktør og alle de elskværdige Aktører og Aktricer, der muntrer Folk under Teltet.”

I 1945 foregik Cirkusrevyen i et stort telt, som var opsat i Forum i København (men det fyldte dog kun en lille del af hallen). Om samarbejdet med Ludvig Brandstrup fortæller Lington i 1974: Lud-

vig kunne være en satan både på og uden for scenen. Hvis nogle blandt publikum kom for sent, udleverede han dem til det store grin. Folk, der kommer for sent til en forestilling, har mærkeligt nok altid billetter til midt inde på en række. Når folk ledte efter rækken, kunne Ludvig sige: - Er De nu også sikker på, at det er det rigtige teater? Når de ulykkelige endelig havde fået deres plads, sagde Ludvig Brandstrup: Sidder De godt? Og lidt efter: Så har De måske ikke noget imod, at jeg begynder?

Den 5. juli 1945 afholdt Modstandsbevægelsen og Dansk Artist-Forbund en særlig forestilling – Sommefesten - i Cirkus Revyens telt. Forestillingen var til fordel for de russiske krigsfanger, som havde overlevet tvangsarbejdet i Tyskland, og nu som flygtninge, opholdt sig i Jægersprislejren i Nordsjælland. Lingtons orkester spillede. En række russiske kunstnere optrådte, og Martin Andersen Nexø talte.

I 1951 var Lington tilbage i Cirkusrevyen som kapelmester. Ib Schønberg, Arhoff, Lulu Ziegler og Elga Olga var hovedkræfterne. Lington og hans orkester fik som sædvanlig gode anmeldelser ”… han svinger som en Troldmand sin stav over et lille energisk Orkester…”. Hans Them sad ved flyglet.

Otto Lington og Elga Olga i Cirkusrevyen 1951

DE BLINDE MUSIKERES ORKESTER

Første gang aviserne omtaler idéen er i august 1940 og kort tid efter i september afholdes optagelsesprøver. Den officielle stiftelsesdag blev den 10. september 1940. Lington skal bruge 20-22 mand til orkesteret. Dansk Blindesamfunds formand Ernst Jørgensen og Statsradiofonien har lovet at støtte projektet.

Det var i 1940, at jeg fik idéen til at skabe DE BLINDE MUSIKERES ORKESTER. Ingen troede på den, selv ikke de blinde. Under mine rejser i England havde jeg hørt om et orkester bestående af ikke-seende musikere, mennesker der var blevet blinde under den 1. verdenskrig. Så jeg mente, at et sådan ensemble også måtte kunne skabes herhjemme. Det lykkedes mig i løbet af nogle måneder, at få samlet et orkester, som Kong Frederik blev protektor for. Ved vores 10 års jubilæum var Dronning Ingrid og Kong Frederik til stede ved koncerten, som fandt sted i Odd Fellow Palæet, og i den anledning blev der skrevet to værker af Herman D. Koppel og Emil Reesen, som blev tilegnet orkestret. Vi fik fine anmeldelser, sågar fra Kina, hvorfra der tilfældigvis var en journalist den pågæl-

dende aften. Mange oplevelser havde vi sammen, bl.a. på vor tourné i Aalborg, hvor der var bestilt et værelse for lidt. Min kone Kesten, som var med, og jeg, havde et dobbeltværelse, og for at løse problemet, bad jeg portieren om en ekstra opredning. Johannes Wahl, den blinde sanger, spurgte jeg så, om han havde noget imod at sove sammen med os. Nej, ikke spor, svarede han. Blot dette, jeg vil sove i dobbeltsengen!!!

I det hele taget lærte jeg meget i tiden sammen med disse dejlige mennesker. Som H. C. Seierup engang sagde: Det er ingen ulykke at være blind, men det er satans upraktisk. Disse ord måtte jeg selv på et tidspunkt sande. Ved en aftenprøve på Kastelvej, en meget mørk aften.

Tre som havde stor betydning for etableringen af Blinde musikeres orkester:
H.C. Seierup, Lington og Johannes Wahl

Selve bygningen, hvor vi prøvede, lå et godt stykke tilbage fra gaden. Der var store beplantninger mellem huset og gaden, og jeg kunne intet se, da jeg kom ud, trods jeg havde gået dette stykke mange gange. Heldigvis løb jeg på en violinist, Axel Gleerup, som tog mig under armen og et øjeblik efter stod jeg ude på gaden.

Mange mennesker har gennem årene spurgt mig, hvorledes man kan dirigere et orkester bestående af blinde musikere. Jeg vil her lade H.C. Seierup selv fortælle: Det må have været i September1940, hvor Otto Lington indbød til optagelsesprøve. Vi var en hel del der havde meldt sig, og det var et eksperiment, som Lington formentlig ikke havde vovet sig ud i, hvis han havde kendt noget til blinde musikere. Når jeg siger det sådan – så er det fordi d. 1. marts 1941 kom Lington glædesstrålende og meddelte os, at han havde lejet Tivolis Koncertsal d. 29. marts og på det tidspunkt havde vi kun indstuderet ét nummer. Langt fra nok til en hel aftens koncert, hvoraf radioen skulle transmittere en del. Ikke-seende musikere plejer at være ganske længe om at indstudere programmer, og det var tilmed et nyt område for os, for ingen af os var professionelle på det instrument vi dyrkede i orkestret. Det var mange organister og klaverstemmere, og vi havde aldrig spillet sammen som et orkester før. Men det lykkedes ham ikke desto mindre, at få banket et program ind i hovedet på os, bl.a. et potpourri over melodier fra operetten "Victoria og hendes husar". Vi spillede og det blev transmitteret. Det vakte en del opsigt, for der fandtes nemlig ikke og er heller ikke siden blevet etableret et

orkester af blinde musikere af den størrelse. (Dog var 4 seende musikere blevet indforskrevet for at få den rigtige lyd).

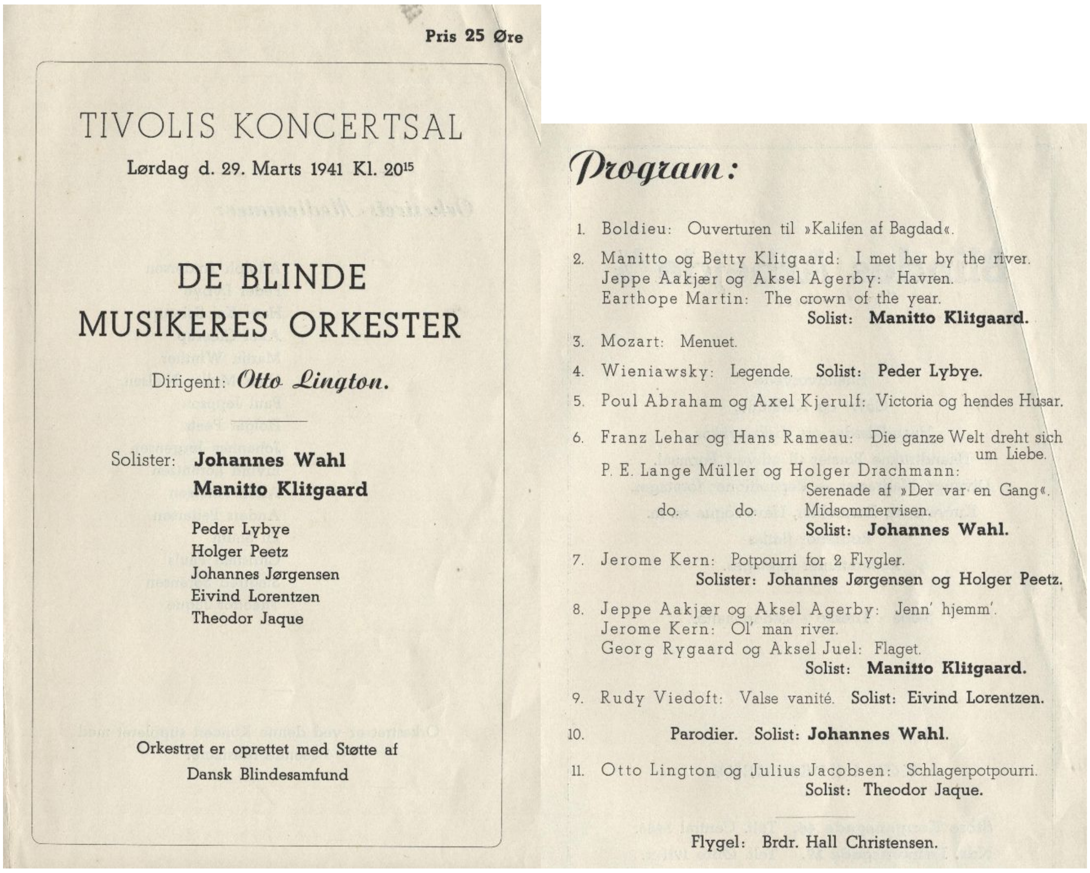
Pris 25 Øre

TIVOLIS KONCERTSAL
Lørdag d. 29. Marts 1941 Kl. 20[15]

DE BLINDE
MUSIKERES ORKESTER

Dirigent: Otto Lington.

Solister: **Johannes Wahl**
Manitto Klitgaard

Peder Lybye
Holger Peetz
Johannes Jørgensen
Eivind Lorentzen
Theodor Jaque

Orkestret er oprettet med Støtte af
Dansk Blindesamfund

Program:

1. Boldieu: Ouverturen til »Kalifen af Bagdad«.
2. Manitto og Betty Klitgaard: I met her by the river.
Jeppe Aakjær og Aksel Agerby: Havren.
Earthope Martin: The crown of the year.
Solist: Manitto Klitgaard.
3. Mozart: Menuet.
4. Wieniawsky: Legende. **Solist: Peder Lybye.**
5. Poul Abraham og Axel Kjerulf: Victoria og hendes Husar.
6. Franz Lehar og Hans Rameau: Die ganze Welt dreht sich um Liebe.
P. E. Lange Müller og Holger Drachmann:
Serenade af »Der var en Gang«.
do. do. Midsommervisen.
Solist: Johannes Wahl.
7. Jerome Kern: Potpourri for 2 Flygler.
Solister: Johannes Jørgensen og Holger Peetz.
8. Jeppe Aakjær og Aksel Agerby: Jenn' hjemm'.
Jerome Kern: Ol' man river.
Georg Rygaard og Aksel Juel: Flaget.
Solist: Manitto Klitgaard.
9. Rudy Viedoft: Valse vanité. **Solist: Eivind Lorentzen.**
10. **Parodier. Solist: Johannes Wahl.**
11. Otto Lington og Julius Jacobsen: Schlagerpotpourri.
Solist: Theodor Jaque.

Flygel: Brdr. Hall Christensen.

Programmet fra De Blinde Musikeres Orkesters første offentlige optræden.
Musikerne var: Adolph Andersen, Peder Lybye, Hans Caj Seierup, Axel Gleerup, Martin Winther, Niels Møller Nielsen, Paul Jeppson, Holger Peetz, Johannes Jørgensen, Eivind Lorentzen, Alton Petersen, Anders Pedersen, Eli Smith, Christian Pauls, Siegfred Sørensen, Theodor Jaque. Og sangerne Johannes Wahl og Manitto Klitgaard.

Hvordan kan man dirigere et sådan orkester? Det kan man fordi Lington gjorde det, som man gjorde i baroktiden, og som man for øvrigt er vendt tilbage til i nogen grad, nemlig ved at dirigenten selv spiller med. Og så havde vi mange prøver. Sådan at det i virkeligheden var lige så meget en kammermusikalsk præstation. Vi kendte jo det hele takt for takt, og havde spillet det så mange gange, at vi ikke behøvede så forfærdelig megen vejledning. Det var en vældig oplevelse, og vi havde da den glæde, at få en del radiotransmissioner, og et par enkelte fjernsynsudsendelser, samt et par tournéer arrangeret af Lington. Tournéerne havde vi megen fornøjelse af i modsætning til dem der financierede os. Dog ved jeg, at også de syntes, at det var morsomt, at være med. Et sådant orkester bygger jo på en kreds, der syntes det er morsomt. Man bliver ældre, får andre gøremål, og så går det langsomt i stykker. Man siver ud i det almindelige liv. Noget af det sidste vi lavede var en TV udsendelse i 1959, hvor vi ligesom sluttede af med et par enkelte numre vi havde indstuderet i årenes løb. Og nu er det ikke mere. Derfor er det nok kun os der var med dengang, der kan mindes det.

Under krigen var der koldt i lokalet, når man øvede, Med stok: Sangeren Manitto Klitgaard

De mange år jeg arbejdede med DE BLINDE MUSIKERES ORKESTER, står som et af højdepunkterne i min musikalske karriere, også rent menneskeligt, hvor jeg lærte utrolig meget. Ved 10 års jubilæet var orkestret også med, og som tidligere nævnt var Kong Frederik - orkestrets protektor - selvfølgelig også med på dagen sammen med dronning Ingrid. En lille blind dreng havde lært en sang i dagens højtidelige anledning, som han skulle synge, når kongen kom ind i festsalen. Nu skete der det, at dronning Ingrid kom tilfældigt ind først, hvorefter forstanderen bad drengen om at synge sangen for dronningen. Han var lidt betuttet, drengen, med det varede ikke længe før han spontant svarede: "Jeg synger kun for kongen!". Jeg tror nok, at kongeparret blev grebet af hele stemningen ved jubilæet, for Kong Frederik gjorde det, som jeg senere hørte, han meget sjælden gjorde, holdt en improviseret tale, til stor forbavselse for de forskellige tilstedeværende.

I jubilæumsskriftet for 10 års dagen kunne bl.a. læses disse sande ord:
DET VIGTIGSTE SYNSORGAN ER HJERNEN.

De Blinde Musikeres Orkester fik megen omtale i forbindelse med den radiotransmitterede koncert i Tivolis Koncertsal den 29. marts 1941. Lington selv måtte have fri i to dage fra sine pligter som kapelmester på Preislers Hotel i Viborg, for at kunne dirigere. Orkesteret havde haft et halvt hundrede prøver forud for koncerten. Alle anmeldere var enige om, at koncerten var en succes og alle musikerne fortjente det store bifald. Lington blev rost for sit arbejde med at få en helhed ud af orkesteret.

Ved Dansk Blindesamfunds 40 års jubilæum i 1951 – fejret i Rigsdagens festsal - spillede naturligvis De blinde musikeres Orkester med Lington som dirigent. Det var samtidig en vigtig lejlighed for formanden organist H.C. Seierup til at fortælle socialminister Poul Sørensen og særforsorgsdirektør Erik Leuning, at: "En blind har muligheder i sig, som samfundet bør udnytte. Men vi savner tillid, den tillid, der skal til, for at man kan betro os et arbejde. Hvor længe kan et samfund som vort lade arbejdskraft gaa til spilde?" Og han fortsatte med eksempler på forskelsbehandling bl.a. fik en blind kun en tredjedel i løn af en seende for det samme arbejde. Socialministeren var ikke politiker for ingenting og svarede: "Jeg kan ikke give noget tilsagn, men jeg vil selvfølgelig være lydhør for de ønsker om forbedringer, som er komme stærkt frem ved denne lejlighed." Artiklen fortsatte: Et

friskt bevis for, hvad de blinde kan præstere, havde de mange gratulanter i salen lige for haanden OG for øret. Blinde Musikeres Orkester under ledelse af kapelmester Otto Lington indlagde sig fornyet fortjeneste og havde betydeligt større bifald end baade særforsorgsdirektøren og socialministeren.

En øveaften med De blinde musikeres orkester

Under besættelsen i 1941, fremsatte folketingsmand og politimester i Køge, Vagn Bro en udtalelse om dansen på restauranterne, som han åbenbart fandt anstødelig (ja, historien gentager sig). Det fik Otto Lington til at fare i blækhuset og i BT kunne man læse: "Det synes, som om Folketingsmanden har udtalt sig om et Problem, han ikke har meget Kendskab til. Der foregaar intet uanstændigt paa de Restauranter, hvor der danses, og jeg kan ikke se, der er nogen som helst Basis for Ændringer i de Bestemmelser og Love, der betinger Forlystelseslivet af i Dag. Jeg har talt med adskillige Kolleger, der ligesom jeg finder det mærkværdigt, at en Politimester i Folketinget tager ordet imod den Dans, der trives paa Restauranterne i Dag. Den er saa uskyldig som noget, og vi kan ikke se nogen som helst Grund til, at der skulde skrides ind mod den.

Politimester Vagn Bro, der som Folketingsmand naturligvis maa være interesseret i Beskæftigelsens Opretholdelse, har ganske glemt, hvor mange Mennesker, der i Dag er beskæftiget i Forlystelsesindustrien netop paa Grund af Dansen. Flere Hundrede Mennesker vilde blive arbejdsløse, hvis Dansen skulde afskaffes.

Vi er derfor en Kreds af Kapelmestre og Musikere, der i Dag har sendt Politimester Vagn Bro vor skarpeste Protest mod det forslag, han fremsatte i Folketinget, og hvorefter Politiet skulde føre strengere Kontrol med den offentlige Dans."

Ved en stor velgørenhedskoncert i KB Hallen den 30. november 1941 til fordel for Fattige Børns Julefest og Beklædning, dirigerede Lington et 30 mands orkester.

I december 1942 havde en ung ambitiøs mand fra Aarhus, engageret Lington med orkester og Aase Werrild som solist foruden en række lokale solister. Billetsalget gik dårlig, det var jo lige før jul, og for at øge interessen blev yderligere solister hyret: Kaj Abrahamsen, "Vi unge-kabaret'en", som bestod af Ole Monty, Knud Pheiffer og Tove Steiness og desuden Claire Feldern. Lige meget hjalp

det. Den unge arrangør måtte aflyse de planlagte 5 koncerter og nøjes med en i Aarhus den 9. december. Lington og hans orkester var de eneste som fik en fornuftig betaling, da kapelmesteren havde sikret sig betaling for tre koncerter på forhånd. De øvrige fik en del af det lovede, med måtte selv betale for ophold og rejse. Lington og hans 10 Lingtonians spillede bl.a. ”Gershwin Fantasi”.

Den 11. februar 1942 havde De blindes Orkester med Lington som dirigent, fået en hel time i radioen. Programmet var: Joh. Svendsen: Festpolonaise – P. Abraham: udtog af operetten Victoria og hendes husar – Bizet: Prélude af Musikken til dramaet Pigen fra Arles - Mozart: Menuet - Offenbach/Binder: Ouverture til operetten Orfeus i underverdenen – H.C. Lumbye: Koncertpolka for 2 violiner – Eric Coates: Knightsbridge March. Jo, de blinde musikere var nu på højde med alle andre orkestre. Orkesteret var på 19 mand og Dansk Blindesamfund havde finansieret indkøb af nye instrumenter.

Louis Preil forlod sin faste stilling som dirigent ved Statsradiofonien i begyndelsen af 1942. Der var mange gisninger om, hvem som skulle følge efter ham. Lington var ofte nævnt, men det endte med at Arne Hammelboe til alles overraskelse, blev ansat. Da den første kontrakt udløb efter 12 måneder – den 1. april 1943 – ønskede han at fratræde stillingen, og selv om radioen ønskede at forlænge ansættelsen, sagde han nej, tak. Igen blev Lington bragt i forslag, sammen med Kaj Julian og Emil Reesen. Den sidste blev direkte spurgt og svarede: Jeg har slet ikke Raad til at tage den Stilling, selv om den skulde blive mig tilbudt… hvad jeg anser for ganske udelukket. – Kunde det ikke ordnes økonomisk? Det tror jeg ikke… og det vilde jo medføre, at jeg skulde sige Nej til alle de Opgaver, der interesserer mig stærkt: Film, Kompositioner og meget andet. Jeg vilde blive optaget fra Morgen til Aften, og jeg sætter for megen Pris paa min Frihed.”

Hans Schreiber fik tilbudt stillingen, men ville ikke påtage sig det daglige arbejde, men kun overtage posten som dirigent for de store underholdningsarrangementer. Lington blev igen i aviserne spurgt om ikke han var kandidat, og hans svar var, at han intet ville have imod at påtage sig den anden del af stillingen, og overlade de store koncerter til Schreiber. Men det blev heller ikke til noget.

Ved Lingtons 40 års dag var der adskillige notitser og artikler om ham. En skrev under overskriften ”En Jazz-Pioner fylder 40” bla.: Hemmeligheden ved Lington er den, at han altid har været et Par Længder foran baade sine Konkurrenter og Publikum. Han er *vaks*, som man siger. Den første Jazz-Kapelmester, der optraadte på Scenen (Scala 1925), den første Musiker uden for Radioens faste Stab, som fik Transmissioner, den første, som turde binde an med en Jazz-Koncert i Odd Fellow Palæet, og den første, som skrev en Bog om Jazzen. Bag sit smilende og glatte Ydre gemmer han en Nysgerrighed af fabelagtige Dimensioner: Noget nyt? Det skal prøves. Og han prøver, han øver sig, han slider i det. Der er bare ingen, der kan se det paa ham. Men man kan høre det.”

Jo, Lington var stadig værdsat. Han spillede nu regelmæssigt i radioen. På denne tid havde han en udsendelse, der blev kaldt ”Rundfart i København”, hvor EPE havde skrevet teksten og Lington dirigerede Radio-Ensemblet. Det var en udsendelse, som kom hele vejen rundt i København. Tivoli, Zoologisk Have, Vesterbro i 90’erne, En søndag på Amager, Nationalmuseet og Nyhavn. Der blev spillet så mange forskellige stilarter, at anmelderne havde svært ved at finde sammenhæng eller mening. Solister var Kirsten Fogtmann, Peter Sørensen, Ingelise Rune, Elga Olga, Gunnar Lemvigh og Erika Voigt, som ”lyste op ved sit straalende Talent med en enkelt Vise.”

Den 7. august 1943 indførte besættelsesmagten for første gang ”spærretid”, men kun for Esbjerg og Fanø pga. af en række sabotagehandlinger, protester og strejker. Den blev ophævet igen den 12. august.

Den 28. marts 1944 fejrede Otto Lington sit 25 års jubilæum som kapelmester. Det foregik i Valencia ved en ”Æresaften”, hvor der indløb masser af telegrammer og blomster, foruden gæstesolister, som ville fejre kapelmesteren: Hans W. Petersen, Tove Steiness, Knud Pfeiffer, Ole Monty, Johannes Wahl, Peter Sørensen, Valsø Holm og Aase Werrild. Ved debuten i 1919 med en trio i restauranten ”Lille Vibenshus”, var han blot 16 år. De to andre spillede klaver og cello.

På Kapelmesterens Æres-aften, ”spillede” et gæsteorkester for ham.
Fra venstre: Hans W. Petersen, Jubilaren, Ole Monty, Aase Werrild, Johs. Wahl (og formentlig Wahls hjælper).
Stående bagved: Valsø Holm, Otto Schrayh, Knud Pfeiffer og Gunnar NU Hansen.

Den 26. juni 1944 indførte besættelsesmagten ”spærretid” i Stor-København, hvilket betød at ingen uden tilladelse måtte færdes ude mellem kl. 20.00 og 5.00. Det medførte en meget vanskelig situation for alle restauranter, da folk ikke kunne nå ud at danse osv. inden spærretiden bød dem at holde sig inden døre. Selvom tyskerne kort tid efter – 29. juni – på grund af befolkningens protester, ændrede spærretidens start til kl. 23.00, endte protesterne mod spærretiden med en folkestrejke ”Generalstrejke”, fra den 30. juni. Den 9. juli blev spærretiden ophævet, da generalstrejken truede med at brede sig til hele landet.

Lington, som ofte var en slags uofficiel talsmand for kapelmestrene, udtalte: ”Det er en fuldstændig Katastrofe for Musikerne. Der er mange Musikere, der i Dag ikke ejer Salt til Ægget. Og rejse til Provinsen kan man heller ikke, naar man har faaet fast Engagement i København, for man ved ikke, hvornaar Spærretiden bliver ophævet. Ikke alene rammer det os, Tjenerne og de mange andre, der direkte er beskæftiget i Restauranter og Varietéer, men ogsaa de mange, der atter lever af os: Musikforlag, Komponister osv. Der er jo ingen Musikere, der i Dag har Raad til at abonnere paa Noder. Den eneste Udvej, jeg kan se, er at Forretningerne lukker lidt tidligere. Naar personalerne først bliver sluppet ud kl. 18, kan man ikke naa at komme på Restaurant eller Varieté.” Danseskoleundervisning og aftenundervisning blev lagt på søndagene i stedet for.

I efteråret 1944 samlede Valdemar Eiberg sit gamle orkester til en koncert i KB-Hallen. Orkesteret åbnede koncerten og blev siden efterfulgt af Kai Ewans med Ingelise Rune, Henry Hagemanns Sekstet og Peter Rasmussens 7-mands orkester. Det der faldt i de flestes smag var, at Otto Lington og hans 37-mands orkester, opførte ”Rhapsody in blue” igen. Denne gang med Ole Willumsen ved flygelet – ”et Intermezzo, som i høj Grad faldt selv i de mest passionerede swingbegejstredes Smag”.

Den 8. november 1944 gav Lington og De blinde Musikeres Orkester en koncert i Odd Fellow Palæets store sal. I den forbindelse fortalte Lington, at der blev prøvet 2 gange én time hver uge og at det tog ca. et helt års prøver – alt skulle jo læres udenad – at forberede en koncert med nyt repertoire. Og han fortsatte: ”For mit eget Vedkommende vil jeg kun sige, at det er en stor og rig Glæde at arbejde med de Blinde; jeg er lykkelig ved det, og vi glæder os alle meget til Koncerten.” Formanden for orkesteret H.C. Seirup ringede til aviserne og sagde: ”Der har nu været skrevet saa meget om De Blindes Orkester, men alt for lidt om dets Stifter, *Otto Lington*. Det burde en Gang for alle Slaas fast, at uden Lingtons fuldkomne Foragt for at overvinde Vanskeligheder var Orkestret aldrig blevet til. Da vi startede, mødte der kun 7-8 Mand, og vi var selv *meget* skeptiske. Nu er der dog et Orkester paa en Snes Mand af en vis Standard, og vor Program ved Koncerten paa Onsdag er ganske vist folkeligt, men det lefler ikke for den banale Smag. Det er alt sammen Lingtons Skyld, og det bør Folk have at vide!” Seirup sagde også: ”Vi ønsker ikke at vort Orkester, fordi vi er blinde, skal betragtes som en Kuriositet. Vi er Musikere. Og dermed Basta.” Koncerten var ikke udsolgt, men ”dog godt besat” og anmeldtes som en succes. Dagen efter gav orkesteret koncert i De gamles By.

Den 20. november i Aarhus startede Lington med De blinde Musikeres Orkester på en tourné rundt i landet. Johannes Wahl og Eivind Lorentzen (saxophon) var solister. Tournéen gik bla. til: Odense, Vejle, Nykøbing Mors, Aalborg, Viborg, Silkeborg, Frederikshavn og på Bornholm.

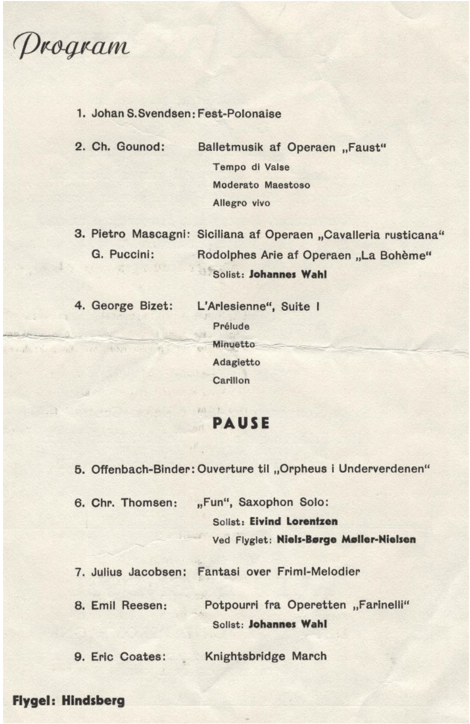

Program

1. Johan S.Svendsen: Fest-Polonaise

2. Ch. Gounod: Balletmusik af Operaen „Faust“
Tempo di Valse
Moderato Maestoso
Allegro vivo

3. Pietro Mascagni: Siciliana af Operaen „Cavalleria rusticana“
G. Puccini: Rodolphes Arie af Operaen „La Bohème“
Solist: **Johannes Wahl**

4. George Bizet: L'Arlesienne“, Suite I
Prélude
Minuetto
Adagietto
Carillon

PAUSE

5. Offenbach-Binder: Ouverture til „Orpheus i Underverdenen“

6. Chr. Thomsen: „Fun“, Saxophon Solo:
Solist: **Eivind Lorentzen**
Ved Flyglet: **Niels-Børge Møller-Nielsen**

7. Julius Jacobsen: Fantasi over Friml-Melodier

8. Emil Reesen: Potpourri fra Operetten „Farinelli“
Solist: **Johannes Wahl**

9. Eric Coates: Knightsbridge March

Flygel: Hindsberg

Blinde Musikeres orkester. Program fra koncerten 8. nov. 1944

I november 1945 var Lington den første danske kapelmester, som optrådte i BBC efter krigen. Det skete ved tre forskellige arrangementer. Ved det første - den 19. - dirigerede Lington en forstærket udgave af The BBC Revue Orchestra, med svensk-engelske Inga Andersen som dansksyngende solist. Det var primært Kai Normann Andersen og Hans Schreibers musik der blev spillet. Udsendelsen sluttede med Lingtons egen "W.A.A.F" skrevet til lejligheden, som en hyldest til WAAF-pigerne. Efter musikken holdt Lington en lille tale på engelsk, hvor han takkede for den gode modtagelser og gav udtryk for sin taknemmelighed over atter at have fået lejlighed til at spille i BBC.

Lington med producer Ronald Waldman og speaker og sanger Alvar Lidell. BBC november 1945.

Den anden koncert – den. 21. - hed "BBC kalder Danmark", og Lington dirigerede et udvidet BBC Dance Orchestra, hvor der blev spillet de melodier, som var populære i den engelske radio under krigen, og som mange i Danmark havde lyttet til. Den anden del hed "Skandinaviske sange" med BBC Revue Orchestra og med Alvar Lidell som sangsolist. Ved den sidste koncert – den 28. - dirigerede Lington BBC Variety Orchestra.

I foråret 1946 dukker Lingtons nye skud på stammen op - Impressariovirksomhed: "Ved Siden af sin Kapelmestervirksomhed starter Otto Lington nu sammen med Bent Renan "International Variete Agency". Det er jo hverken nyt for mig eller Renan, siger Lington til Scene og Sal, men nu sætter vi det i system. 1. Marts faar vi Kontor paa Vesterbrogade 43, men vi er allerede godt i Gang. Vi har sikret os flere splinternye Numre fra England og Sverige, bl.a. to engelske musikalske Klovner, et spændende indisk Nummer og en komisk Jonglør, og det er ogsaa Meningen at anbringe danske Numre i Udlandet. Der er jo som bekendt "slidt" paa Artisterne i de paagældende Lande, og blot der nu bliver firet paa Valuta- og Arbejdstilladelsesspørgsmaalet, skulde det lysne væsentligt."

Allerede den 26. februar arrangerede de to en stor koncert i KB Hallen med Edvard Persson, som var blevet en myte i Danmark i krigsårene, hvor hans film fra 1939 "Landevejskroen" ("Kalle på Spången"), blev vist i Nørreport Bio 4 gange om dagen i næsten to år – 88 uger og to dage - (fra 29. januar 1940 – 8. oktober 1941), for at holde tyske film væk fra lærredet (hver anden film *skulle* være tysk). Det var i den film Persson sang "En lite grann från ovan". Den 18. maj arrangerede de Revystjernernes Parade, også i KB Hallen, hvor Osvald, Erika Voigt, Holger "Fællessanger" Hansen, Ellen Jansø og Lingtons 16 mands orkester, skulle lokke folk ind.

I efteråret 1946 spillede Lington i National Scala, hvor Freddy Albeck var solist. Der var dog andre som sang refrain med Lington. Ole B. Christiansen blev præsenteret som et nyt talent, som folk var begejstret for. Engelske Gordon Whelan med sine skrappe sange, blev også akkompagneret af Lington.

Til julehandelen i 1946 udgav Lington sammen med tekstforfatteren Fr. Jakielski et lille hæfte: ”Paa slap Line, Artist-Anekdoter” – til 2,75 kr. Den var tænkt som årets mandelgave.

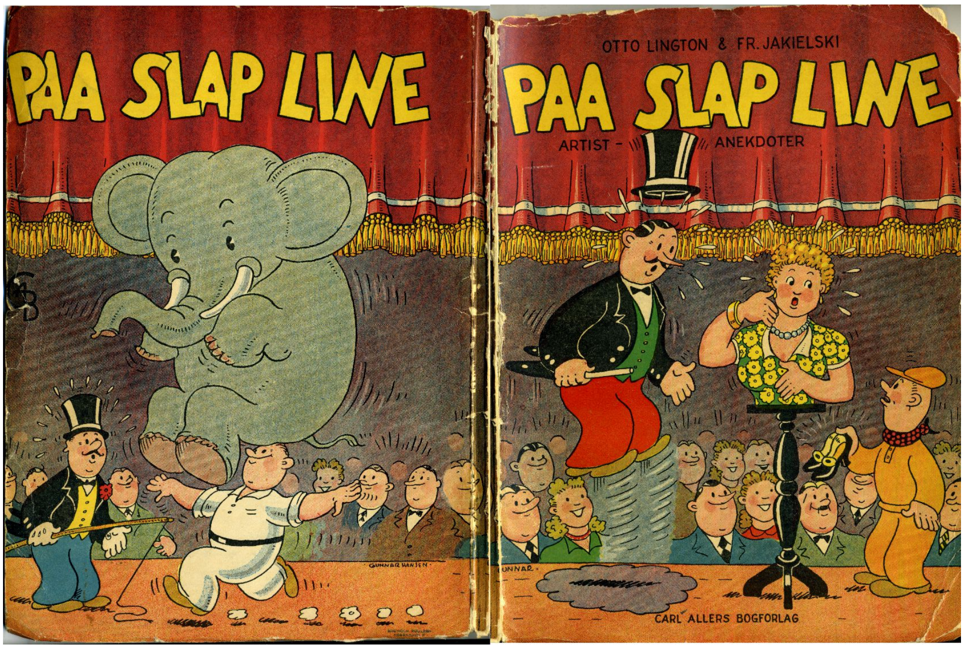

I årene efter krigen var Lington som nævnt også som impresario – og helst for spektakulære numre. Det helt store var et artistnummer – for første gang i Europa - hvor en ung amerikanerinde – miss Helena Cahill - *til hest!* sprang fra 20 meters højde ned i en vandgrav, som var 6 x 6 x 3,5 meter, og som Falck havde fyldt godt 125.000 liter vand i! Det blev straks udlagt som dyrplageri og forbudt i Sverige, men ikke i Danmark. I Esbjerg blev nummeret vist som ”Verdens største Friluftssensation” i forlystelsesparken ”Maageparken” og den 11. juli 1947 sprang hesten. Otto Lington var til stede, og ved tilbagekomsten til København, blev han interviewet:

Hesten og miss Cahill på vej ned i vandgraven.

”Hvad siger De til Beskyldningen om Dyrplageri?” ”Hvis det var Dyrplageri, vilde jeg naturligvis ikke have med det at gøre, siger Otto Lington. Det lyder maaske forbløffende, men Sagen er den, at Hesten kan lide at hoppe i Vandet fra det høje Taarn. Det bedste Bevis er, at den ikke rides derop. Den løber hver Aften selv op i Taarnet og først her bestiger den kvindelige Artist Hesten. Hun har ingen Sporer paa, og Hesten hoppe af sig selv ned med hende. Naar Nummeret blev forbudt i Sverige, skyldtes det et Uheld, idet Hesten blev sky, fordi man blændede den med Projektørlys. For øvrigt har esbjergensiske Repræsentanter for Foreningen til Dyrenes Beskyttelse set Nummeret og sagt god for det, og det samme gælder Politiet.”

Et par andre artistnumre Lington var agent for var en Kanonkonge og en raketbil, der i fuldt fart snurrede rundt i luften og som regel landede på alle fire hjul.

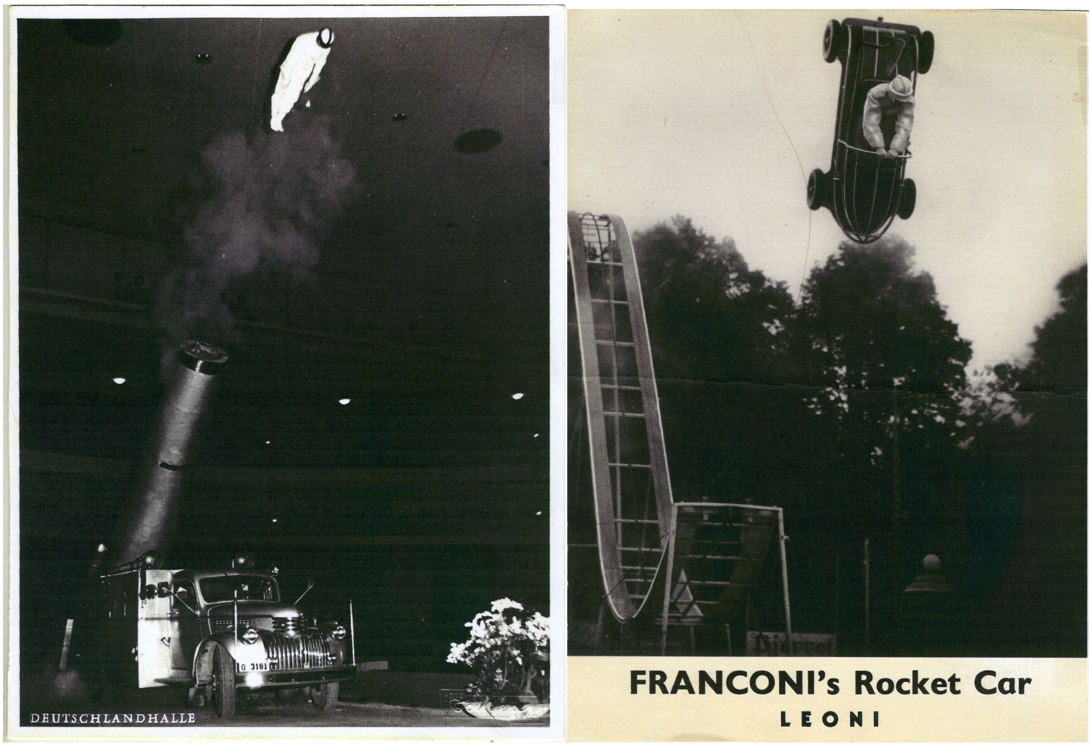

Kanonkongen i arbejde og Raket-bilen på vej i en saltomortale

Den 18. januar 1948 gav Lington med De blinde Musikeres Orkester koncert i Malmö og de svenske aviser gik bagover på grund af at orkestret var "världens enda i sitt slag". Der var fuldt hus og stor succes. Indtægten gik til det svenske blindeforbund.

Den 3. april var Lington for tredje gang inviteret til at dirigere The BBC Revue Orchestra. Programmet hed "Trip around Denmark" og var tilrettelagt, så to engelske turister blev ført Danmark rundt. Man startede på Sjælland med Hartmanns musik, fór over Fyn til Carl Nielsens toner, mens Jylland var repræsenteret ved Lange-Müllers musik og ikke mindst Emil Reesens danske rhapsodi "Himmerland". Til sidst vendte man tilbage til Tivoli i København og spillede Lumbyes Champagnegalop. Udsendelsen var optakten til den danske udstilling i London. Den ene af de to turister blev sunget af Harry Dawson, som sang tre sange med engelsk tekst – oversat af Evelyn Heepe – men med en række danske ord i. Lington havde samme dag som opførelsen fandt sted, skrevet den fonetiske udtale til sangeren. Bagefter blev han rost af danske i England for den smukke udtale. De troede, han kunne tale dansk! Lington fik 35£ for sin indsats svarende til ca. 150 kr. (= knap 3.000 kr. i 2007).

Den 1. november 1948 havde Det kgl. Blindeinstituts forskole på Refsnæs 50 års jubilæum. Kong Frederik IX og Dr. Ingrid var til stede og overværede, at De blinde Musikeres Orkester og et kor af elever, fremførte en Festkantate. Kongen fik en kopi af partituret og fulgte interesseret med.

De blinde Musikeres Orkester blev startet i 1940 og den 2. februar 1950 fejredes 10 års jubilæet med en stor koncert i Odd Fellow Palæet. Kong Frederik som var protektor og overværede koncerten sammen med dronning Ingrid, dirigent var som sædvanlig Lington, og solister var Johannes Wahl, Eivind Lorentzen og koncertsanger Aage Christensen. Han var blevet blind under krigen ved et vådeskud i forbindelse med modstandsbevægelsen. Han havde tidligere sunget, men lagt det på hylden. Nu havde han genoptaget sangen og været elev hos bl.a. Wahl.

To af de vigtigste medlemmer af De Blinde Musikeres Orkester. Lington og Johs. Wahl.
Fotograferet ved Dansk Blindesamfunds 50 års jubilæum i 1961.
Det blev fejret på Christiansborg med bl.a. tale af statsminister Viggo Kampmann

Programmet var festligt og fornemt. Emil Reesen og Hermann D. Koppel havde skrevet Festkompositioner i anledningen og tilegnet dem til orkestret. Ouverturen til ”Flagermusen” og til ”Barberen i Sevilla” blev opført. Lington afslørede at 1 times prøve om ugen ikke længere var nok, så de sidste måneder havde man øvet 3-4 timer tre gange om ugen.

Jubilæums-Koncerten var omtalt i samtlige aviser i kongeriget, og også i udlandet havde man artikler om jubilæet. I april samme år, tog orkestret på en lille Danmarkstourné, som bragte dem i bus til 16 byer. Det var en hård tur, hvor der ofte blev spillet i to forskellige byer eftermiddag og aften. De startede den 22. og på 11 dage besøgte de 16 byer: Aarhus, Hobro, Randers, Silkeborg, Viborg, Aalborg, Horsens, Vejle, Esbjerg, Haderslev, Aabenraa, Sønderborg, Assens, Faaborg, Svendborg og Nakskov.

Anmeldelserne var alle positive, mange nærmest overvældende. ”En strålende Koncert” – ”Dygtige blinde Musikere” – ”Imponerende Resultater af Otto Lington” – ”Ægte Musikglæde” osv. osv. Men snerten af, at det særligt var flot gjort, fordi det var blinde mennesker, lå i mange af anmeldelserne. En overskrift som gik igen – også i udlandet – var: ”Et Orkester uden Noder”.
Emil Reesen havde skrevet en ”Salut for Otto Lington” for at hædre det store arbejde Lington havde lagt i Blindeorkesteret.

Fra programmet til Valencia august 1947

Inden jeg rejste til London havde jeg været sammen med min gode ven skuespilleren, entertaineren og oprettesangeren Max Hansen. Da han hørte jeg skulle have en udsendelse derovre, lovede jeg, at hvis jeg traf sangeren Richard Tauber, ville jeg hilse mange gange. Tilfældigt traf jeg Tauber i B.B.C. bygningen, og overbragte ham hilsenen. Dette møde resulterede i, at jeg blev inviteret til at høre "Flagermusen", hvor han var engageret. På den aften, hvor jeg havde fri, ville han lægge to billetter til mig. Det blev en stor oplevelse. Da alle musikerne var kommet ind i orkestergraven, sænkede lystet sig, og en spot kom på kapelmesterpodiet. Pludselig så jeg Tauber komme gående mellem musikerne i orkestergraven for derefter at stige op på kapelmesterpodiet. Han greb pinden og slog an til ouverturen. Ikke eet ord havde han sagt om, at det var som kapelmester, jeg skulle se ham, og jeg anede ikke at han kunne. Men det kunne han!!

Den 9. september 1950 præsenterede Axel Jacobsen Koncertbureau en række kunstnere ved et show i K.B. Hallen. Otto Lingtons orkester akkompagnerede Raquel Rastenni og Hans W. Petersen i et par numre hver og spillede selv "Strike up the band" af Gershwin og "Calling all workers" af Eric Coates.

I slutningen af 1950 og i begyndelsen af 1951 arrangerede Fyens Forum en række shows: "Latter-orkanen Music-Hall" med ballet, revy, varieté og koncert. Lington var selvfølgelig kapelmester. De medvirkende varierede fra koncert til koncert, men blandt de "store" var bl.a.: Osvald, Liva Weel, Erika Voigt, Ib Schønberg og Kirsten og Børge Ralow fra den kgl. ballet.

I 1951 var posten som dirigent for Radioens Underholdningsorkester ledig, og Grethe Kolbe blev ansat (og var der til 1978). I et interview bliver Lington spurgt:

- Engang ville De gerne være underhholdnings-kapelmester i *radioen* … hvordan med det?

- Det vil jeg saamænd *stadig* gerne, men nu er stillingen jo lige blevet besat.

- Forud for Grethe Kolbe prøvede adskillige andre kapelmestre at vinde indpas – hvorfor var De ikke med?

- Jeg var ikke inviteret, i øvrigt var jeg optaget, og endelig vil jeg nu nok sige, at een maaneds prøvetid er en fornærmelse. Vil man prøve en mand, maa man give ham en fair chance, og han kan slet ikke *naa* at vise, hvad han egentlig dur til i forbindelse med et orkester paa saa kort tid.

- Hvorfor tror De, man undlod at invitere Dem? Kan man ikke li' Dem i Rosenørns Allé?

- Jeg tror, jeg ligger i en forkert skuffe derinde. Det er nok saadan, at O. Lingtons kartotekskort stadig er at finde under jazz, og saa betragtes det nærmest som løsagtighed, at man undergaar en musikalsk udvikling. Naar man een gang er placeret, har man pænt at blive i sin baas.

- Det underlige er jo, at BBC godt kan bruge Dem?

- Jeg skal heller ikke nægte, at det er noget, jeg er glad for. Derovre drømmer man imidlertid heller ikke om, at jeg skulle være for jazzminded. Jeg spiller rene danske programmer … Carl Nielsen, Riisager, Reesen osv.

- Skal De derover igen?

- Saa snart "Cirkus-revyen" er færdig. Det *er* aftalt. (Lington var i BBC igen i januar 1952)

- Er De stadig kritisk indstillet over for vore hjemlige underholdnings-programmer?

- Programmerne kan man diskutere, men efter min mening er det oplagt, at underholdningsorkestret er for *lille* stadigvæk. Alt for ofte maa det suppleres op, saa snart det er lidt større opgaver. Der er ogsaa det i vejen, at der er for faa *prøver*. Uden prøvetid naar man ikke de helt rigtige resultater, og endelig kniber det stadigvæk med at faa penge til *special-arrangementer*, og det er nu engang dem, der skal give et orkester ansigt! Lyt, naar man en gang imellem har ofret at lade *Hans Schreiber* lave arrangementerne! Udsendelsen faar straks farve og atmosfære og personlighed - *saadan* burde det altid være, men det koster penge, mange penge.

- Har De saa slet ingen tilknytning til radioen mere?

- Jo da, vi faar to gange aarligt transmitteret de blinde musikeres koncerter, og det betyder naturligvis meget for den sag. For resten er radioen den indirekte aarsag til, at de blindes orkester blev startet. Jeg traf Johannes Wahl ved en radio-udsendelse, og han gav mig idéen.

I interviewet fortæller Lington også, at det var en ære for ham at afløse Johan Hye-Knudsen som dirigent ved Københavns kommunes 7. koncert i Fælledparken, som blev radiotransmitteret med Harmoniorkestret. Han lover også, at der kommer en fortsættelse af hans bog om jazzen i Danmark.

Den 31. maj 1951 gav De blinde musikeres orkester en stor koncert i Tivolis koncertsal. Indstuderingen havde taget et halvt år. Og Lington fortæller, at da han startede orkesteret var der 8 mand nu er der 16 og senest har de udvidet med en obo. Koncerten var – som vanligt - til fordel for Solgaven og overborgmester H.P. Sørensen indledte med en tale.

Otto Lington skulle som sædvanligt dirigere, men Cirkusrevyen, som jo var hans arbejdsgiver, ville ikke give ham fri, da de netop den dag havde "fornyelsespremiere" på revyen, som havde fået dårlige anmeldelser. Et eksempel: "Operettetenoren Karl Dall og skuespillerinden Inge Ketti er for nye i

Revuefaget til nogen sinde at blive gamle i det, mens Chr. Arhoff er det omvendte." Premieren på "fornyelsen" blev anmeldt lidt mere positivt, bla. fremhævede man Elga Olga i et barokt cellonummer, skrevet af Lington og Buemann.

Johannes Wahl måtte tage over som dirigent og det gav store overskrifter: "Danmarks første blinde dirigentdebut i Tivoli." Wahl forklarede, at han kunne anvende forskellige metoder: Sit pianette, en flækket taktstok der "siger noget". Den er spaltet langt ned mod hånden, og ved at slå dens yderste ende mod den anden hånd, så musikerne kan høre lyden, kan man nå en virkning. Ved dæmpet at stampe i tribunen og desuden frembringe små lyde ved at trække vejret! "

Lingtons arbejde med De blinde musikeres Orkester, gav ham en nominering til "Aarets Dansker" i 1951. Orkesteret spillede dagligt under en stor Udstilling om Kampen mod Børnelammelse i Odd Fellow Palæet. Fjernsynet sendte flere udsendelser derfra. Orkesteret var rigtigt i vælten i denne tid. Efter et succesrigt besøg i Helsingfors, var der planer om en lille tourné til Paris og London. Lington havde været på besøg i de to byer og havde for de rette mennesker, spillet plader med De Blindes orkester. Alle var begejstrede og ville se og høre orkesteret.

Orkesteret omfattede nu 21 mand plus de to sangsolister Johannes Wahl og Aage Christensen. For at få fuldt orkester, havde man måtte supplere med to seende musikere.

Den 22. november 1951 spillede orkesteret igen i Odd Fellow Palæet med de sædvanlige solister plus den blinde finske sangerinde Sirkka Lehtivaara, som sang sange af Grieg.

Programmet den aften var:

1. afd.
Gade "Efterklange fra Ossian"
Halvorsen "Suite ancienne"
Horneman "Volmer og Tove"
Carl Nielsen "March af skuespillet Moderen"

2. afd.
Strauss "Ouverture til Zigeunerbaronen"
Ernst Firscher "Suite: Syd for Alperne"
Irving Berlin "Potpourri"
Solist: Sirkka Lehtivaara – Grieg "Solveigs sang af Peer Gynt"
Solist: Sirkka Lehtivaara – Grieg "Vuggevise af Peer Gynt"
Solist: Johannes Wahl – Hartmann "Sverkels Romance fra Liden Kirsten"
Solist: Johannes Wahl – Offenbach "Paris' entresang fra Den skønne Helene"
Solist: Aage Christensen – Gade "Olufs Ballade af Elverskud"
Solist: Eivind Lorentzen, saxophon og Johannes Wahl, piano – d'Ambrosio "Canzonetta"
Gerhswin "Strike up the band"

Anmeldelsen slutter med: "Masser af bifald, masser af fremkaldelser og masser af blomster, men det var ærligt og velfortjent".

Den 12. juni 1952 optrådte De blindes orkester i Tivolis koncertsal ved en koncert igen til fordel for Solgaven. Karl Bjarnhof havde skrevet en prolog, som datteren Hannah fremsagde.

Den 16. august 1952 blev afholdt et ”Kæmpe Skuespiller- og Arist-Show” i teltet på Dyrehavsbakken til fordel for Artistforbundet. Otte Svendsen fra den kgl. opera, Osvald Helmuth, Poul Bundgaard, Buster Larsen og snesevis andre medvirkede. Lingtons orkester stod for et Sommernats-Bal til kl. 5.00 næste morgen.

Som noget nyt havde direktøren for Cirkus Revyen, Oscar Holst sammen med Herman Gellin, planlagt at spille ni dage i Odense i Fyns Forum. Anmeldelserne var fine og salen tætfyldt og der var ”smæk for skillingen i et kæmpeshow i en festlig opsætning”. Især Phyllis Dixie’s engelske nøgenballet var trækplaster… længere nede på plakaten kom Ib Schønberg og Arhoff og alle de andre.

Danmarks Radio Program 1 annoncerede en musikalsk udsendelse, som må have været lidt udsædvanlig: De to Lytteryndlinge Otto Lington og Johannes Wahl, vil ved en Udsendelse i Aften kl. 19.45 bytte roller. Lington er Violinist og Johannes Wahl som bekendt Tenor, men i Aften spiller Wahl, medens Lington synger.”!

Hele foråret afholdt agenturet I. Blicher Hansen og Valeur Larsen en række ”Humørets Parade” music-hall-shows i KB Hallen. Lingtons orkester sørgede for musikken ved dem alle. Den 7. marts afholdtes "Humørets Parade nr. 63". Otto Lingtons noter kan ses i programmet.

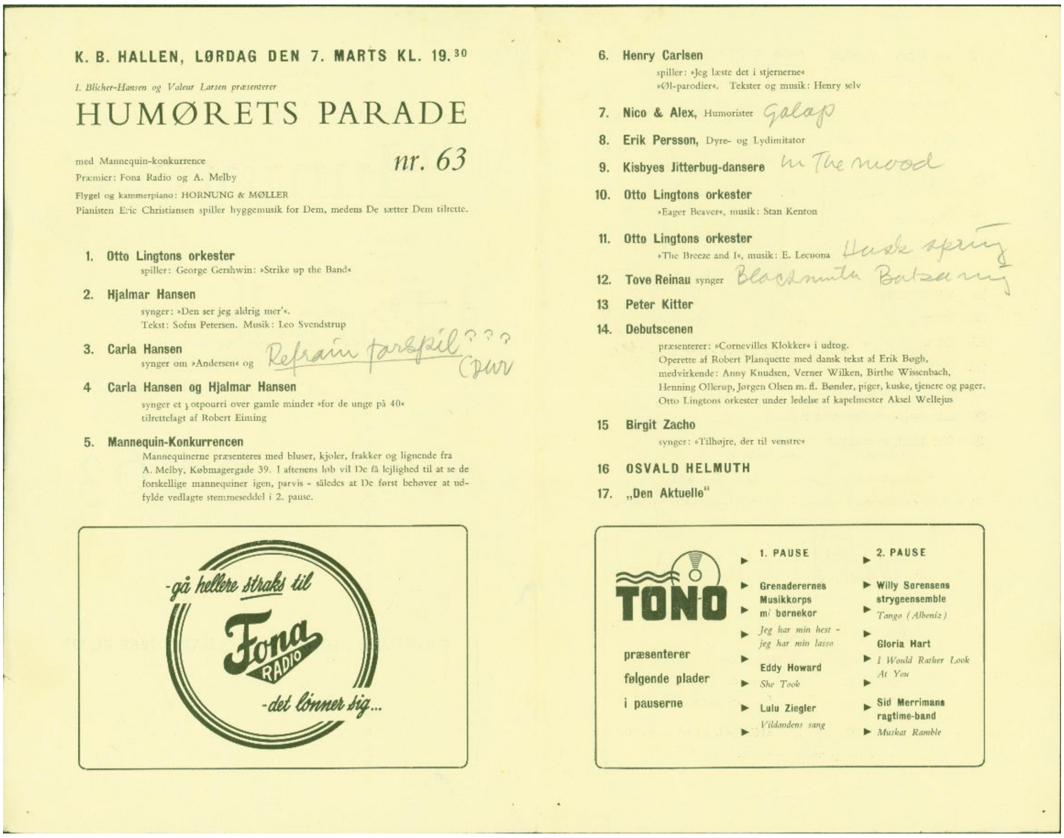
K. B. HALLEN, LØRDAG DEN 7. MARTS KL. 19.30

I. Blicher-Hansen og Valeur Larsen præsenterer

HUMØRETS PARADE

nr. 63

med Mannequin-konkurrence
Præmier: Fona Radio og A. Melby
Flygel og kammerpiano: HORNUNG & MØLLER
Pianisten Eric Christiansen spiller hyggemusik for Dem, medens De sætter Dem tilrette.

1. **Otto Lingtons orkester**
spiller: George Gershwin: »Strike up the Band«
2. **Hjalmar Hansen**
synger: »Den ser jeg aldrig mer'«.
Tekst: Sofus Petersen. Musik: Leo Svendstrup
3. **Carla Hansen**
synger om »Andersen« og
4 **Carla Hansen og Hjalmar Hansen**
synger et potpourri over gamle minder »for de unge på 40«
tilrettelagt af Robert Eiming
5. **Mannequin-Konkurrencen**
Mannequinerne præsenteres med bluser, kjoler, frakker og lignende fra A. Melby, Købmagergade 39. I aftenens løb vil De få lejlighed til at se de forskellige mannequiner igen, parvis – således at De først behøver at udfylde vedlagte stemmeseddel i 2. pause.

6. **Henry Carlsen**
spiller: »Jeg læste det i stjernerne«
»Øl-parodier«. Tekster og musik: Henry selv
7. **Nico & Alex,** Humorister
8. **Erik Persson,** Dyre- og Lydimitator
9. **Kisbyes Jitterbug-dansere**
10. **Otto Lingtons orkester**
»Eager Beaver«, musik: Stan Kenton
11. **Otto Lingtons orkester**
»The Breeze and I«, musik: E. Lecuona
12. **Tove Reinau** synger
13 **Peter Kitter**
14. **Debutscenen**
præsenterer: »Cornevilles Klokker« i udtog.
Operette af Robert Planquette med dansk tekst af Erik Bøgh,
medvirkende: Anny Knudsen, Verner Wilken, Birthe Wissenbach,
Henning Ollerup, Jørgen Olsen m. fl. Bønder, piger, kuske, tjenere og pager.
Otto Lingtons orkester under ledelse af kapelmester Aksel Wellejus
15 **Birgit Zacho**
synger: »Tilhøjre, der til venstre«
16 **OSVALD HELMUTH**
17. **„Den Aktuelle“**

I sommeren 1953 dirigerede Lington orkesteret på revy- og artistteatret ”Edderkoppen” i Oslo (på grund af stor succes, flyttede man senere på sommeren til det større Det norske Teater). Alle anmeldelser af orkesteret var gode, men en nummer-pige ”i et minimum av klær”, som blev mindre og mindre for hver annoncering, løb med overskifterne (ingen billeder, desværre).

Otto Lingtons 50 års fødselsdag blev behørigt annonceret og fejret ved en festforestilling den 5. august 1953 i Oslo og blev i øvrigt omtalt i aviser og tidsskrifter i Danmark, Norge, Sverige og England. Det var en kendt musikalsk personlighed, som rundede det halve sekel. De blindes orkester fik megen omtale ved samme lejlighed, stadig som det eneste af sin art i verden.

Den 7. august dirigerede Lington det norske Kringkastingsorkester i en radioudsendelse. Programmet bestod udelukkende af dansk musik af Reesen, Riisager, Gade og Lumbye mfl. Den 9. dirigerede han sit orkester ved et ”Kjempe Artistshow” på Jordal Amfi, arrangeret af Oslo Journalistklub. Blandt de medvirkende var Wandy Tworek. Dateret samme dag er et manuskript til en radioudsendelse, som han kaldte: ”En Tivoliaften i København” skrevet på Oslohotellet Hotel Carltons papir. Lington sluttede den 16. august på Det norske Teater, men forhandlede allerede om at vende tilbage til november og dirigere et operetteorkester til ”Anything goes” i både Oslo og Bergen.

Desværre blev det hele udsat til året efter og i stedet tog Lington engagement i Aarhus-hallens restaurant, hvor man havde indrettet en kabaret-scene hvor bla. Grethe og Claus Walther var med, foruden Jørgen Hansen og Poul Reinau – to af de tre fra Frandsen-trioen. Desuden var det et engelsk akrobatikpar Dorthy Neal og Paul Newington, som viste henholdsvis bart og muskler.

Den 9. december 1953 afholdt avisen Demokraten et jule-show i Aarhus-hallen, hvor Den chilenske Nattergal Rosita Serrano var hovednavnet, men der var så fine medvirkende som Ellen Winter, Wandy Tworek og mange andre. Lington dirigerede sit Stjerne-orkester fra stedet og akkompagnerede bl.a. Serrano. Over 3.000 glade tilskuere klappede og klappede og ville se Serrano igen og igen. Handelsminister Lis Groes skulle have holdt den indledende juletale, men måtte melde forfald. I stedet blev talen holdt af konferencier Otto Leisner.

Den 16. var der igen julekoncert i Aarhus-hallen. Denne gang var det Stiftstidende, som var arrangør. Lington og hans orkester var udklædt i barok-tidens påklædning, med kalvekrøs osv. De spillede bl.a. til pantomimen ”Askepot” og akkompagnerede Bodil Udsen, Paul Hagen og Claus Walther. Johannes Meyer og Erik Mørk deltog ligeledes. Juletalen blev sunget (og var skrevet) af Sigfred Pedersen og han hustru Else.

I et langt interview i Jyllands Posten den 13. december 1953, får Lington spørgsmålet: Hvem er alle Tiders største Jazzmusiker efter Deres Mening? – ”Armstrong… saa ubetinget. Og herhjemme er det største Geni, der nogen Sinde er fostret paa dette Omraade, Pianisten Leo Mathisen, som er en Naturbegavelse langt ud over det almindelige paa Musikkens Omraade. Jeg kunde fortælle Dem om Leos Talent og Leos Humør i Timevis, men det maa være nok, naar jeg siger Dem, at vi i sin Tid med ”Vi Tre” arbejdede i Timevis med Harmonierne ved Prøverne. Naar det saa blev Aften, spillede Leo helt andre Harmonier… og de var langt bedre. Hans forbløffende Fantasi og Humør er enestaaende. Den store Violinspiller Joe Venuti havde dengang indspillet sin Komposition ”Wild Cat” og vi miksede et noget lignende Nummer sammen. ”Hvad skal vi kalde det?” spurgte jeg. ”Hvorfor ikke ”Vild Ko”” spurgte Leo, og det kom Stykket til at hedde. Vi indspillede den paa Grammofon, og det blev en stor Sukces. Desværre har jeg ikke Pladen mere, men den maa være en diskofil Raritet.”
Interviewet fortsætter: ”Skal Deres søn være Musiker?” – ”Helst ikke. Han er i Snedkerlære, og det ved man, hvad er. Ikke desto mindre har han naturligvis starte sit eget ”band”, og forleden deltog han i en Amatørkonkurrence i KB-Hallen i København. Han spiller Klarinet. Bagefter blev han spurgt, hvorfor han ikke havde kaldt Orkestret ved sit Navn, men han sagde bare: ”Næh, jeg skal ikke ha’ noget af at gaa i Ottos Fodspor.” Der er, hvad en Fader maa opleve…”

Sidste spørgsmål er det klassiske: ”Vil Jazzen altid bestaa?” – ”Kære Ven… selvfølgelig. Man skal bare lade være at blande Jazz og Videnskab sammen. Alt det Pjat med Stilarter og Beskyldninger for at have hugget dette fra Art Tatum og hint fra Teddy Wilson er helt hen i Vejret. Det samme gælder ”Be-Bop” og den Slags. Det er kun forsøg paa at skabe Forretning. Næh, den gode, gamle livsglade Jazzmusik med friske Rytmer… det ved man, hvad er, og det giver sig ikke ud for noget, der skal udforskes videnskabeligt. Det er blot et Menneske, der giver Udtryk for sin Livsglæde, og det vil altid have sin Charme. Saadan set gaar Jazzmusikken ogsaa i Ring. Man vender tilbage til det oprindelige. Man skal blot skelne mellem ægte Jazz og det, der kaldes Dansemusik.”

Allerede dagen efter Julekoncerten i Aarhus, var der radiotransmission af Berlingske Tidendes julekoncert, hvor Otto Lington skulle dirigere De blinde musikeres Orkester. Ingeborg Brams, Poul Reumert, Anna Borg, Preben Lerdorff-Rye mfl. medvirkede.

1954 starter med en række Humørets Parader i KB Hallen. Arrangeret af I. Blicher-Hansen og med et skybrud af solister. Den 9. januar var hovednavnene: Kjærulff-Schmidt, Ole Monty og Knud Pheiffer (Phiselbach), Lulu Ziegler, Poul Henningsen (som bl.a. sang ”Ølhunden”), Kjeld Petersen og så selvfølgelig Otto Lingtons Humørparadeorkester. Der var også konkurrencer. Denne gang skulle den kønneste svigermor kåres. Den 6. februar var Osvald trækplaster med Else Marie og Hans Kurt og Elga Olga m.m.fl. Og man skulle kåre ”Den danske Marilyn Monroe” den 13. marts var Marguerite Viby hovednavnet og man skulle kåre ”Den sødeste Ekspeditrice”! Det var show nr. 71 og der var 71 medvirkende inkl. Otto Lingtons 15 mands orkester og showet varede 5 timer! Humørets Parade-show startede under krigen pga. spærretiden, hvor en lang række kunstnere blev arbejdsløse. Kong Chr. X købte den første billet og gav 300 kr. for den. Siden havde en halv million tilskuere overværet de 71 shows.

Ind i mellem fik Lington tid til at spille i Fyens Forum den 7. marts ved Den 27. Fynske Gøglervogn. Peter Kitter ”med et stort nyt program, der vil faa Dem til at hyle af latter” var hovednavnet. Victor Cornelius og Snøvle Sofie var også med.

I marts 1954 blev De blinde musikeres orkester transmitteret i Svensk radio for første gang, men fra Danmark.

Den 11. april fejrede Dansk Skuespiller Forbund sin 50 års dag med et 7 timers Jubilæums-show i KB-Hallen. Der var medvirkende fra Norge og Sverige og Den kgl. Ballet var til stede med ikke mindre end 12 dansere. Operaen var repræsenteret af Marius Jacobsen og Det kgl. Teater bl.a. af Henrik Malberg. Der var 50 solister i alt. Lington dirigerede et 30-mands orkester. Blandt de øvrige medvirkende var Elith Foss, Paul Hagen, Kai Holm, Buster Larsen, Hans Kurt, Poul Reichhardt, Preben Uglebjerg og mange andre.

I 1935 havde Lington og pianisten Kjeld Nørregaard dannet en trio med Fin Olsen, som var danser og sanger. Han drog umiddelbart efter udenlands og meldte sig til den engelske hær, hvor han bl.a. blev sendt til Frankrig. Siden tog han til USA, og nu – 17 år efter vendte han hjem, med et skolepligtigt barn, og et engagement i Cirkus-revyen, som Otto Lington havde været mellemmand til.

I maj måned tog Lington igen til Norge. Chat Noir kaldte. Teateret var genopstået efter en konkurs og var på ret køl igen. Direktør Oppedal engagerede Lington – fra den 1. juni - og det var aftalt, at om efteråret skulle der spilles operetter, hvor Lington også skulle dirigere. Åbningsforestillingen

”Relax” i 16 tableauer, fik fine anmeldelser. Også Lington og hans orkester. Juli-forestillingen ”Hold på hatten” i 18 tableauer, fik endnu bedre anmeldelser: ”Dette er vel antageligt det bedste program Oppedal hidtil har kunnet præsentere. Der var ikke et eneste dårligt nummer…”. Den amerikanske bas-sanger Kenneth Spencer var topnavnet, men ellers var der klovner, jonglører og akrobater mv.

Det lykkedes igen for Lington, at få en udsendelse i norsk radio, hvor han dirigerede dansk musik, af Carl Nielsen, Lange-Müller, Fini Henriques og Emil Reesen. ”Danmark Rundt – Musikalsk rundrejse i toner og sang”, kaldte han programmet. Øystein Frantzen var vokalsolist.

August-forestillingen på Chat Noir hed ”Sim-Sala-Bim”, som fik knap så fine anmeldelser: ”Tamt August-program på Chat Noir” var én af overskrifterne. Eneste positive anmeldelse fik ”Magda fra Mayo” for et strip-tease-nummer. Lington fejrede igen sin fødselsdag i Oslo, men denne gang dog uden en festforestilling. Der var dog et lille interview i avisen, hvor han – på trods af det havde regnet hele sommeren – fik fortalt, at han var meget glad for at være i Oslo, og at det var med sorg, han rejste derfra. Turen gik imidlertid ikke hjem, da ”China” i Stockholm ville have ham som dirigent til Dubbel-Olles revy med varieté. Der var premiere 2. september. Det betød, at Lington blev frikøbt nogle dage fra ”Chat Noir”, så han kunne deltage i prøverne i Stockholm.

Umiddelbart efter ”China” var Lington lige hjemme i København og vende - og spille ved Humørets parade nr. 74 – for dagen efter at tage til Bergen. Han skulle måneden ud afløser Sverre Bergh på Den nationale Scene i Bergen, hvor han dirigerede ”Call me Madam” for røde lygter hver aften. I et dobbelt interview med Bergh fortæller Lington, at han efter nytår har fået et tilbud om at dirigere i Istanbul. En fransk filmmand vil starte en kabaret! Lington fik æren af at dirigere forestilling nr. 50 i Bergen.

I anledning af 25 året for Lingtons første Jazz Symfoniske Koncert den 21. september 1929, havde Danmarks Radios underholdningsafdeling fået den idé, at genskabe koncerten. Samme musikere og samme program. Det første kunne ikke lade sig gøre, og desværre heller ikke det andet, da arrangementerne til hovednummeret ”Rhapsody in blue” var blevet væk! ”Saa man maa holde sig til blot at give programmets musiknumre”. Koncerten kunne ikke afholdes på selve dagen, da Lington jo var i Stockholm og siden i Bergen.

Jubilæumsdagen fik megen omtale i aviserne og Lington blev citeret for, at han ville starte et ”Jazz-Galleri, og jeg benytter dette Ord, fordi jeg synes, at Museum er for stort et Ord at tage i Munden.” Han fortæller også – igen – at der er en ny bog på vej, men at arbejdet er meget stort, så den kommer ikke lige nu.

Den 8. januar 1955 var der igen Humørets Parade i KB-Hallen – det var nr. 76 – og Rosita Serrano var hovednavnet, men størst bifald fik den ikke-annoncerede Freddy Albeck. Han havde været i USA i 7 år og var hjemme for et kort besøg. Tre timer efter han landede i Kastrup, optrådte han i KB-Hallen. Lington dirigerede som sædvanlig.
I perioden 1955-1963 forsøgte Otto Lington – via de danske ambassader – at få lov til at dirigere et orkester i fransk, hollandsk og belgisk radio. Der skulle spilles danske komponister. Det lykkedes et par gange i fransk radio i France II i 1955 med ”En tur igennem Danmark” (”Promenade à travers le Danemark”), hvor Lington dirigerede orkestret fra Radiodiffusion-Television Francaise, som blev optaget tidligt i marts og udsendt den 31. marts. Og senere blev sendt et grammofoncauseri om De blinde Musikeres Orkester.

Lington var i fransk radio igen i 1959 og i marts 1960. Og to gange i belgisk radio: den 15. januar 1959 og igen den 15. september 1960. Begge gange med dansk musik. Alle udsendelser blev optaget på bånd og sendt senere. Båndene fra optagelsen den 15. jan. 1959 blev i februar fremsendt til Statsradiofoniens direktør, med anmodning om at videresende dem til Lington. Efter en gennemlytning, skulle han så godkende dem og returnere dem! Der blev spillet musik af Carl Nielsen, Jacob Gade, Emil Reesen og ikke mindst H.C. Lumbye. Efter hans optræden i fransk radio, gik rygtet, at han ville bosætte sig permanent i Frankrig…

Med premiere 2. påskedag – 11. april 1955 - dirigerede han et 7-mands orkester i Restaurant Kilden i Aalborg. For uden et klovne- og et hundenummer, havde Grethe og Claus Walther et kabaretprogram. Simon Rosenbaum underholdt i pauserne. Der blev spillet fra kl. 20-01 hver aften. Lørdag og søndag fra kl. 16.00.

Sommeren blev for tredje år i træk tilbragt i Oslo, som dirigent på Chat Noir i det, som blev kaldt "Casino Non-stop-show". Denne gang næsten i fire måneder.

Det første show i juni fik ikke gode anmeldelser, hvis man ser bort fra dekorationer og orkester! "Tam sommer-moro på Chat Noir" var overskriften.

Det andet show fik der i mod flotte anmeldelser. "Max Lefko-varietéen fikk en ytterst vellykket start". Man havde skiftet konferencieren ud og det alene havde hjulpet. Hovedattraktionen var en balancekunstner, som hed Tayru. Orkesteret var "uklanderligt". Lington blev af den – i Norge – berømte kritiker Einar Rose, udnævnt til at være en af Nordens to bedste varieté-kapelmestre. Den anden var svenske Eckert Lundin.

Det tredje show blev kaldt: "Festligt Non Stop Show". Denne gang havde man hyret Lingtons gamle ven "den elskværdige danske kunstner Boyd Bachmann, som ikke bare var konferencier, men en fabelagtig aktør." Det store trækplaster var en cubanerinde – Miss Florenc, "vesentlig iført for ti øre glitter og et minimum av sort tyll, som svang sine lysebrune lemmer til musikkens toner." Orkesteret blev ledet med vanlig "futt og jovial taktstok" af Otto Lington, i ægte show-stil, skrev en avis under overskriften "Fortsat succes på Casino". Et af numrene var den gamle klovn Charlie Rivels tre sønner, som afleverede et højt rost nummer under navnet Les Charlivels.

Dette år var der flere end de vanlige tre shows. Det fjerde show, fik lidt lunkne anmeldelser. Det var ikke så godt som det tredje, men det "kvindelige charmerende slangemenneske var en artist af første klasse". Lington fik ros igen og Les Charlivels var eneste optrædende, som overlevede fra forrige show.

Midt i sæsonen fik Lington og orkesteret til opgave at spille til farvel, da Miss Norge skulle til New York. Og den 21. juli var Lington i norsk radio med et program, som hed: "En melodibukett fra Danmark", hvor han dirigerede norsk radios Kringkastingsorkesteret. Musikken var af Kai Normann Andersen, Jacob Gade, Chr. Thomsen, Lindorff-Larsen og Emil Reesen. Astrid Herseth var vokalsolist. Det var Lingtons tredje udsendelse i norsk radio.

Det femte show fik gode anmeldelser: "Lefko forfølges af varme og suksess". En skyggebilledmager - Webster - fik fineste omtale, sammen med en trup på 5 unge negre – The Harlem Modernique Dancers.

Sæsonens sjette og sidste show blev kaldt: ”Suksess på Casino” og især blev The Deep River Boys fremhævet, dog sammen med dansetruppen, som blev beskrevet således: ” The Harlem Modernique Dancers – med et fabelaktigt akkompagnement av Otto Lingtons orkester raste over scenen i den mest perfekte harmoni og i et lynende tempo – deres lange, lysebrune lemmer lynte over gulvet. Det var en røst fra urskovens dyp, det enkle, primitive og samtidig det fullkomment sammentrente spill av krefter.”

Da Lington kom hjem til København i begyndelsen af september, skulle Les Charlivels optræde på Ambassadeur. De tre brødre, Juanito, Charlie og Valentino, ønskede at Lington skulle dirigere orkesteret til deres nummer. Da de var hovedattraktion - oven i købet annonceret som: ”det dyreste Artistnummer i Verden” - fik de deres vilje og Harry Felbert, måtte overlade taktstokken til Lington for dette ene nummer, som varede 17 minutter. Lington spillede også til dans efter showet, indtil Peter Rasmussen tog over den 17. september.

Den 5. november 1955 var Lington tilbage i rumlen med en Humørets Parade i KB-Hallen – nr. 79. Ebbe Rode, Birthe Wilke og Mogens Vedel og mange flere var på programmet.

Lington var meget om sig i denne periode i begyndelsen af 1950’erne, hvilket en stribe afslag fra DR og BBC viser. Et forslag til en fjernsynsudsendelse ”Ene hane i kurven” får denne medfart i et brev fra Mogens Kilde: ”Der er enighed om, at der ligger en idé i Deres forslag, blot skal manuskriptet ændres betydeligt, for at det kan blive en realitet. Man tillader sig derfor at henlægge forslaget til senere drøftelse.” Og dér ligger det endnu.

I 1956 i april/maj turnerede Lington tilsyneladende 8 uger i Sverige. Desværre har det ikke været muligt at finde nærmere om tournéen.

Der skulle holdes koncert med De blinde musikeres Orkester i Tivoli den 12. juni, men dagen før skulle orkesteret for første gang optræde i tv. Det gav fornyet omtale af orkesteret og Lington blev interviewet igen og igen. Han blev bl.a. spurgt om hvad han fik for at dirigere orkesteret. ”Jeg faar akkurat det samme som de øvrige i orkesteret.” ”Hvor meget er det?” – ”Fornøjelsen. Det er en meget høj betaling.” Det var normalt at alle indtægter gik til Solgave-indsamlingen.

Inden Tv-udsendelsen var der en optakt, hvor man havde besøgt medlemmer af orkestret på deres arbejdspladser, foruden at man besøgte H.C. Seirup (daværende formand for Dansk Blindesamfund) i hans hjem, hvor han blev interviewet om Blindesagen og Blinde musikeres Orkester. Han fortæller, at optakten til Tv-udsendelsen faktisk var, at det nok ville være orkestrets sidste samling, men under forarbejdet var der kommet flere unge musikere til, så måske ville orkestret forsætte. Det gjorde det faktisk ca. 12 år mere. Man besøger trykkeriet, hvor noderne til de blinde musikere bliver lavet. Solisten Eivind Lorentzen fra orkestret er bogbinder dér. Senere besøges fløjtenisten Hermann Hansen på Blindes væveri.

Både i Tivoli og i Tv var programmet med musik af Eric Coates, Peterson-Berger, Mozart, Carl Nielsen, Chr. Kjellerup og Emil Aarestup. Der blev afsluttet med ouverturen til Offenbachs ”Orfeus i Underverdenen”. ”Det bliver let og sommerligt og broget. Passende til aarstiden.” Siden sidst var kommet et par nye solister med. Fløjtenisten Knud Clausen med pianisten Edwin Nielsen og violinisten Johs. Christensen, og stadig Eivind Lorentzen på saxofon og Johs. Wahl som sanger og pianist. Sverre Forchhammer, producent af musik og opera i DR, præsenterede udsendelsen med god

grund, idet han var lærer i violinspil på Blindeinstituttet og flere af orkestermedlemmerne var hans tidligere elever. Koncerten blev tilsyneladende udsendt i radioen et par dage efter. Der findes en optagelse af den og de indledende Tv-interviews i Lingtons båndarkiv.

På samme tid blev foretaget en pladeindspilning med orkesteret, hvor Kirsten Hermansen og Mogens Wieth var solister. Alle medvirkende havde doneret deres indtægter fra pladen til Solgaven.

Den 13. juni 1956 drog Lington for fjerde år i træk af sted til Oslo for at tilbringe sommeren dér. Det var igen Chat Noir, som havde engageret ham og det var 10. sæson cabaret'en blev afholdt. Igen hed "serien" Casino-non-stop-show og anmeldelserne var forrygende. Et af de numre, som fik størst applaus, var en hollænder – Piet van Brecht, som med benene omkring halsen balancerede på en billardkø, mens han spillede på fløjte! Men der var både spansk dans og ørkendans-parodi og cykleartister. Orkester og dekorationer blev som vanligt rost. Lington blev specielt rost for sin store indlevelse i artisternes bevægelser på scenen. Man var benovet over, at han med blot en enkelt times "markerings-prøve" kunne følge numrene så levende. Det skyldtes naturligvis hans dygtighed og hans kendskab til musikerne, og så skal man jo ikke glemme hans egen artist-baggrund. Han vidste alt om timing.

Otto Lington dirigerer orkestret på Chat Noir i Oslo 1956
Det er formentlig sangeren og konferencieren Liv Wilse som er på scenen.

Efter kun 14 dage åbnede sæsonens andet show. Det blev ikke rost til skyerne på samme måde, men hovedattraktionen - sangerinden Rosette Shaw – blev. Anmelderen var betaget af hendes skønhed og på baggrund af, at hun lige havde optrådt ved fyrstebrylluppet i Monaco – på invitation af Rainier himself - fandt anmelderen det: "..mærkeligt, at ikke Rainier droppede Grace til fordel for hende…" Igen roste man Lington og orkesteret, specielt for at kunne følge xylofonvirtouosen Kurt Engel, "der spillede som en djævel": "..Otto Lington var drivende god med orkesteret, en helt fin indsats præsterede han og hans musikere, mens de fulgte xylofonisten. Et job, som ville have fået mange en dirigent til at snige sig ud af orkestergraven."

Det tredje show blev omtalt som et rigtigt stjerneprogram. Rosette Shaw var stadig attraktion nr. 1, men den franske jodler Younal med trækharmonika blev rost. Kurt Engel var med igen og blev fremhævet for sit slutnummer, hvor han spillede xylofon med fire hamre i *hver* hånd. Lington blev som sædvanligt rost og man fremhævede især pianisten for hans akkompagnement af miss Shaw.

Det fjerde og sidste show havde Deep Rivers Boys som hovednummer og gik til den 20. august. Der var cykleakrobater, bugtaler og konferencieren var en hjemvendt norsk sangerinde Liv Wilse, som havde sin egen afdeling med sang, akkompagneret af Lington og orkesteret. Endnu en succes noterede alle anmeldere.

I et større interview i en norsk avis gør man meget ud af, at Lington til mellemnavne hedder Carl Johan og "hvad er mere naturligt for en dansker, end at gøre vor hovedgade til sin private boulevard". Karl Johans Gate er som bekendt hovedstrøget i Oslo, som går fra hovedbanegården til det kongelige slot.
Efter sidste forestilling inviterede direktøren Max Lefko samtlige medvirkende på stort krebsekalas. Det blev behørigt dokumenteret af ugebladene. Lington genså ved den lejlighed Deep River Boys' manager Ed Kirkeby, som tidligere var manager for Joe Venuti, da han i 1934 spillede i København akkompagneret af Lington.

Ved hjemkomsten til København, skulle Lington – ifølge avisnotitser – i studiet og indspille grammofonplader. Måske var det med De Blinde musikeres orkester?

Fra den 1. november og "hele vinteren" – faktisk frem til maj 1957, var Lington engageret til at lede orkesteret på varietéen Atlantic Palace. Lington udtalte, at han glædede sig over, at spille i København igen. Han havde jo bl.a. noget familie at se til. Om sin musik, sagde han: "Jeg lægger min dansemusik an på en sweet-style, melodiøst, meget med stryger og klarinet, så man både kan lytte og danse. Diskussionen om nedskæringen af restaurationsorkestrene, ja, restauratørerne vil gerne have store orkestre, men myndighederne flår alle, der har med forlystelsesbranchen at gøre. Hvorfor skal det altid være den, det går ud over? Når den "rene" varietéforestilling ikke har kunnet slå an i København, skyldes det mangel på det rigtige teater. Det ny Teater ville være glimrende egnet. Men det ligger nok sådan, at det ikke kan la' sig gøre."

Orkesteret bestod af: Leif Nørmark, trompet – Georg Olsen, saxofon – Willy Thorning, saxofon – Peder Arge, bas – Helmuth Wilke, saxofon – Kornbek, piano – Erik Dreyer, trommer. Ingen strygere eller klarinetter. En del af de optrædende artister var gengangere fra Chat Noir.

Nytårsaftenen nåede "Otto Lington og hans berømte solist-orkester" også at spille på Marienlyst.

I 1957 afholdtes Dansk Melodi Grand Prix for første gang og Otto Lington deltog med melodien "Kærlighedens Cocktail". Carl Andersen havde skrevet teksten. Gustav Winckler og Birthe Wilke sang alle sangene. Juryen bestod af Mogens Kilde, Axel Thingsted og Flemming Weiss, der - som bekendt valgte "Skibet skal sejle i nat", mens Lingtons melodi blev nr. 2.
I januar 1957 satte Atlantic Palace et nyt show op. Den tyrkiske sangerinde Sussi Abenrey var "en morderlig godt drejet pige, der er så gæstfri, at selv eventuelle nærsynede gæster har chance for at beundre hendes kurver". Den 23. januar fik Lington fri for at flyve til Oslo og dirigere det norske Kringkastnings-orkester med et dansk program, med musik af Carl Nielsen, Jacob Gade, Erland Frederiksen, Otto Lington og Poul London. I februar fornyede man igen showet og bl.a. Gurli Gilda optrådte med et Wiener-potpourri. Der var et populært tykkemands-nummer og forskellige akrobatik- og dansenumre.

Senere på året åbnede Atlantic Palace deres ”Night and Day Follies”, med et ensemble på 42 personer, ”hvoraf langt de fleste er nydelige og velskabte damer, som ikke er bange for at vise det.” ”… og bagefter fortsattes i lokalerne ovenpaa”, der gjaldt det strip-tease!

Næste skud på Lington stammen, Otto Lingtons søn John Lington, var i radioen i programmet Vort Eget Forum med sit firemands jazzband. Han spillede selv klarinet og b-tenor-saxofon. Han var inde som soldat, men havde fået fri til optagelsen. Senere samme år debuterede John Lingtons kvartet ved en velgørenhedskoncert i Gentofte, hvor overskuddet bl.a. gik til hjælp til blinde og døve.

Chat Noir engagerede Lington til den femte sommersæson i træk (1957). Premiereprogrammet fik en blandet anmeldelse: ”Alle numre var selvsagt ikke lige gode, men der var ingen dårlige”. Hovedattraktionen sangkomikerne Les Cinq Péres ”afsluttede forestillingen under øredøvende jubel og det var fortjent.” Ellers var det akrobatik og dans og et velspillende orkester. ”Otto Lington, som har en egen evne til at dirigere med ryggen og hilse på kendte i salen samtidig, svingede taktstokken, og skabte hygge og trivsel i Chat Noir.” Liv Wilse var igen konferencier.

Andet show fik betegnelsen ”en jævn og god kvalitet”. ”En munter og let blanding”. Mundharmonikatrioen Hotcha – kendt fra mange plader – var hovednavnet. Chris Cross var bugtaler og Albert Sturm lavede ”kunst” ud af papir, han rev i stykker. Dans og akrobatik og sang var resten af programmet.

Tredje show blev en succes. Gengangere var Hotcha-trioen og Chris Cross. Ellers var det nye akrobater mv. foruden et marionetteater.

Otto Lington med The Deep River Boys i Chat Noir, Oslo i 1957

Fjerde og sidste show var en knaldsucces, selvom et par af artisterne ikke var nået frem på grund af et biluheld. Man havde igen The Deep River Boys som trækplaster. Denne gang som kvartet, selvom plakaten viser alle fem. Der ud over var der russisk ballet og en jonglør og et hold cykleartister. Faktisk blev showet af en anmelder kaldt: ”..et af de største i Casino’s historie, først og fremmest

takket være de fænomenale og aldeles uforglemmelige The Deep River Boys." Dagen efter var alle artister fremme og de to "nye" var Bialla, en tryllekunstner og "3 Bragazziz" en italiensk gruppe, som stod for crazy-komikken og sang trestemmigt. På Lingtons fødselsdag gav The Deep River Boys en fødselsdagssang fra scenen og Lington blev hylder af publikum. Han var utrolig populær i det norske for sine sommeroptrædender nu gennem fem år.

Atlantic Palace fortsatte succesen med "Night and Day Follies II" "slanke piger i mere eller mindre ingenting" foruden forskellige artister. "Helhedsvirkningen er smart og i orden med Lington som musikalsk rejsefører."

Lington og hans orkester fra Atlantic Palace var på forsiden af Dans Musiker Tidende i foråret 1958. Da så det sådan ud: Peter Arge, Helmuth Wilke, Kurt Clausen, Anker Juul Nielsen, Karl Gustav Christensen, Hans Buch Olsen, Mogens Sørensen, Per Zacho og maestro himself. Når Lington om sommeren var i Oslo, forsatte orkesteret under en anden dirigent.

Otto Lingtons sidste sæson i Chat Noir 1958

Sommeren 1958 blev Lingtons sjette træk i Oslo i Chat Noir, men også den sidste. Lington holdt forinden en tidlig sommerferie, hvor han med familien i tre uger var i Tyskland og Frankrig, hvor han bl.a. fik solgt sin Grand Prix melodi "Kærlighedens Cocktail" til Belgien, med fransk tekst. Han fik også lavet en aftale med Belgisk radio om et program med dansk musik til september.

Han tog til Oslo den 14. juni, hvor årets første "Casino-non-stop-show" havde sangerinden June Richmond, som største navn. Hun fik bragende succes. Desuden optrådte bl.a. The Original Hiller Girls, "en øjenlyst", der var fodboldspillende hunde og norsk rock'n'roll dans, "hvis kaotiske dans(?) burde kvalificere til idrætsmærket i guld". Men summa summarum - anmelderne var enige om, at første show var vellykket.

Andet show havde bl.a. striptease danserinden Syrta, som fik denne anmeldelse (efter en omtale af teatrets air-condition): "Der forelå derfor ingen egentlig god grund for den Schweizisk-Amerikanske dame til at ta' tøjet af på scenen. Når hun gjorde det var det bare fordi det er et anerkendt inter-

nationalt artistnummer, at gøre det og det kaldes overalt ”striptease”. Og det er vel sandsynligt at den unge dame, som så ud som mellemproportionalen mellem Marilyn Monroe, Jayne Mansfield, Anita Ekberg og Diana Dors, svarede til forventningerne. Det var absolut strip, og et hæderligt forsøg på tease.” og ”Otto Lington og hans orkester mestrede som sædvanligt de mest komplicerede akkompagnementer.” Hiller Girls var eneste overlevende fra det 1. show. Nye var komikerne Dandy Brothers og et danseparodinummer med Bob og Marion Konyot.
Tredje show havde bl.a. akrobaterne Bill & Bill, slangemennesket Jaqueline Hurley, igen Hiller Girls og Syrta, som nu lanceredes som ”Queen of strip-tease”, og en spansk sangerinde Maria Lerma plus flere andre artister. Forestillingen blev betegnet som ”underholdende, men ikke absolut vellykket.”
Fjerde og næstsidste show havde The Deep River Boys som stjerner og de fik fin omtale. Deres faste pianist var ikke med. De måtte efterlade ham i Göteborg, da han blev syg. I stedet havde de fået den garvede norske pianist Robert Levin med. Han havde akkompagneret snesevis af store internationale sangere, dog mest indenfor opera. Desuden medvirkede en boldjonglør Bobby Jule (som Lington holdt kontakt med til sin død), en xylofonist Sid Plummer ”med et lokomotiv af et instrument”! Også The Manhattan Dancers med to hvide og en sort danserinde var på scenen.

Femte og sidste show havde igen The Manhattan Dancers, men hjørnestenen i trioen, ”den fantastiske negerdanser, har fået en fibersprængning…”. Ross Harvey optrådte med undulater, Les Bedonis, var tre damer og en herre på rulleskøjter. Og Wasta, ”aftenens store højdepunkt og af verdensformat.” Et balancenummer, hvor han spillede beruset, men alligevel formåede at udføre ekvilibristiske numre, balancerende på en stol på to borde ovenpå hinanden. En karikaturtegner ”Cycasso – en blanding af Einstein og Aksel Sandemose..”. Og endelig The Deep River Boys igen.

Efter en sidste vellykket sæson hos Chat Noir med Casino-non-stop-showene, drog Lington til Gøteborg, hvor han dirigerede orkestret i restauranten på det berømte hotel Lorensberg og siden på hotel Park Avenue resten af året.

Chat Noir ansatte kapelmester Karl Westby som Lingtons afløser til sæsonen 1959.

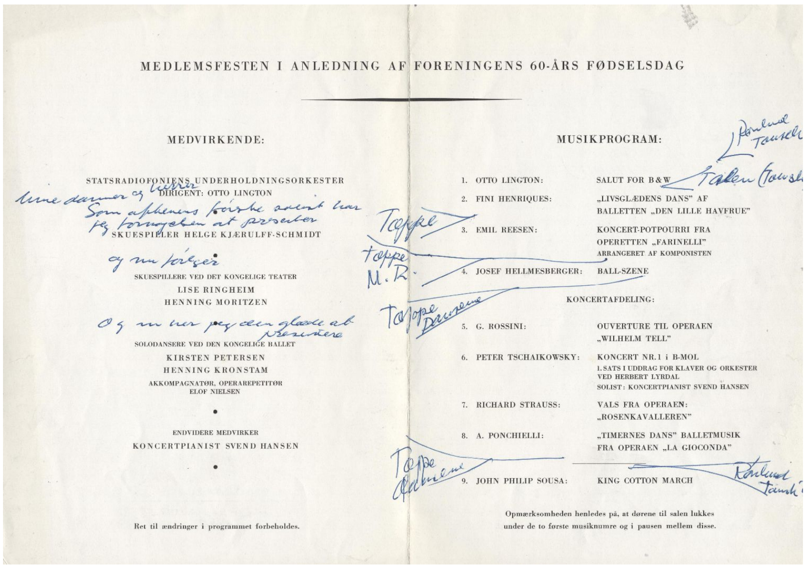
MEDLEMSFESTEN I ANLEDNING AF FORENINGENS 60-ÅRS FØDSELSDAG

MEDVIRKENDE:

STATSRADIOFONIENS UNDERHOLDNINGSORKESTER
DIRIGENT: OTTO LINGTON

SKUESPILLER HELGE KJÆRULFF-SCHMIDT

SKUESPILLERE VED DET KONGELIGE TEATER
LISE RINGHEIM
HENNING MORITZEN

SOLODANSERE VED DEN KONGELIGE BALLET
KIRSTEN PETERSEN
HENNING KRONSTAM
AKKOMPAGNATØR, OPERAREPETITØR
ELOF NIELSEN

ENDVIDERE MEDVIRKER
KONCERTPIANIST SVEND HANSEN

Ret til ændringer i programmet forbeholdes.

MUSIKPROGRAM:

1. OTTO LINGTON: SALUT FOR B&W
2. FINI HENRIQUES: „LIVSGLÆDENS DANS” AF BALLETTEN „DEN LILLE HAVFRUE”
3. EMIL REESEN: KONCERT-POTPOURRI FRA OPERETTEN „FARINELLI” ARRANGERET AF KOMPONISTEN
4. JOSEF HELLMESBERGER: BALL-SZENE

KONCERTAFDELING:

5. G. ROSSINI: OUVERTURE TIL OPERAEN „WILHELM TELL”
6. PETER TSCHAIKOWSKY: KONCERT NR.1 i B-MOL 1. SATS I UDDRAG FOR KLAVER OG ORKESTER VED HERBERT LYRDAL SOLIST: KONCERTPIANIST SVEND HANSEN
7. RICHARD STRAUSS: VALS FRA OPERAEN: „ROSENKAVALLEREN”
8. A. PONCHIELLI: „TIMERNES DANS” BALLETMUSIK FRA OPERAEN „LA GIOCONDA”
9. JOHN PHILIP SOUSA: KING COTTON MARCH

Opmærksomheden henledes på, at dørene til salen lukkes under de to første musiknumre og i pausen mellem disse.

Lington og hans orkester spillede ved et utal af private og halvprivate arrangementer.
Her er det dog Statsradiofoniens Underholdningsorkester han har med.
Programmet er fra B&W Funktionærernes 60 års fest. Lington var også konferencier og man kan se af hans noter, hvad og hvor han skulle præsentere.

Lington dirigerer Statsradiofoniens Underholdningsorkester 6. september 1958

Den 13. januar rejste Lington til Bruxelles og den 14. holdt han prøve med radioens orkester og den 15. januar 1959 afholdtes en 50 minutters koncert i belgisk radio, hvor Lington – som så ofte før - spillede danske komponister: Carl Nielsen, Knudåge Riisager, Fini Henriques, Lange-Müller og Emil Reesen. Efterfølgende overdrog han noderne til en del af værkerne til den belgiske radio.

Da det danske Grand Prix løb over skærmen den 11. februar, sad Lington hjemme på Kirstinedalsvej i Valby og hørte det i radioen (han havde ikke fjernsyn). Venlige naboer, hentede ham dog ind, så han kunne høre og se sin egen melodi blive gentaget som vinder. Fru Lington var til gået til franskundervisning. "Uh, jeg ville ønske jeg var dig" fik 5 af i alt 10 stemmer. De 4 fra København, hvor dommerpanelet bestod af: Axel Thingsted, Walther Schrøder, Peter Rasmussen og Ole Mortensen, fra DRs UHA afdeling. Melodien var indsendt under pseudonymet "Love".

Den 11. marts 1959 burde Otto Lington have befundet sig i Cannes til finalen i Grand Prix Eurovision 1959, hvor hans melodi og Carl Andersens tekst, sunget af Birthe Wilke, skulle forsvare de danske farver, men det gjorde han ikke. Han sad hjemme på Kirstinedalsvej i Valby og ventede spændt. Hans nabo bankprokurist Løhde, havde inviteret på fjernsyn. Sangen vandt som sagt en måned før det danske Melodi Grand Prix og der var store forhåbninger om en fin placering. Det blev dog kun til en 5. plads blandt de 11 deltagende lande. Der havde været noget skriveri i aviserne om, at Lington burde have lov til at dirigere sin egen melodi i Cannes, men DR havde for længst bestemt, at Kai Mortensen skulle dirigere vindermelodien, så derved blev det, selvom vinderen var en estimeret dirigent.

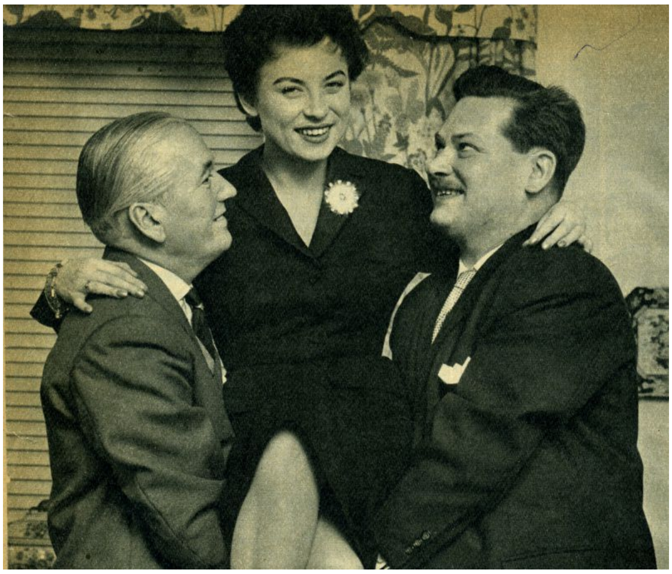

Birthe Wilke bæres i guldstol af Lington og Carl Andersen

Om melodien sagde Lington: ”Jeg har lavet den i snævert samarbejde med Carl Andersen på den måde, at vi langsomt lirkede os frem til den færdige sang ved gensidig at råde hinanden og file lidt hist og her.” På spørgsmålet: Har De deltaget i konkurrencen før? Svarer Lington: ”Jeg blev placeret i finalen i 1957 og var også med i fjor, men uden at komme i betragtning. I øvrigt har jeg lavet mellem 150 og 200 melodier, fortrinsvis til teater og revy.”

Originaludgaven med Birthe Wilke udkom på Philips med Arne Lamberth som dirigent, da Otto Lington havde kontrakt med Tono, måtte han indspille sangen med Grethe Klitgård.

Sejren i det danske Grand Prix gav naturligvis en masse omtale af Lington og hans meriter. Et af Bror Kalles (alias Harry Jensen) musikforlag – Multitone - (han havde også Dacapo) købte straks næste morgen rettighederne til melodien efter et kapløb med adskillige forlag! (Kontrakten er rent faktisk underskrevet den 12. februar 1959 - dagen efter sejren i Danmark! Den 13. blev den solgt til Norge. Den 9. marts til Holland. Den 1. april til Frankrig). Ifølge et af udklippene skulle ”de penge, der kommer ind, hovedsagelig stikkes i sønnens snedkerværksted. John dyrker jazz som hobby, men har netop overtaget sin mesters værksted i Gothersgade, og fader Otto er højtideligt udnævnt til forretningsfører, hvilket er ensbetydende med financier, og han tilbringer megen tid på møbelværkstedet.” (John Lington har netop - i 2009 - holdt 50 års jubilæum som snedkermester samme sted!)

Og så skal det da endelig røbes, at den originale titel var ”Åh, jeg ville ønske jeg var dig”, og at det var Volmer Sørensen (der var vært ved det danske Grand Prix), som uden at spørge hverken komponist eller forfatter, ændrede ”Åh” til ”Uh”! Formentlig af hensyn til at det internationale marked, ikke ville kunne forstå et ”å”?

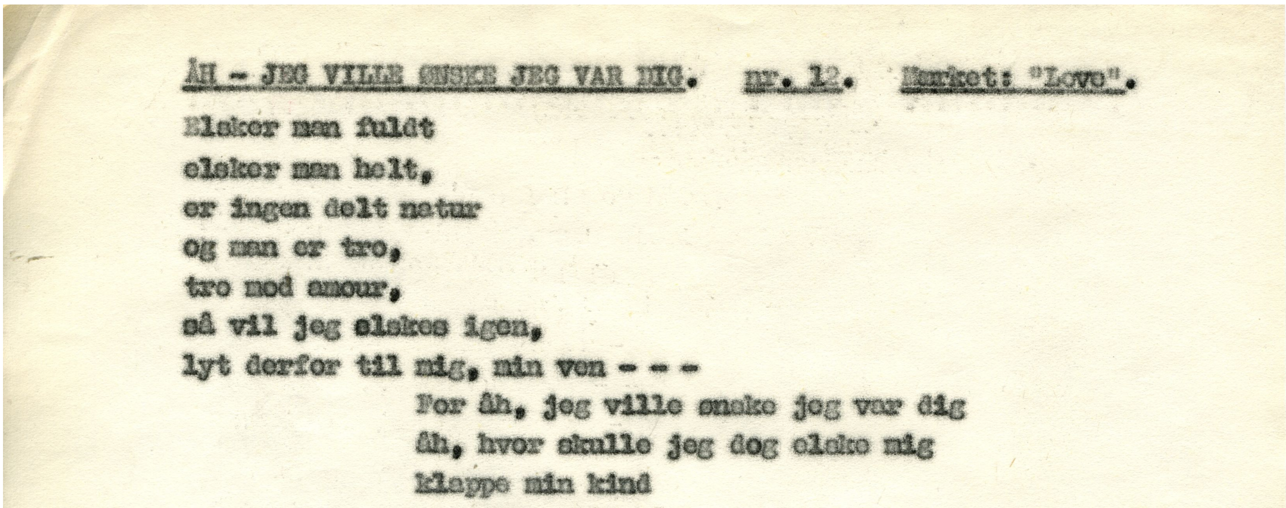
ÅH - JEG VILLE ØNSKE JEG VAR DIG. nr. 12. Mærket: "Love".

Elsker man fuldt
elsker man helt,
er ingen delt natur
og man er tro,
tro mod amour,
så vil jeg elskes igen,
lyt derfor til mig, min ven - - -
For åh, jeg ville ønske jeg var dig
åh, hvor skulle jeg dog elske mig
klappe min kind

Beviset er Otto Lingtons gennemslagskopi af den originale tekst.
Underligt nok, så har Lington gemt en masse tekster, men ikke noderne til alle de melodier han har komponeret.

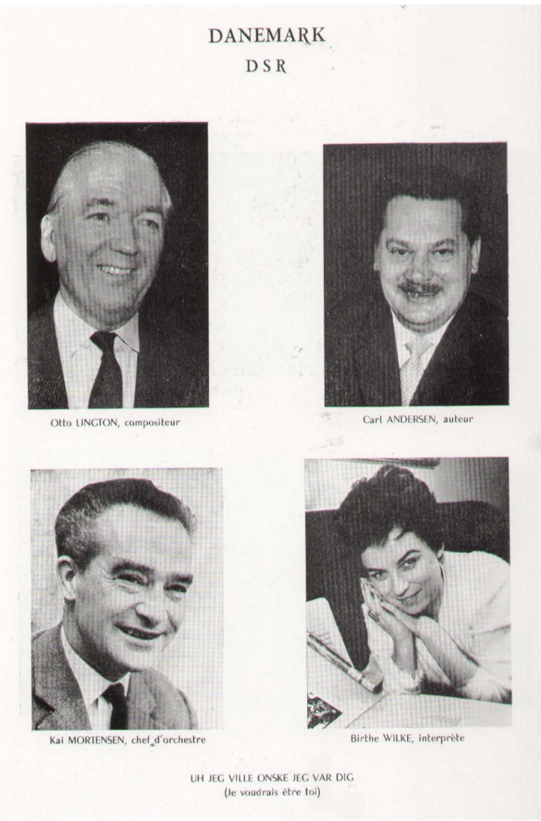

Danmarks side i det officielle Grand Prix program for 1959

I et interview fra 1962 om betydningen af at vinde Melodi Grand Prix, bliver bl.a. Lington spurgt om sin vindermelodi: ”Selvfølgelig betyder det noget at vinde et Grand Prix, indrømmer Otto Lington. – Men hvor meget det betyder, har jeg ingen erfaring for endnu. En succes kan nemlig godt

lade vente på sig. Da ”Uh, jeg ville ønske, jeg var dig” lige var lanceret, gik den meget godt. Det helt store blev den dog ikke. Den blev nummer fem i Cannes og solgt til en række lande, som imidlertid ikke alle udnyttede de erhvervede rettigheder. Først nu begynder det at hjælpe. Netop i disse dage har jeg fået meddelelse fra USA om, at den skal udsendes derovre. Det er Dorothy Collins, der skal indsynge den på Top Rank. Endvidere har min gode ven Edmondo Ross for nylig taget den på sit program som cha-cha-cha. Spørg mig om 10 år, så skal jeg sige, hvor meget den melodi har indbragt mig. Før er det umuligt.

- Er det Grand Prix, der er skyld i succesen?¨

Ja. Man skal være glad, hvis en almindelig melodi, der ikke får særlig publicity, overhovedet når til udlandet. Når en melodi kommer med i Melodi Grand Prix, er det anderledes. Så sidder alle Europas grammofonfabrikanter og musikforlæggere og vogter på den. Og selv om de måske ikke køber den, betyder det noget for komponisten i fremtiden, om han kan henvise til, at en af hans melodier har været med i Melodi Grand Prix.

Af kontrakten med Multitone fremgår det, at Lington fik et engangsbeløb på 500 kr. som garantisum (forskud – hvor 100 kr. var det normale) for solgte klavernoder. Plus to mindre engangsbeløb på 75 kr. og 20 kr. til endelig afgørelse for optagelse af melodien i henholdsvis klaveralbums og violin- og harmonika-albums. Han fik 7½ % af bruttoprisen for solgte klavernoder og en tredjedel af prisen for radioudsendelse (afregnet direkte af NCB).

Otto Leisner, som på denne tid mest var kendt for at skrive tekster til dagens populære melodier, og som pladevender i DR, forsøgte – i utilfredshed med bestyrelsens holdninger til DRs UHA-folk – ”ved et kup at vælte bestyrelsen i Revyforfatter- & komponistforbundet, men led et fatalt nederlag. Den gamle garde fik 34 stemmer og Leisners revolutions-tropper fik bare fem. Blandt taberne var så gode navne som Knud Pheiffer, Otto Lington og Aase Krogh”.

I sommeren 1959 fik Tivoli fra åbningen den 1. maj et regulært Varieté-teater. Det var Glassalen, som tidligere havde været drevet som operette- og revy-teater. Bl.a. af Max Hansen og Helge Kjærulff-Schmidt og Stig Lommer. Nu var det Tivoli selv, som stod for økonomien. Allerede den 1. marts lå det klart, at det ville blive med underholdning på højt niveau. Tivoli havde indgået et samarbejdet med Varietéen China i Stockholm og med bureauet Lew and Leslie Grade i London. De store navne var således sikret til mindst tre steder. De første der blev annonceret til - måske - at skulle optræde i Tivoli-Varietéen, var Lena Horne og Eartha Kitt. Idéen var, at der skulle være et antal internationale artistnumre til at garnere verdensnavnene, foruden et stort dansk navn. Og så skulle Otto Lington naturligvis dirigere hele herligheden. Volmer Sørensen var konferencier og programmet så nu noget beskedent ud i betragtning af det niveau man havde planlagt. Ud over Birthe Wilke – Blue Boys – Nitwits (et crazy-orkester) – og flere danse ensembler var der ikke noget verdensnavn. Miss Tivoli var nummer-pige.

I et dobbelt-interview i Berlingske Aftenavis med Otto Lington og Ivan Leth (som var nyansat dirigent for Promenadeorkesteret) en uge efter Tivolis åbning, fortæller Leth, at han fik frie hænder, men at det ikke gjorde noget, ”at der var et stænk af det rigtige Tivoli i Deres musik (underforstået: H.C. Lumbye)” Lington fortsætter: Jeg har det sværere. Man kan ikke stikke en Lumbye ud til et par akrobater. Vor musik ligger fast. Vi får den af artisterne og det sker såmænd, at den først kommer os i hænde midt under forestillingen. Ingen prøver – lige på. Det forlanger noget af kapelmester og musikere. Heldigvis har jeg landets bedste 10 musikere, det tør jeg sige. Ingen tænker vist på

kravene til os. Artister er pligtopfyldende folk og har brug for hver en øre, de kan tjene. De optræder måske i London den ene aften og må flyve til København den næste dag for at tiltræde nyt engagement. De kan ikke tillade sig at lade én dag gå over, og de ved, at premieren anmeldes i aviserne. Altså må de ofte gå på uden prøver. De kommer til byen ved 18-tiden og kl. 19 er premieren. Noderne får vi som sagt under forestillingen, og så må det gå, som det kan. Det går altid, men ingen har brug for Lumbye, desværre."

Ivan Leth fortæller, at han for ikke længe siden fik tilbuddet, mens Lington fortæller: "For mit vedkommende lå det anderledes. Jeg fik henvendelsen en gang i vinter af fru Inge-Lise Bock, ja, så længe er det siden… og jeg var henrykt. Det første, jeg gjorde, var at sætte mig i forbindelse med direktionen for Chat Noir i Oslo, hvor jeg har haft engagement de sidste 6-7 sæsoner og skulle tilbage til. De forstod godt, at jeg ville blive hjemme, og løste mig omgående." Leth giver udtryk for, at det "ikke var en drøm hos mig, at blive kapelmester, bare en god musiker". Lington svarer: "Man siger i musikerkredse: "Kapelmester kan enhver blive, men en god musiker kun meget få". Jeg har altid villet dirigere, fra min pure ungdom har jeg slået pind til jazzmusik, seriøs musik, varieté og dans. Alt har været morsomt og spændende, og navnlig Tivoli-Varietéen er spændende, et eksperiment, der *skal* føres igennem. Selvfølgelig må byen have et sted, hvor turister kan more sig, og det kan de ikke over revyer og andre teaterforestillinger, når de ikke forstår sproget."

Da talen falder på, hvad de to skal lave til vinter, siger Leth, at han skal tilbage til Statsradiofoniens Kabaretorkester og Lington siger: "Jeg har forskellige chancer for engagementer til efteråret, men jeg giver mig god tid. Dels skal man sige nej, til ting, som man føler, man ikke egner sig til, dels har jeg jo "Uh, jeg ville ønske jeg var dig" at falde tilbage på. Den er indspillet på 13 plademærker og kommer snart på i alt 25, så den giver mig vel ca. 35 kr. i indtægter (pr. dag? Det fremgår ikke hvad Lington mener. Normal-indtægten – dengang - var ca. 4 % pr. plade, som solgte for 5-6 kr. Lington havde generøst aftalt, at dele alle indtægter med Carl Andersen, som ellers kun ville have fået royalty af den danske tekst.)

Lington fortsætter: "Jeg er yderst tilfreds med arbejdet og det job, jeg har valgt. Tro ikke, at jeg går rundt med højere aspirationer. Det er en opgave for sig at spille god underholdningsmusik godt. Kravene er de samme som til de seriøse musikere, det ene er ikke finere end det andet, ligesom drama ikke står over revy." Leth er enig og fortæller, at han åbner for radioens torsdagskoncerter, når han har mulighed. Lington: "Det samme gør jeg, for der er meget at nyde og meget at lære. Hvis jeg mente, min videre vej førte til det klassiske repertoire, ville jeg forsøge noget i den retning og selv om jeg ikke tilbød mig til Beethovens Niende, kunne jeg måske starte med han første. Jeg gør det bare ikke. Jeg har det godt, hvor jeg er."

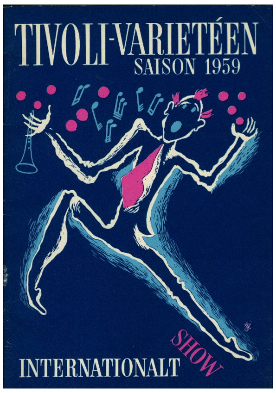

Lington fik sin kontrakt den 16. marts 1959 med en betaling på 150 kr. pr. dag + feriepenge. (Det svarer til 1.800 kr. pr. dag i 2008)

Åbningsprogrammet for Tivoli Varietéen 1959 indeholdt naturligvis Birthe Wilke som – langt om længe – sang Grand Prix vinderen, sammen med Otto Lingtons orkester. (At sangen var en succes, kunne aflæses i ”At tænke sig” og deres kommentar: ”Otto-UUUH-Lington vifter for tiden stolt på Kodas bølger.” På dette tidspunkt var den solgt til: Hele Skandinavien, Tyskland, Østrig, Schweiz, Holland, Belgien, Luxembourg og senest England. Faktisk var Spanien og Portugal de eneste Vest-europæiske lande, som ikke købte melodien. ”Så er det dér vi skal holde ferie, sagde Lington”. USA havde betalt den hidtil største garantisum for en dansk melodi (og de kaldte den: Ooh, your lips are sweet as they can be). Også japanerne havde købt den.

Anmelderne var venlige overfor premieren i Glassalen, men noterede dog, at man manglede et hovednavn, som kunne hæve programmet op på et mere internationalt niveau eller blot for at kunne klare sig overfor de aftensshow, der blev budt på rundt om på de københavnske storvarietéer.

Anmeldelserne af sæsonens andet show var op og ned. En skrev: ”For tamt program – med én stor misforståelse”. Clara Ward og hendes gospelsangere fik dog gode anmeldelser. Men ”Margot the Z-Bomb” fra Latin-Amerika var så slem, at man skrev. ”Hvad vil abonninerne dog sige og tænke?” Alligevel noterer anmelderen, at ”man kan ikke frakende dette stykke naturbarn en vis imponerende dygtighed. Men hun spiller udelukkende på sit køn, nu og da så vammelt, at det nok stik mod sin hensigt virker generende.” Kjeld Petersen var af og til konferencier og sammen med Lingtons orkester og nummerpigen (som for resten var Lone Bastholm!), høstede han fortjent bifald. Et af numrene fremkom ved en fejltagelse. Otto Lington havde – udover at dirigere – også andre opgaver i løbet af forestillingen. Han havde en række knapper at tage vare på. En til scenemesteren, en til belysningen, en til tæppet og så en til mikrofonen. På premiereaftenen sad mikrofonen for højt for Kjeld Petersen, og et tryk på knappen fik den for langt ned, så Kjeld Petersen måtte på knæ, og så tænkte Lington: Helt ned at ligge… Det gjorde så stormende lykke, at det blev bevaret som et indslag i Kjeld Petersens afdeling.

I Kjeld Petersens afdeling indgik også en ”dialog” med Otto Lington: Næh, godaw Otto! Det er et helt år siden jeg har set orkestret her. Det er nogle dejlige gutter alle sammen. Det må jeg sige. De hverken drikker eller passer deres arbejde. Strålende fyre. Og Otto har fået nyt tøj siden sidst, hva’? Hvad er det for noget? Er det uopklaret mekka, eller hva’ er det for noget? Må jeg lige føle en gang? Jah, de ku’ lave stoffer dengang. Nå, jeg skal ikke håne orkestret, for jeg synes de spiller godt alle sammen. Det gør de. Jeg synes de spiller godt, det synes jeg, Jeg synes de spiller godt. Personligt foretrækker jeg musik, men jeg ka’ jo ikke forlange alt…” og senere ”Nej, se hvor ser Otto Lington nydelig ud. Altså jeg nyder virkelig at se Otto igen, det var sidste sommer. En smuk mand, de grå hårs charme og alt det der. Jeg husker som dreng, hvor man sad med krystalapparatet og hørte Otto spille. Nå, ja, ja, Herre Gud, du har jo haft dine gode år, ikke? (Nå, ja, så lægger jeg mig sgu ned, det er da i orden.) Er han ikke dejlig. Jeg hørte ham snakke med damerne her ude, altså han sagde jo hele charmeturen, med: vi skal i Tivoli og rejer og uh og æh, han er et svin, men han er smuk! Han er smuk! Ka’ De ikke se, at han ligner en blanding af Poul Reichardt og Skovshoved Havn. Ja, jeg synes det. Skal vi ikke råbe et trefoldigt ”føj for satan” for Otto Lington. (Den skal lidt højre op, tak.) (Som så ofte før, må man konstatere, at hvad der er sjovt, når man oplever det live, ikke nødvendigvis er det, når det bliver nedfældet.)

En anden anmelder skrev: ”Der er glimrende internationale navne på programmet og den brasilianske danserinde ”Margo the Z-Bomb” er en stor oplevelse. Hun vil sikkert lokke mange husarer i Tivoli. Det er en ny form for bombe, vi her får præsenteret, men denne overgår hidtidige sex-bomber, vi har set. Gnistrende langt sort hår og et herligt temperament, og så kan hun danse. Hun tog

publikum med storm." Det var en mandlig anmelder, som slutter: Et indbydende program. Kurven er stigende. Hvad må juli ikke bringe?"

Tivoli-Varietéen orkester 1959
Forrest fra venstre: Bent Nielsen, Henning Storm, Paul Clemmensen, Harald Michelsen og Lington
Bagest fra venstre: Leif Johansen, Eli Braune, Axel Nielsen, Svend Lundvig, Hans Buch Olsen og Per Zacho

Juli-forestillingen – det tredje show - bragte bl.a. Siw Malmkvist fra Sverige (sammen med en ny nummerpige, som var lånt fra China i Stockholm). Siw vakte jubel: "Hun fortjener i fuldt mål den berømmelse, der ombølger hende. Der er klang af rustfrit svensk stå i hendes stemme, og så er hun i tilgift ved at boble over af godt humør. Dertil kommer yderligere, at hun er tusind promille musikalsk, hvilket man bl.a. hører, når hun taler dansk. Alt tilsvarende, der findes på det danske radio-, TV-, grammofon- og mikrofon-marked er sørgelige hulke-Sidser ved siden af Siw!" Den eneste – ifølge anmelderen – som kunne hamle op med Siw, var Preben Uglebjerg. Han gav en morsom parodi på "Ciao ciao Bambina" og var i øvrigt konferencier. Der var også repræsentanter for den kgl. ballet: Inge Sand og Fredbjørn Bjørnsson, (red. ifølge programmet var det Kirsten Simone og Henning Kronstam!), men pladsen på scenen var for lille til at de kunne udfolde sig ordentligt. Der ud over var der komiske ekvilibrister, xylofonvirtuos, Cowboy-dansere og Picadilly-balletten med 8 damer i fikse kostumer. "Og så er der musikken: Otto Lington og hans orkester, der leverer et præcist akkompagnement."

Det fjerde show i august havde den franske jodler, sanger, parodist og bugtaler Yonal, som hovednavn. Desuden spillede han harmonika og zitar. De kongelige balletdansere var stadig med og Truxa og han kone læste tanker. Miss Tivoli – Lone Bastholm – var tilbage og denne gang var norske Arne Hestenes konferencier. Der var en kvindelig tryllekunstner, et skoleridt *uden* hest, og "Otto Lington dirigerer ildnende sit orkester, og forestillingen afvikles i et fint tempo." Sidst på måneden blev Deep River Boys føjet til de optrædende, men kun i to dage.

Otto Lington dirigerer sit orkester i Tivoli Varietéen i Glassalen – ca. 1965

Sidste show i september fik ret dårlige anmeldelser, og det blev fremført, at ingen af de lovede verdensnavne var kommet. Denne gang havde man sparet konferencieren væk, så man måtte nøjes med nummerpigen, som også var den svævende dame i Truxas nummer. Der var den 15-årige amerikansk varietépianist Sonny Day, som man fandt krukket. Karins Juels datter Inger Juel, blev rost for at have en nydelig røst, men ikke sin mors personlighed. Desuden var der flere morsomme komiske numre, som hverken var morsomme eller komiske. Det ”bedste artistnummer var så ubetinget femkløveret Bedini, der virkelig skaber liv på den lidt halvtriste scene og i det halvtomme tilskuerrum med deres gode gamle ikariske lege. Det er klassisk akrobatik, man har respekt for. Vi giver dem og Otto Lington en touch til sidst. Hans akkompagnement til artisterne har tit været bedre end selve numrene.”

Da man gjorde regnskabet op for Tivoli-Varietéen, havde der været 100.000 gæster, hvor der havde været plads til 270.000 i løbet af sæsonen. Et stort underskud var resultatet, men da man havde konstateret, at mange turister havde været gæster, mens københavnerne havde svigtet, så *ville* man have en international varieté og lovede af forsøge igen til 1960 sæsonen.

Den 1. september viste DR en udsendelse om De blinde musikeres Orkester i forbindelse med indvielsen af nyt plejehjem, som er bygget for midler fra Solgaveindsamlingen. Orkesteret spillede bl.a. ”Kaliffen fra Bagdad”, som de også spillede ved deres debut 20 år før i Tivolis Koncertsal og man fulgte flere af medlemmerne på deres daglige arbejde. Lington nævnte, at orkestret havde været en opløsning nær. Men fjernsynsudsendelsen havde sat nyt skub i dets tilværelse. Udsendelsen indbragte en invitation fra Westdeutscher Rundfunk om at give en tilsvarende koncert dér. Efter denne optræden, hører man ikke mere til De blinde musikeres orkester.

Efter Tivolivarietéens afslutning den 13. september, drog Lington til Stockholm for at dirigere et program i radioen med dansk musik. Siden spillede han på Strand i Stockholm og turnerede i Sverige.

Samme år udstillede John Lington – som debutant – på Københavns Snedkerlaugs møbeludstilling i Kunstindustrimuseet. Det var en teak-toiletæske, udført i samarbejde med arkitekt Ib Strange. Den

var blevet stærkt efterspurgt i USA. John havde fået sølvmedalje for sit svendestykke og som tidligere nævnt overtaget firmaet, hvor han var udlært og havde været svend.

Åbningsprogrammet maj 1960 og programmet for juni og juli

Tivoli-Varietéen lagde hårdt – men sent - ud i sæsonen 1960. Fra 16. – 31. maj havde man The Swe-Danes – Alice Babs, Svend Asmussen og Ulrik Neumann på plakaten. Bengt Hallberg sad ved flyglet. De væltede Glassalen aften efter aften. Preben Uglebjerg var konferencier. Desuden var der Norbert, som var ”excentriker”, akrobatisk dans og ekvilibrister og tryllekunstnere. Otto Lington dirigerede orkesteret.

Næste show havde de to første uger af juni Charlivels som hovednavnet. Desuden en række tryllekunstnere, musikalske klovne mm og de uundværlige dansere. Denne gang var det Pacita Tomas fra Spanien med yderligere to danserinder og tre dansere.

Midt i juni afløste Petula Clark Charlivels som hovednavn, resten af showet var uændret. ”Pet” var på scenen i præcis 22 minutter, men blev rost til skyerne og ”det bør nævnes, at orkesteret med Otto Lington i spidsen leverede et inspireret og præcis akkompagnement, flot klaret på den tid, der har været til det.” Petula Clark fik 800 kr. pr. aften.

I august var stjernenavnet dansk-franske Georges Ulmer, som var en stor succes. Samtidig optrådte Bernard Brothers en dygtig og morsom ”sangduo”, som mimede til plader af alle slags bl.a. Kirsten Flagstad i ”Valkyrien”! Foruden var der ekvilibrister og akrobater mv.

O.C. skrev i Berlingske Tidende et portræt af Otto Lington, da sæsonen var slut: Når Tivoli Varieté kan notere en så usædvanlig succes, skyldes det blandt andet den fænomenale Otto Lington. Hvilken kapelmester for et etablissement, hvor feststemning er en betingelse. Straks, når man går ind til forestillingen i den populære varieté, mødes man af orkestrets indsmigrende musik. Otto Lington kan sin metier – fra Tiger Rag til Pilgrimskoret og alt, hvad ligger her imellem, han kan det hele – og sikke et tempo. Der har mange orkestre noget at lære.

Otto Lingtons orkester fra Tivoli Varietéen. Årstallet er ikke kendt.

- Hvornår begyndte De med musikken? Spurgte jeg i aftes Otto Lington medens publikum nynnende på den sidste melodi forlod Tivoli Varieté. – Da jeg var en seks-syv år, det var med en violin. Jeg kunne lide det fra begyndelsen, og senere blev det til øvelser i mere end seks timer daglig gennem mange år. – Det er krævende at være orkesterleder i en varieté? – Ja, man skal jo ledsage, hvad enten det er en jonglør, en sanger eller en danser, der står på scenen, og man skal være i nært samarbejde med konferencieren. Her har vi jo i år været heldig at have Preben Uglebjerg – han er den fødte konferencier, og samtidig har hans egne numre gjort stor lykke. Danmark er et godt land for varieté, mærkeligt, at vi aldrig har haft den helt store varieté – hvor man går ind, kun for at se artister. Eigil Svan har skaffet Tivoli en hel række af høj klasse – Bernhard Brothers, Georges Ulmer, Charlivels, og nu Delta Rhythm Boys – alle sammen on the top of the hill. Men det er tempoet det kommer an på, og Otto Lington betyder tempo."

Besøget i Glassalen i 1960 var dobbelt så stort som året før, så succes'en var hjemme. Derfor blev der med det samme skrevet ny kontrakt med både Preben Uglebjerg og Lington for næste sæson. The Swe-Danes havde man også sikret sig kom igen.

Tivoli-Varietéen sluttede 31. august og fra 1. september var Lington engageret hos Ambassadeur. Men den 9. og 10. september var han i Bruxelles og igen dirigerede han et program i radioen med danske kompositioner.

I januar 1961 indsendte Lington det første af et skybrud af forslag til radioudsendelser, hvor han og hans orkester – med nødvendig forstærkning – leverede musikken. Forslaget skulle have pianisten Julius Jacobsen som solist og arrangør. Nogenlunde samtidig indsendte Lington og tekstforfatteren Poul Christoffersen en synopsis til en TV-udsendelse: "Kaffekopperne – en venlig hilsen til familien Danmark". "Udsendelsen, der blot har det formål at underholde og more, gerne på en fiks facon, tænkes formet som en række skiftende billeder, afvekslende mellem korte filmklip og direkte udsendelser fra studiet. Der forekommer monologer, viser, korte replikker og rigelig musik". De foreslog, at Lily Broberg skulle synge bl.a. en vise, som hed "Kaffekopperne".

Et grammofoncauseri om De blinde musikeres orkester blev antaget og optaget 14. november. Lington fortalte bl.a. at orkesteret havde fremført over 200 værker ved koncerter, radio- og TV-udsendelser. Samtidig udarbejdede Lington et forslag til en film om orkesteret: "Toner - En episodefilm". BBC fik i denne periode også et forslag til en TV-udsendelse: "Copenhagen calling", hvor Lington ikke bare skulle dirigere, men også samtale med "en ven". Han forslog selv Bobby Pagan, som han jo kendte fra København.

I marts 1961 var Lington igen i Paris for at promovere salget af nogle af sine kompositioner, primært Grand Prix sangene, og benyttede lejligheden til at indspille et program med danske værker for fransk radio. Med et 33 mands orkester.

Igen i 1961 sæsonen lagde Tivoli-Varietéen ud den 16. maj og med The Swe-Danes. Denne gang var det også Bengt Hallberg som akkompagnerede, men nu med sin trio. Desuden var der en bugtaler og forskellige artister. Dyreste billet kostede 9,85 kr. - ståpladser 2 kr.

Juni 1961: Vera Lynn

De to sidste uger i juni tog Vera Lynn over som trækplaster, sammen med et par af artisterne fra premieren. Showet fik fine anmeldelser. Siden kom i juli "5 Hermanas Benitez" – en cubansk sangkvintet – som hovednavn, sammen med en pantomimiker, danseparodister, en excentriker og en

kvindelig cowboy. Preben Marth var trådt til som konferencier, mens Uglebjerg var en tur i Norge for at optræde. Måneden efter var Uglebjerg tilbage. Hovednavnet var da de franske grammofonstjerner Les Cinq Pères, en mimiker, nogle jonglører og et par excentrikere. Alle shows fik fine anmeldelser.

Den 29. juli 1961 fejrede "piratradioen" Radio Mercur sin fødselsdag og der var et kæmpe Fødselsdags-show, hvor bl.a. Victor Borge, June Richmond, Siw Malmkvist og Otto Brandenburg og mange andre optrådte. Alle kunstnere var sponsoreret af et firma, dog ikke Otto Lington og hans 20 mands orkester, som bandt det hele sammen. Kjeld Petersen var konferencier og sponsoreret af Hector Sko. Hans Kurt var sponsoreret af De danske Spritfabrikker! Showet har formentlig fundet sted i Nørrebros Teater, som Radio Mercur havde købt netop til optagelser af underholdning, som siden blev sendt i radioen.

Radio Mercur brød den danske statsradiofonis monopol omkring radiospredning. Mercur sendte første gang den 2. august 1958 fra et skib – Cheeta Mercur – fra internationalt farvand i Øresund – så det var deres 3 års fødselsdag de fejrede - og året efter på samme tid var de lukket. Skibet blev bordet af politi den 15. august 1963 og det blev beslaglagt. Det var det første "piratradio"-skib, og blev siden efterfulgt af andre ud for den engelske, hollandske og svenske kyst!

Fødselsdagsshowet blev naturligvis udsendt i Radio Mercur

2. juledag 1961 sendte dansk TV en udsendelse, som havde til hensigt at højne kvaliteten i refræn-teksterne. Man havde indbudt 10 komponister og 10 forfattere. Lington var en af komponisterne.

Konkurrencen blev vundet af Piet Heins tekst til Niels Viggo Bentzons musik! Sangen blev sunget af en trio bestående af Louis Miehe-Renard, Buster Larsen og Ove Sprogøe. Den hed ”Vi er de brede lede kede unge mænd”. Lingtons musik til Oscar Hansens tekst ”For verden er blevet så lille i dag” blev nr. 3, selvom den blev sunget af den kgl. kammersanger Ib Hansen. Nr. 2 blev Klaus Rifbjerg og Finn Savery med ”Miang Miang”, sunget af Birgit Brüel på et hjemmelavet ”kinesisk”.

Lone Helmer indsang Otto Lingtons sang ”Jeg kan ikke la' vær' at synge i mit badekar” og det gjorde hun så i Otto Leisner programmet ”Pladeparade”, hvilket gav en del omtale…

I Tivoli Varietéen i sæsonen 1962 var Svend Asmussen og Ulrik Neuman – uden Alice Babs - to gange hovednavnet. De fejrede at de havde arbejdet sammen i 25 år. De var med ved åbningen den 16. maj og sluttede 30. juni. Sammen med dem var et par irske illusionister – Michael Allport og Jennifer – en eksotisk ekvilibrist fra Paris - Rose Wang ”iført netnylon og brillanter og grønt lys, og hun sprællede sig gennem sit program liggende og siddende og stående på et bord, så alle husarerne blev stive i øjnene.”

Midt i Tivoli-sæsonen indsendte Lington et programforslag til DR. ”Ta' med Lington – En ferierejse på musikkens vinger”. Den skulle vare 40-45 minutter og Lingtons 11 mands orkester skulle udvides med 5 mand. Der kom aldrig svar. Et andet forslag var en 20-25 min. udsendelse ”Mit hjerte er en violin”, hvor Lington foreslår, at Svend Asmussen, Wandy Tworek eller Poul Olsen skal spille ”violinlæreren”. Det blev heller ikke til noget.

I juli var den franske chanteuse Patachou hovedattraktionen og hun fik store anmelderroser. Boyd Bachman, som nu blev kaldt hollandsk-dansk komiker, fik også fine anmeldelser. Endvidere var der en akrobattrio - Trio San Remo og en kinesisk balancemand Pifar Shang. En italiensk dansetrio fik disse ord med på vejen: ”Deres hovedaktiv var en privat charme, og på den levede de, så Otto Lington også i deres tilfælde med sit orkester kunne kalde det hjertelige bifald frem”.

Allerede i august kom Asmussen og Neumann igen. Preben Uglebjerg var igen konferencier og havde også sin egen afdeling. Der ud over var der Gil Dova, en jonglør, som var udover det vanlige. Fred Kaps, manipulatør, dvs. en tryllekunstner, som har det hele i fingrene og endelig Senor Wences, som var en fænomenal bugtaler. Og endelig: ”I orkestergraven residerer Otto Lington med præcision og rytmisk slagkraft”.

Efter Tivoli spillede Lington i Valencia i september og oktober med et 8 mands orkester. Der skulle spilles 7 dage om ugen fra kl. 21.45 og til kl. 1.00 (lørdag dog fra kl. 21.00) og den samlede pris for alle 9 mand var 670 kr. pr. aften! Lige godt 7.000 kr. pr. aften omregnet til 2007 kr. Noget kunne tyde på, at Lington, som regel beregnede sig halvdelen af honoraret. Det var jo på hans renommé at orkestret blev engageret.

Et forslag til en ”Musikalsk TV-kamp i 12 omgange” efter idé af Otto Lington, og udarbejdet af tekstforfatteren Poul Christoffersen. De medvirkende skulle ifølge forslaget være: Otto Lington med skinke (violin) og assisterende gutter. Klaverbokseren Bror Kalle med kapel og kapellaner. Bokseren Gentleman Chris – Christian Christensen – skulle være kampdommer og Gunnar Nu – naturligvis – speaker. Lisa Linn og Ole Monty skulle være solister. Det forblev et forslag. I september foreslog Lington en udsendelse ”Serenade til nattehimlen”, hvor alle numre hed noget med stjerne eller star eller måne.

Senere spillede og akkompagnerede Lington – og skrev en række numre – til Helsingør Revyen 1962, hvor Osvald Helmuth og Elga Olga var hovednavne.

I DR TV havde Sten Jørgensen den 20. oktober premiere på sit program ”Cirkus Varieté” og naturligvis var det Otto Lington og hans orkester, som leverede musikken.

Efter afslutning på sæsonen i Tivoli-Varietéen, optrådte Preben Uglebjerg med sit one-man-show i TV en lørdag aften, og Lington og hans 10-mands orkester leverede akkompagnementet. Lington: Jeg kan kun sige, at vi har haft et ideelt samarbejde, og jeg tror, Preben Uglebjerg mener det samme. Han er dejlig at arbejde med, fordi han fuldt ud forstår, at den musikalske baggrund skal være der. Det var med begejstring, jeg tog mod denne TV-opgave.” Lington havde komponeret en indlednings- og afslutningsvignet for fløjte og bassaxofon. Det var tale om specialarrangementer til alle numre, og lydsiden var indspillet først, for at sikre ”den bedst tænkelige kvalitet af både lyd og billeder”. Uglebjerg skulle synge 14 numre på den halve time showet varede. Henning O’Strit i BT anmeldte udsendelsen og skrev bl.a. ”Over hele udsendelsen var der en fin og elegant, men også en sød og sjov tone. Man fornemmede, at et stort arbejde var lagt i resultatets ubesværethed. Hyldest fortjener også Otto Lington for det musikalske bidrag til festen…”

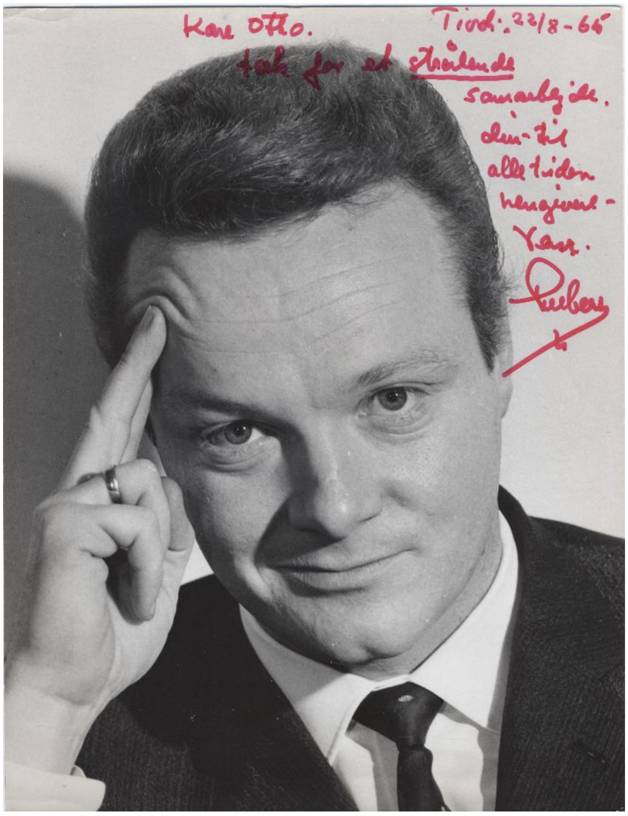

Otto Lington og Preben Uglebjerg arbejdede tæt sammen i en årrække i Tivoli Varietéen

I de allerførste dage i januar 1963 startede prøver og optagelser til en Nordvisions TV underholdningsserie ”Tal-land”, som var kreeret af Ida og Bent From og Otto Lington stod for den musikalske side. I første show blev afviklet 30 numre på 50 minutter! Der blev lavet optagelser i Tivoli, i Metronome studierne og i Radiohusets studie A. Marianne Drewes var producer og der var udarbejdet en synopsis på hele 54 sider.

Den 18. marts fandt optagelse sted, af en radioudsendelse med Lingtons orkester, som hed: ”Hjertets serenade” senere en som hed: ”Cirkus i by”. Opildnet af succesen, startede en ny lavine af forslag. Bl.a. ”Med ”S/S Anna i ¾ takt” – ”Fra dyrenes verden” osv.

I Tivoli-sæsonen 1963 var Josephine Baker et af de store navne. Hendes forestilling blev af alle anmeldere rost til skyerne. Svend Kragh-Jacobsen fandt: ”… at programmet kan blive bedre, Josephine Baker derimod ikke. Hendes force er at hun er Josephine – en kunstnerinde, som årene ikke bider på, men som af disse år har lært at bruge stemme, blik og klap med fabelagtigt mesterskab og derved håndterer publikum, så det ligger for hendes fødder fra det øjeblik, hun træder på scenen.” Og ”Otto Lington tumlede sig på hjemmebane med Josephines kendte program i orkestret.”

Men åbningsprogrammet havde sangeren Frankie Vaughan som det store navn, men han slog ikke rigtigt an, mente anmelderne. Hans publikum var nok i virkeligheden teenagergruppen og de kom ikke i Varietéen. Lulu Ziegler var konferencier i starten og havde også sin egen afdeling, som blev rost. Og ”Otto Lington passer på ny i år orkesteret. En bedre mand kunne varietéen ikke få.”

I juli havde den franske sangerinde Madame Line Renaud forlagt residensen fra Casino de Paris til Tivoli Varietéen. I hele august var Sarah Vaughan det store navn – for første gang i Danmark - og på trods af hendes kvaliteter, fandt anmelderne ikke, at hun rigtig hørte hjemme i en varieté. Preben Uglebjerg var nu tilbage som konferencier ”elegant som altid og med en Keeler-vise.

Josephine Baker i Tivoli Varietéen med Kapelmesteren i baggrunden.

I juli indsendte Lington et forslag til DR: ”Sig det med blomster” og senere ”Storbyens melodi”.

Otto Lington og hans orkester leverede musikken til 80 numre i årets danselandskamp mod England i KB hallen i februar 1963. Gunnar Nu leverede kommentarerne.

I august 1963 fyldte Lington 60 og der var megen festivitas – en gigantisk fest i Nimb - og mange artikler og notitser i den anledning. I et interview med Erik Haaest omtaler Lington - for første gang - at han er gået i gang med at skrive musik til en musical. Han vil dog ikke røbe noget om indholdet før musikken er helt færdig.

Lington fortæller en anekdote om Uglebjerg: Han ringede om natten og bad Lington hurtigst muligt komponere melodi til augustprogrammets Christine Keeler-spion-vise, som Uglebjerg lige havde fået ind ad døren. Melodien var færdig, da de to mødtes i de tidlige formiddagstimer. Det var Erik Haaest som skrev teksten til visen "Keeler-profiler" og han fortæller, at han havde fået opgaven dagen før!

I en opremsning af fødselarens virke, bliver der noteret at han – indtil nu – har lavet næsten 4000 pladeindspilninger. (Der er nok røget et nul for meget på, som man kan se af den efterfølgende diskografi!)

Radio Mercur fejrede Kapelmesteren med en 10 minutter lang lydcollage, klippet sammen over et udpluk af hans plader, med muntre kommentarer.

I september 1963 optog radioen en "Radiokabaret" "Revuekortet (Et svip gennem Gågaden)", hvor Lington havde skrevet musikken og Poul Christoffersen teksterne. Bodil Udsen var den gennemgående figur – Moster Mille, en landlig figur, som kommer på besøg i hovedstaden. Den 3. oktober indsendte Lington et forslag til udsendelse: "En farveskala" – den 4. oktober et forslag om "En dag er ikke levet uden kærlighed", samme måned: "Erhvervsorientering" og "Mødes og skilles".

I Dansk Melodi Grand Prix 1964 deltog Lington igen. Denne gang sang Raquel Rastenni "Vi taler samme sprog" af Lington og Victor Skaarup. Den endte dog uplaceret. Bjørn Tidman vandt med "Sangen om dig". Men Raquel Rastenni indspillede sangen på Sonet.

Svensk TV fik i 1964 et manuskript til "Den glade Varieté", men kunne desværre ikke bruge det. DR fik et programforslag til en udsendelse, som skulle bestå af populære ældre og nyere melodier, spillet "non-stop" – varighed ca. 30 min. titlen var "Hygsomt", men det syntes DR ikke det var. Senere på året indsendte Lington et forslag om et "Black and White show" med udelukkende farvede optrædende. Rikki Septimus skulle danse fra West Side Story. Det hvide i showet, var, at nogle af de farvede dansere, skulle have hvide maske på. Et andet forslag hed "Vejret for i morgen – Musikalsk meteorologi med Otto Lingtons orkester" alle numre hed noget med sol, regn eller storm. Udgangspunkter var næsten altid, at hans eget orkester skulle spille, forstærket med det nødvendige antal strygere. I juni hed forslagene: "Når lykken banker på" og "Døgnet rundt". I juli: "Et lille tilfældigt møde" og "Ved floden" (som tilsyneladende blev antaget).

Lington var åbenbart meget opsat på, at DR skulle acceptere en udsendelse, for han oversvømmede institutionen med forslag gennem hele august måned:

Den 1. august hed forslaget "Fire i takten", som skulle være en eftermiddag i selskab med: Preben Kaas, Jørgen Ryg, Freddy Albeck, Nora Brockstedt, Alice Babs og forskellige orkestre – inklusive Lingtons eget naturligvis. Den 4. august indsendte han et forslag, som han kaldte "Slentre gennem regn", hvor alle numre hed noget med regn eller storm. Den 8. august et forslag til "En lille tåre som ingen ser", hvor alle numre hed noget med tårer eller tears. Den 21. august indsendte han et forslag, som han kaldte "Efterårsserenade", hvor alle numrene hed noget med efterår eller lignende. Den 30. august indsendte han et forslag, som han kaldte "Lyt og Mindes – En kavalkade over filmstemaer med Otto Lingtons orkester og Lisa Linn". I november indsendte han et forslag til "Sød musik og sang" med hans orkester og Lisa Linn. I december indsendte han endnu et forslag. En udsendelse han kaldte "Søde Sager", og hvor samtlige musiknumre hed noget med sukker eller sweet. Ingen af forslagene nød fremme, så vidt det kan ses.

Omtrent samtidig skrev Lington et filmmanuskript til en krimi, som han kaldte ”Johnny Bartender”, som heller ikke blev til noget. Barværten hed Jorge Baruso! Lingtons pseudonym, når han selv var tekstforfatter til sange. Produktiviteten kendte ingen grænse i denne periode. Et andet forslag til en TV-udsendelse var: ”Fire x Otto” – det var Brandenburg, Francker, Hænning og Lington. Peter Sørensen skulle lede slaget. En fremtidsvision blev det også til: ”År 2064”, som handlede om, at en opfinder kunne rykke tiden 100 år frem. Et af indslagene var en Øresundsbro!

Sæsonen i Tivoli-Varietéen åbnede med en stor succes for Miriam Makeba. Otto Lington leverede musikken som sædvanlig. Midt i juni afløstes hun af Mel Tormé, som Kenny Drews trio og kvintet leverede akkompagnement til for nogle af numrenes vedkommende. DR optog en radioudsendelse med Tormé i Tivoli.

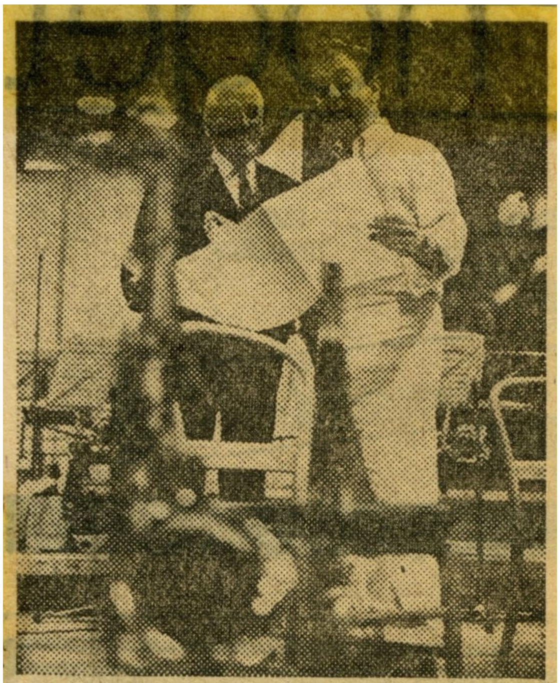
Tivoli-Varietéens entertainer Mel Tormé er blevet mere og mere populær så at sige for hver dag, og medens han har været i København, har han fået ikke så få tilbud om at komme tilbage til forskellige scener i Skandinavien. Også radioen vil sikre sig en udsendelse, og her er Mel Tormé fotograferet i går formiddags under optagelserne i Tivoli sammen med kapelmester Otto Lington.

Lington og Mel Tormé

Siden kom Dolores Gray i juli og endelig Marlene Dietrich i august. En nyskabelse, som alle anmeldere bemærkede med glæde var, at Otto Lington og orkesteret var rykket op på scenen, så alle bedre kunne høre og ikke mindst se dem.

Efter at have afsluttet i Varietéen, spillede Lington og hans orkester i Dansetten også i Tivoli. Efter Tivoli-sæsonen, havde Lington planlagt en rejse til USA, hor han skulle høre orkestre og lære. Han spillede bl.a. i to udsendelser i den reklamefri station W.B.A.I. i New York og var med i et TV-pro-

gram, hvor Dolores Gray præsenterede ham. Han var også på stationen WNYC, hvor han var på programmet "Hands across the sea" med Hermann Neumann og siden med i et program der udsendtes af danskeren Christiern Albertson. Lington talte om musikkunst og Tivoli og spillede plader med motiver fra Tivoli og ikke mindst sin egen plade i anledning prinsesse Anne-Maries bryllup den 18. september 1964: "Hjerternes Vals" og "Bryllup i Athen". Den antydes, at pladen også skulle udsendes i USA. Den blev bl.a. spillet i "The Phil and Phyllis Show" på WHBI, NY, New Jersey den 6. oktober 1964, hvor der blev sendt et længere indslag på ca. 22 minutter (hvoraf de 15 minutter var samtalen! Det er en evighed i US radio). Lington talte med Phyllis Lycett om hans virke i bl.a. Tivoli og hvad han syntes om New York.

Gennem gode venner, var det lykkedes Lington at få billetter til "Hello Dolly", "Funny Girl" og "Fiddler on the roof", som ellers var stykker, der altid var udsolgt til. Lington fandt, at Carol Channing i "Hello Dolly" var "aldeles bedårende, men jeg var mest imponeret over den unge Barbara Streisand, der spiller den kvindelige hovedrolle i "Funny Girl". Hun er ingen skønhed, men til gengæld kan hun danse og synge og har et fantastisk teatertalent." Lington skrev en meget lang rejseberetning – knapt 10 sider – som han sendte til diverse aviser og blade: "Fra min New York rejse hvorfra jeg nylig er vendt hjem, har jeg skrevet en artikel, som jeg hermed tillader mig at vedlægge i håb om De evnt. skulle kunne finde anvendelse for den i Deres ærede blad." Artiklen blev kaldt: "Show-Business in New York". Den var velskrevet og handlede naturligvis mest om musik og teater og seværdigheder. Han gav bl.a. udtryk for stor begejstring over farvefjernsyn, som han så for første gang. "Farvefjernsynet er helt fantastisk. Vi har virkelig noget at glæde os til." Artiklen blev bragt i Valby-Bladet og måske andre steder.

Den tre ugers rejse var en foræring fra Tivoli for vel udført sommerdåd.

Efter hjemkomsten genoptog han sin "krig" med Danmarks radio og fremsendte en stribe forslag til grammofoncauserier: "Varieté" hvor han ville spille plader med kunstnere han havde mødt i Tivoli. Tre causerier baseret på friske LP'er han havde med hjem fra USA: "Funny Girl" – "High Spirit" og "Hello Dolly". Og et han kaldte "Gult-blåt contra rødt-hvidt", hvor Sverige mødte Danmark på grammofonen. Et andet forslag hed "Fra det ene til det andet" som igen var mest med kunstnere han kendte fra Tivoli. Alle forslag var udarbejdet med speak. Der blev også tid til at udarbejde en synopsis til en TV-udsendelse kaldet: Kvinder – kvinder – kvinder.

Der var også forslag om et causeri, som hed "Melodien der ikke blev væk". Lington ville spille plader, hvor lytteren mere erindrede sig kunstnere end titlen. Et andet causeri hed "Fra myg til elefant", som gik ud på at spille melodier, der hed noget med dyr. "Myggedans", "Humlebien" osv afsluttende med Saint-Saëns "Elefanten" fra Dyrenes Karneval. Siden ændrede han titlen til "Musikalsk Fauna - Dyr i Mol og Dur". Der var ingen ende på Lingtons opfindsomhed til grammofoncauserier: Et hed "Må jeg stikke Dem en plade" og lagde ud med Professor Tribini på Bakken. I oktober hed forslagene: "Kvindelil", hvor alle titler havde kvindenavne og "En lille sang uden ord", hvor ordet sang eller song indgik i alle titler. I november kom to forslag: "Fra Wiener vals til Hully Gully" og "Optimist-Pessimist", hvor alle numrene hed noget med smil eller sorg plus et forslag "I drømmeland", som blev til en optagelse! Den 8. nov. i studie 11. DR var vel blevet træt af alle forslagene? I december hed forslagene "Kvindelige komponister" (alle danske) og "Tre små ord", hvor alle titler var på tre ord. Og et forslag som hed "Lyt og gæt".
Den 25. november optog DR-TV en udsendelse "Dansk Humør 1915-25" med manuskript af Hans Chr. Ægidius og med Poul Due som tilrettelægger. Lington og hans orkester leverede musikken.

Hans W. Petersen var den gennemgående figur og blandt de andre medvirkende var Ove Sprogøe, Ole Monty, Lotte Olsen m.fl. desuden blev vist plakater og billeder fra periodens revyer.

I vinteren 1963 opførte Alléscenen et stykke af Noel Coward - ”Faldne Engle” - med Bodil Steen og Marguerite Viby i hovedrollerne. Det blev en stor succes. Erik Haaest fortæller på sin hjemmeside denne historie: Han blev ringet op en aften af Lington, som fortalte, at der var blevet bestilt en vise, og han havde en melodi, men manglede en tekst. Den skulle hedde som forestillingen på Alléscenen og Bodil Steen skulle synge den i Nykøbing F. Revyen. Det var lige meget hvad den handlede om og det hastede ikke, bare Lington havde teksten dagen efter… og det fik han. Men Bodil Steen sang den ikke i Nyk. F. Revyen, men indspillede den til gengæld på plade for RCA. ”Faldne Engle” og ”Min Figaro” har begge musik af Lington. Den udkom i 1964.

På denne tid var der en række artikler i aviserne om uddeling af statsmidler som hædersgave til forskellige kunstnere. Ib Glindemann havde et indlæg, som fik Otto Lington til at fare i blækhuset:

Hvorfor ikke mere til de udøvende?

Kapelmester Otto Lington kommenterer debatten om kunsten og statspenge med dette indlæg:

Ib Glindemanns udmærkede indlæg i Politiken får mig til at gribe pennen, eller rettere skrivemaskinen, for at ”bakke” ham op. Jeg tror bestemt ikke at nogen vil tilskrive ham blakkede motiver eller misundelse over ikke at være kommet i betragtning ved uddeling af de meget omtalte hædersgaver. Også jeg er glad over jeg stadig og altid har kunnet leve af mine udgydelser og jeg personlig ville så absolut være blevet yderst forbavset, hvis man havde tiltænkt mig en ”gave”, fordi:

a) jeg var en af pionererne inden for den musikart, der nu endelig er blevet anerkendt som en selvstændig kunstart – jazzen.

b) jeg var den første jazz-violinist herhjemme (er det ikke rigtigt Svend Asmussen?).

c) jeg skrev en bog om jazzen i Danmark, ”Jazz skal der til”, vist nok den første af sin art.

d) jeg arrangerede den første jazz-koncert herhjemme med bl.a. en uropførelse af Gershwins ”Rhapsody in blue”.

e) jeg stadig følger min kærlighed til jazzen op med et orkester, som består af en række af vore allerbedste musikere.

f) jeg om sommeren har et af Europas bedste varieté-orkestre i Tivoli-Varietéen og med dette løser en række ofte vanskelige og komplicerede opgaver i løbet af sæsonen.

g) jeg ved mine mange radioudsendelser i udlandet, Paris, Bruxelles, London, Stockholm, Oslo i en årrække har gjort propaganda for dansk musik.

h) jeg i sin tid var skaberen af Blinde Musikeres Orkester

Denne artikel er absolut ikke tænkt som nogen biografi, men Glindemanns og min vandring på musikkens ofte tornefulde vej har mange lighedspunkter. Også jeg har ofte måtte ofre penge, hvis jeg ville opnå et tilfredsstillende resultat.

Det, jeg vil med min artikel, er at man bør give disse hædersgaver til yngre kunstnere, og selvfølgelig også dem inden for jazzen, og dem, som har gjort en virkelig indsats inden for underholdningsmusikken, og så kommer jeg til det punkt, som jeg for øvrigt også tidligere har slået til lyd for: Hvorfor deler man ikke "gaverne" ligeligt mellem skabende – og *udøvende* kunstnere? Hvorfor skal de sidstnævnte altid være stedbørn? Var det ikke et spørgsmål, der var værd at tage op, hr. kulturminister Hans Sølvhøj.

Otto Lington

En bedre opsummering af Otto Lingtons virke i dansk musikliv, kan man vel næppe få, selvom der kunne tilføjes mere, hvor han var pionér.

I marts 1964 afviklede DR en Folkekoncert i radioen: "Fra Dixieland til Bossa Nova". Otto Lingtons orkester, Papa Bues Viking Jazzband og Poul Hindbergs Sekstet sørgede for musikken og Lisa Linn og Freddy Albeck for det vokale og Poul Olsen var solist på violin. Peter Sørensen var programleder. Udsendelsen startede med Lingtons kendingsmelodi og orkesteret fortsatte med "Alexander's Ragtime Band" og "I'm beginning to see the light" – begge arrangeret af Otto Francker. Siden spillede de en lang række numre afløst af Poul Hindbergs Sekstet, før de afsluttede med kendingsmelodien. Et fint program som findes på bånd i Lingtons arkiv. (Samtidig foreslog Lington et TV-program, som skulle hedde: "Fra Dixieland til Beatles" og Lingtons opfattelse af "pigtrådsmusik" kom tydeligt frem: Derefter spilles: Can't buy me love – Dette indslag skal selvfølgelig produceres som et typisk pigtråds-band. Kun tre musikere, foruden solisten, ses i billedet. (I alt tre guitarer og en trommeslager.) På stortrommen er malet navnet: "The Four Stinkers". Under slutningen på nummeret høres speakeren med den forbindende tekst. Denne drukner selvfølgelig fuldkommen i støjen af de spillende…)

I januar 1965 indsendte Lington endnu et programforslag: Da det er ca. 35 år siden den første jazzkoncert blev afholdt herhjemme, nærmere betegnet 21/9-1929 vil jeg gerne med disse linier foreslå et program til en udsendelse enten som en folkekoncert eller en studieudsendelse. "Jazz-koncert 1930-1965". "Det skulle glæde mig om mit forlæg havde interesse". Det havde det ikke. Lington foreslog, at Papa bue, Arnved Meyer og Bent Axens orkestre skulle være med. Solister bl.a. Dirch Passer! Det bedste ved forslaget var næsten, at Lingtons orkester skulle spille "Rhapsody in blue" med Ole Børge Jacobsen som solist. Sidst i januar et nyt forslag: "Ud i det blå", hvor alle titler havde blå eller blue i sig. Samtidig et forslag om "I skumringen" og i marts: "På sangens vinger" og i april "Navnlig navne", hvor han undtagelsesvis har en af sine egne melodier med. "Min Figaro". I maj: "Stemninger i den blå time"

I 1965 var Lington på gæstespil i Varna i Aarhus i april måned. Orkesteret bestod af 7 jyske musikere, som Lington satte ind sit repertoire, som han påstod rakte "fra den klassiske restaurationsunderholdning til kultiveret pigtråd." Lington kaldte det overordnet for "sweet society-stil", som man både kunne danse og snakke til. Han fandt The Beatles storartede, "men de 90 pct. af det andet kan man jo ikke holde ud at høre på, hvis man er mere end seksten år."

Den 16. maj åbnede Tivoli-Varietéen. Hele varietéen var bygget op om konferencieren Bent Fabricius-Bjerre og hans flygel, men Osvald Helmuth var trækplasteret. Han høstede stort bifald med "Hundrede mand og én bajer", da landet var ramt af ølstrejke på det tidspunkt.

Lington og hans orkester og Inger Christrup skulle akkompagnere Osvald. Idéen var at skabe noget, som mindede om TV-showet "Omkring et flygel", som var umådeligt populært. Oscar Peterson's Trio var det udenlandske hovednavn i maj.

I juni var Uglebjerg tilbage som konferencier og havde som vanligt sin egen afdeling. "Let's do it" i en ny udgave væltede huset. Tilbage på scenen var også Miriam Makeba og igen med stor succes. Hendes mand - trompetisten Hugh Masekela og hans kvartet - akkompagnerede hende, men havde også sin egen afdeling. Der var ikke meget for Lington og orkesteret at lave under den forestilling.

Senere kom Shirley Bassey og tog alle med storm, ligesom Eartha Kitt med sin specielle stemme og sangforedrag.

Efter min tid i udlandet fik jeg tilbudt et engagement i Tivoli. Man ville omdanne Glassalen til et lokale i stil med London Palladium. Jeg kom til møde i direktionskontoret i Tivoli med dir. Henning Søager og fru Ingelise Bock, og vi drøftede de forskellige ting, som gagen, orkestrets størrelse etc. etc. Til sidst blev vi enige. Jeg erindrer det endnu så tydeligt, for da møde sluttede, sagde fru Bock til mig: Men husk, Lington, det er kun for én sæson. Det blev til 14, så længe Varietéen eksisterede plus fire sæsoner ude i det fri i haven.

Otto Lington i Tivoli i 1971

I denne periode komponerede jeg samtidig en række dengang moderne melodier, der i blandt en dansk radio Grand Prix melodi "Uh, jeg ville ønske jeg var dig", og skrev ligeledes musikken til en ballet, som blev opført på Tivolis Pantomimeteater. Når jeg nu taler om Teater, så er der især et, som altid har stået mit hjerte nær, og det er netop Pantomimeteatret i Tivoli. De dage jeg havde den musikalske ledelse der, var virkelig noget særligt, noget ganske specielt. Det er simpelthen det eneste teater af sin art i verden, og det var en meget trist aften, da jeg slog de sidste toner af.

Varietéen i Glassalen blev en kæmpesucces. Især var de udenlandske turister begejstret for at kunne gå hen et sted og blive underholdt, hvor sproget ikke var nogen hindring. De fleste af de hovedattraktioner vi havde, var enten engelsk-, tysk- eller fransktalende. Nu er der, når Tivoli lukker faktisk kun Cirkus Benneweis tilbage for de udenlandske turister. København blev i sin tid kaldt for

Nordens Paris - sig mig - hvornår bliver den det igen? Vi danskere mangler om vinteren et etablissement i lighed med Glassalen. Af konferencierer havde vi dengang Lulu Ziegler, Otto Leisner, Bent Fabricius Bjerre og Ulrich Ravnbøl. De havde hver deres publikum og image og ligeledes evnen til at få en forestilling til at rulle til succes. En ganske speciel konferencier var Jytte Abildstrøm. Fantastisk, når hun på sin monocykle gjorde sin entre, og altid med stor fare for at cykle ind mellem orkesterets medlemmer. Uforglemmelig var Kjeld Petersen når han fra scenen kiggede ned til mig i orkestergraven og sagde: "Otto, når der nu er så mange yndige kvinder til stede, skal vi så ikke have en yndig melodi?" eller "Og jeg vil nu bede Otto Lington og hans City Slickers, eller skal vi nøjes med en enkelt Slick og be' pianisten om at spille "Fascination". Han sidder så langt inde i orkestergraven, at han faktisk sidder i kantinen og spiller med venstre hånd samtidig med at han sætter omsætningen i vejret med højre":

Sidst men ikke mindst havde vi Preben Uglebjerg, som jo ikke er mere. Han var entertaineren af storformat som Kjeld Petersen og Danny Kaye. Havde Preben været født med et verdenssprog som modersmål, var denne virtuos blevet en sensation. Godt han var dansksproget af oprindelse, ellers havde vort lille land ikke kunne betale ham. Nu fik vi lov til at beholde ham – for en tid. Han var perfektionist. Vi arbejdede godt sammen, men som vi dog sled. Intet måtte overlades til tilfældighederne. Konferencieren og kapelmesteren må gå hånd i hånd for at få en forestilling afviklet til succes. Hver detalje må stå urokkelig gennemarbejdet. Hvis ikke præcisionen er som en elektronhjernes køreplan, kan programmet, den sceniske virkning aldrig blive let, ubesværet og ligefrem improviseret. Det var svært at nå, men Preben nåede det altid. Ingen kunne som han fortælle. Livsglæden, vitaliteten og personligheden lyste ud af ham og hans sans for sprog var enorm. Hans øre for tone og accent var uforlignelig, endog sydrussisk og nordvestkinesisk beherskede han, uden at kunne en tøddel grammatik på disse sprog. Han gengav tonefaldet med så nøjagtig stemmeføring, at man troede man oplevede et uforfalsket medlem af det pågældende folkeslag – man måtte overgive sig i beundring og latterhulk. Preben skabte altid noget selvstændigt, ofte med journalistisk sans for det højaktuelle.

Sin store succes "Gyngerne og karrusellen" med Ulrich Ravnbøls strålende tekst, pyntede Preben med friske linier om dagens sidste hændelser. Den kunst blev han en sand mester i. Han hvilede aldrig på laurbærrene. hans store internationale parodinummer "Ciao – Ciao Bambina" var helt hans egen sag og præstation. Den vil altid blive stående. Det var hans første indslag i et program og skulle altså også blive hans sidste. Men mellem vennerne vil Preben i mindet altid stå lyslevende, parat til at sprede glæde i blandt os.

En af de morsommeste kunstnere jeg spillede til var Victor Borge. Ved premieren anede jeg ikke noget om, at han ville få mig med ind i hans optræden. For det første fik han draget mit navn hen ad det kinesiske. Hvad der for Borge ikke var særligt svært, når man hedder Lington. Det blev til Lin Lang eller Ling Ting. Jeg stod som sædvanligt på scenen foran orkestret, og efter jeg havde spillet selve indledningen, sagde han henvendt til publikum: "Kære publikum, må jeg gå lov til at præsentere Dem for min gode gamle ven, som jeg har kendt i en menneskealder – Altså, her ser De – her ser De min gamle ven, (og henvendt til mig, hvad er det nu De hedder? Jeg hviskede: Lington) åh, det er rigtigt – Ling-Lang. Denne typiske Borgeske entré gjorde sig kæmpe godt, så godt, at vi bibeholdt den hele måneden. Han er en herlig kunstner, et komisk geni, og så gør det jo ikke noget, at han spiller fremragende klaver.

Jo – tiden i Tivoli var en gylden periode for mig med masser af gode oplevelser, musikalske opgaver, et strålende publikum og dejlige personer at arbejde sammen med. The Mills Brothers havde

jeg også fornøjelsen at akkompagnere op til flere gange. Jeg husker især den første gang. De kom direkte fra Hollywood og det var en flyvetur på ca. 11-12 timer dengang, men trods deres alder var de særdeles friske. Jeg vil tro, at de dengang var i halvfjerdserne, og det kunne man bestemt ikke mærke på dem. Så snart de kom ind i Tivoli begyndte vi prøverne på scenen, som gik hurtigt og smertefrit. De havde som alle gode kunstnere og entertainere et perfekt nodemateriale, og deres succes i Varietéen var formidabel. (Lington har fortalt, at da Mills Brothers kom til Tivoli næste gang, spurgte Harry Mills: Hvem skal akkompagnere os? Og da han fik at vide, at det skulle Otto Lington, sagde han: Så behøver vi ingen prøver!)

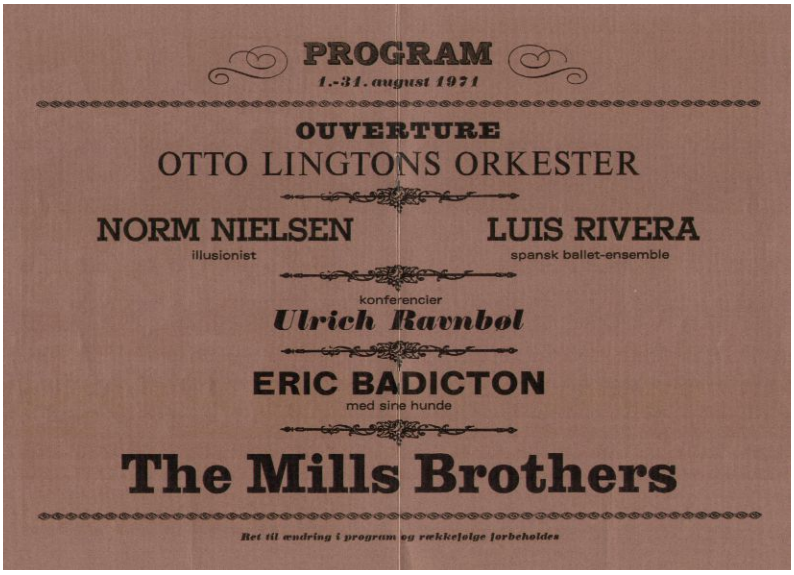
PROGRAM
1.-31. august 1971
OUVERTURE
OTTO LINGTONS ORKESTER
NORM NIELSEN
illusionist
LUIS RIVERA
spansk ballet-ensemble
konferencier
Ulrich Ravnbøl
ERIC BADICTON
med sine hunde
The Mills Brothers
Ret til ændring i program og rækkefølge forbeholdes

Fra programmet for 1971

Nu er det måske ikke helt korrekt, når jeg nævner, at alle gode kunstnere og entertainere altid har et perfekt nodemateriale. Med dette vil jeg gerne vende tilbage til Josephine Baker, som jeg, som tidligere nævnt også havde fornøjelsen at akkompagnere i Tivoli Varietéen. Senere traf Kesten og jeg også Josephine i Paris, og gensynsglæden var stor, så stor, at jeg kort tid efter modtog et telegram hvori der stod: "Kom straks til Conacry i Afrika. Jeg har ingen kapelmester". Jeg kontaktede pianisten Hermann Hoffmark og fik ham overtalt til at tage med og vi fløj straks til Afrika. Da vi nåede frem fik vi hos den amerikanske ambassadør lov til at låne et opretstående klaver, for øvrigt byens eneste. Vi prøvede i et kæmpelokale, hvor der stod ca. 30 negre på scenen og ingen af dem kunne læse noder, så der lå et stort arbejde foran os. Det lykkedes, trods alt. De gæve mørke spillemænd havde husket alt, hvad jeg havde lært dem, og jeg drog et lettelsens suk, et af de dybeste jeg nogensinde har "sukket". Havde jeg vidst, hvad der forestod mig, havde jeg nok tænkt mig om en ekstra gang. Men Josephine Baker var et enestående menneske, og hendes kærlighed til børn legendarisk. Og hun var bestemt ikke uden humor.

Rejsen til Guinea er omtalt i et avisudklip og må have fundet sted i september 1965. Det var åbenbart en foredragstourné, som Josephine Baker var på i Afrika, da hun lod sig overtale til at ændre den til en koncerttourné. Nedenstående er et interview med pianisten Hermann Hoffmarks kone, under overskriften:

4 timers frist og så af sted til Syd-Afrika

”Pianisten Hermann Hoffmark blev i lørdags ringet op af kapelmester Otto Lington. – Jeg mangler en akkompagnatør til Josephine Baker. Kan du klare den? Det sagde Hoffmark selvfølgelig ja til, for det er jo ikke enhver, som bliver betroet dette job. – Så skal du være i lufthavnen kl. 20.00, sagde Lington.

Klokken var ca. 16 og Hoffmark studsede lidt, og så fik han forklaringen. – Vi skal af sted til Syd-Afrika, til Guinea ved Guldkysten. Der er ingen dernede, som kender noder. Er du vaks? Selvfølgelig ville Hoffmark først tale med sin kone, og der var også forskellige arrangementer og kontrakter, som han havde indgået, og som skulle overholdes og ordnes, hvis han tog af sted.

Fru Hoffmark syntes så afgjort, at hendes mand skulle tage af sted. – Det er ikke hver dag, man får et sådant tilbud, og det at spille for Josephine Baker er en strålende reklame, og så er de jo en kæmpeoplevelse, siger fruen til vor medarbejder. – Hvor længe skal de så være væk? Spørger vi fru Hoffmark. – Ingen ved noget, og jeg heller ikke. Der er så vidt jeg ved, heller ikke skrevet nogen kontrakt. Jeg ved kun, at staten dernede betaler. De skulle være fremme søndag formiddag k. 11.00. Jo, det gik stærkt. Jeg havde travlt med at pakke hans kuffert, og nu går jeg og venter ham. Han har en konfirmation hans skal spille til den 1. okt., men det skal jeg nu nok finde ud af. Vi brænder ikke nogen af.”

Josephine Baker på besøg i Lingtons antikvitetsforretning.

I december samme år arrangerede Ekstra Bladet et storstilet juleshow, hvor man havde engageret Josephine Baker. Igen var det Otto Lington og hans orkester, som akkompagnerede. Andre solister var Marguerite Viby, Ulla og Ulrik Neumann, Hans Kurt, Preben Uglebjerg, Gustav Winckler, Katy Bødtger, Rocking Ghosts, Sir Henry and his Butlers m.fl.

Efter 14 sæsoner i Varietéen engagerede Tivoli mig på musikchef Eckert Hansens foranledning, til at forsætte i havens pavilloner, på Plænen, Harmoni-orkestret og Pantomimeteatret. Der var i den grad et godt samarbejde mellem mine gode spillemænd og mig. Vi var som én familie og man kan nu engang ikke lave musik uden sympati. Jeg skylder dem alle en hjertelig tak – og vi spiller stadig sammen og i samme ånd. Jeg savner alle mine venner i Tivoli, mit publikum, atmosfæren og sidst men ikke mindst især Pantomimeteatret.

Otto Lington dirigerer Harmoni-orkestret i Tivoli

I det hele taget er det pragtfuldt at spille på teater, og ikke mindst teater, hvor der blive spillet for fulde huse. Også i Oslo, Stockholm og Bergen har jeg haft en vidunderlig tid som teaterkapelmester. Jeg mindes stadig det regnfulde Bergen, hvor jeg spurgte en lille dreng om det altid regnede sådan… hvortil han svarede: Det ved jeg ikke... jeg er kun otte år.

Otto Lington har altid haft sine meningers mod. Adskillige gange har han taget musikerne i forsvar mod autoriteterne, når han syntes de behandlede hans kolleger (og ham selv) dårligt. Da chefen for Danmarks Radios underholdningsafdeling hed Niels-Jørgen Kaiser, indførtes det såkaldte ”Kaiser-

dømme", hvor udenlandsk musik – især jazz – blev fremhævet på bekostning af bl.a. dansk populærmusik. (Kaiser lagde grunden til det, som siden blev Radioens Big Band, men som startede i disse år som "Det ny Radio Danseorkester", selvom det udelukkende spillede jazz.). Men i midttredserne kaldte den politik Lington til pennen igen. Det blev til et meget langt indlæg, som angreb Kaiser ret voldsomt (lidet anende at Kaiser siden (i 1975) som direktør for Tivoli, blev Lingtons chef!). Det blev bragt i "Berlingske Tidende" i serien Åben Debat, under overskriften:

Radioens Kaiser-dømme

En stigende utilfredshed med den ny underholdningschef for Danmarks Radio er kommet til orde i dagspressen. Unge som ældre lyttere i hele landet beklager den ensretning og ensformighed, den ny struktur har skabt. Måske er det uklogt, at en på dette felt udøvende melder sig i debatten? Men man kan have så meget ret, at det er rigtigt at løbe risikoen for at blive betegnet som uklog. Jeg føler, at jeg bør.

Koncentreret sagt er situationen den, at Niels-Jørgen Kaiser giver lytterne underholdning efter parolen: Vi alene vide. Han har forenklet systemet. Hvor der tidligere var underholdning med bredde og fylde er nu kun fire programpunkter … fraset enkelte mere eller mindre jazzprægede småensembler - blot disse tilsammen lidt magre fænomener: Jazzproduktioner, grammofonudsendelser, Det ny radiodanseorkester under Ib Glindemann plus hen imod 500 genudsendelser. Heldigvis består Det ny radiodanseorkester af storartede musikere, som under Glindemanns inspirerende ledelser er blevet et orkester af virkelig kvalitet. Man har ofret formuer på prøver og orkesterarrangementer af både ny og ældre art herpå. Sådan er det. Men hvad er ofret?

Det hele er etableret på bekostning af en række af vore bedste freelance orkestre. Mange lyttere har både skriftligt og personligt spurgt en og anden tidligere medvirkende dirigent: Hvorfor høre vi Dem ikke i Danmarks Radio mere? Vi savner virkelig god dansemusik med et repertoire, vi forstår og kan danse efter. Hertil er svaret: Jamen De har jo Det ny radiodanseorkester. I alle tilfælde kom så den indvending: Det er fint nok, men ikke noget danseorkester, aldrig til at danse efter. Rigtigt. Det ny radiodanseorkester er så absolut et jazzorkester. Etiketten siger ét, men indholdet er noget andet. De free-lance orkestre, som tidligere satte kulør på programmerne og spillede til glæde for en voksende del af Danmarks lyttere, findes ikke mere kvalificeret til optræden i Danmarks Radio.

Hvorfor? Tør man gætte på at underholdningschefen er tilfreds med solo at bestemme hvad Danmarks lyttere skal høre? Hvis ikke de er tilfredse, kan de jo lukke. Dog er det vel ikke for den tanke, at lytterne betaler licens. Hr. Kaiser mener, at lytterne skal "engageres". Tror han virkelig, at folk efter en lang arbejdsdag vil sætte sig ved radioapparatet og lade sig "engagere"? Vi er mange, der ikke tror lige det. Hvad man til fyraften ønsker, er god underholdning og dansemusik med et repertoire af øjeblikkets populære melodier. Jeg kan oplyse underholdningschefen om, at ca. ¼ million danselystne sidste sæson gik på danseskole, så interessen for rigtig dansemusik kan man umuligt sådan uden videre se bort fra.

Hvor der tidligere var levende musik som f.eks. ved middagskoncerterne, "Musik ved spisetid" og dansemusik efter kl. 22, er disse programpunkter i mangfoldige tilfælde overtaget af forhåndenværende plade-materiale fra diskotekafdelingen. De danske danseorkestre, som underholdt lytterne i de sene aftentimer, er erstattet af serieudsendelser benævnt "Nord-Dans", som er gratis bånd, hr. Kaiser rekvirerer fra udlandet med mere eller mindre gode udenlandske orkestre.

Fremgangsmåden er ganske vist tilladt. Men er det ikke at føre sparebestræbelserne for vidt? Det sker bl.a. for at klare de enorme beløb, det koster at opretholde Det ny radiodanseorkester. Alt for dyre penge, når vi vitterligt har danske orkestre fuldt på højde med de udenlandske.

En række udmærkede programpunkter er efter hr. Kaisers ansættelse strøget. ”Palmehaven”, ”Sommerens melodi” en række populær- og titeludsendelser med en stor lytterskare er borte. Dag for dag viser programmernes underholdning grænseløs monotoni. Man har virkelig formået at rationalisere underholdningen på det rædsomste. Jazzen, grammofonen og genudsendelserne danser hånd i hånd rundt om hr. Kaiser.

Jeg, som mange andre kapelmestre, har foreslået en række idéer, bl.a. varietéudsendelser, som er højst populære overalt i udlandet. Til svar har vi fået, at man klarer sig med Fredagsklubben. Hvis underholdningschefen mener, at disse udsendelser har med varieté at gøre, kan han umuligt selv have oplevet en sådan. Hvorfor ikke kigge ind i en verdensvarieté som den om sommeren i Tivoli?

Var det ikke en god idé, at lade andre kapelmestre få lejlighed til at dirigere Det ny radiodanseorkester. Lidt variation vil være udmærket og vise, at orkestret kan spille andet end Jazz. Man har dog gæstedirigenter ved udsendelser med symfoni-, underholdnings- og kabaretorkestret. Hvorfor ikke også her?

Danske træffer-komponister og forfattere er takket være hr. Kaiser næsten helt sat ud af spillet. Da der ikke mere findes freelance orkestre på radioprogrammerne, som tidligere spillede danske populære melodier, er al mulighed for lancering af danske arbejder omtrent udelukket. For danske forfattere og komponister inden for træffer-branchen er døren lukket på musikforlagene, hvilket er forståeligt nok. Også grammofonindustrien, som gerne optager danske melodier, mærker hr. Kaisers åbenbare modvilje mod danske autorer. Og hvor er den kvota af dansk musik på 33 1/3 pct. Som tidligere var håndhævet? Lytter man til grammofonprogrammerne, vil det høres, at det næsten udelukkende er udenlandsk musik, der bliver spillet. Selvfølgelig … meget af den udenlandske underholdnings-musik er udmærket, men meget er ualmindelig grusomt.

Alle monopoler er efter min mening af det onde. Så længe Danmarks Radio ikke har konkurrence i en kommerciel sender, kan man vel knap regne med, at der bliver bedre og lysere tider for danske free-lance kapelmestre og musikere … med mindre det ærede radioråd minder hr. Niels-Jørgen Kaiser om, at der skal være underholdning og dansemusik *for alle*. Selv om disse alle skulle være af en anden mening end underholdningschefen.

En genpart af dette er sendt Radiorådet, som jeg venligst beder om at tage hele spørgsmålet op til alvorlig drøftelse … snarest. Nogle hundredetusinder har krav på svar.

Otto Lington

Lington må bl.a. sigte til, at Radio Mercur var blevet lukket et par år før af politi og lovgivning. Problemet med dansk contra udenlandsk musik i radioen, blev og bliver aldrig løst og hans henvendelse ændrede naturligvis ikke en tøddel i DRs programlægning.

Måske var det en udløber af ovenstående, som gjorde at Otto Lington *ikke* fik lov at akkompagnere Josephine Baker og Georges Ulmer, da de et år efter optrådte ved en Galla-forestilling på Det kgl. Teater, selvom de *bad* om Lington, som så ofte før havde akkompagneret dem. Lederen af forestil-

lingen var Niels-Jørgen Kaiser og han ”kendte intet til diskussion om Otto Lingtons medvirken ved Josephine Bakers optræden…”

I 1965 begyndte fru Kesten Lington som bestyrer i en antikvitetsforretning i Jægersborg – Antikgaarden. Da familien Lington havde samlet antikviteter på deres mange rejser i udlandet gennem årene, endte det hurtigt med, at fru Kesten og Otto Lington overtog butikken. Deres første kunde var Josephine Baker, som købte en natpotte i glas! Forretningen startede på Jægersborg Allé, men flyttede siden ”hen om hjørnet” til Fredensvej i Charlottenlund.

Sæsonplanen for Tivoli Varietéen 1966 blev allerede præsenteret i februar. Man lagde ud med en ”sensation”! Svend Asmussens ”gamle” orkester ville blive samlet og skulle spille fra starten den 16. maj og i de næste halvanden måned. Det var ud over Asmussen, Frederik på trommer, Max Leth på vibrafon og piano, Poul ”Gregers” Gregersen, bas og i stedet for Jørgen Ingmann, Fritz von Bülow, guitar. Sammen med dem var Kaye Sisters, en smuk og dygtig engelsk sang- og dansetrio.

Caterina Valente og Lington med sit orkester udenfor Glassalen i 1966

Efter dem kom Caterina Valente i juli og i august ville selveste Mills Brothers underholde. Afslutningen på sæsonen var lagt i hænderne på José Greco og hans dansere ”his Gypsies”. Uglebjerg og Lington ville også være på plads for niende år i trak. Når Greco tog over, ville Lington og hans orkester rykke til Dansetten.

Der blev indført en ny skik i Tivoli Varietéen dette år: Guldnøgler, som bevis på, at kunstneren var blevet ”æresborger” i Tivoli. Asmussen og Uglebjerg fik de to første.

Lingtons Tivoli Varieté-orkester - her dog i Dansetten - i denne periode bestod af: Willy Friedman, guitar – Leif Sjøberg, bas – Alfred Rasmussen, sax – Henry "Buby" Nielsen, piano – Tage Rasmussen, trompet – P. Stemann, trompet - Palle Bolvig, trompet – Harald "Sømand" Michelsen, sax – Paul Naurøe, sax - Per Zacho, trommer og kapelmesteren.

Da Beatles filmen "Help!" skulle have dansk premiere i begyndelsen af 1966, blev tre "musikalske københavnere" inviteret i Kinopalæet til forpremiere. Otto Lington var den ene, Peter Belli den anden og en stewardesse Lena Larsen den tredje.

Lington mente: Beatles kom ind på den musikalske verdensarena på et tidspunkt, hvor jazzen var gået sine lidt for sekterisk-søgende moderne veje og så blev det beat-musikken, der skulle slå den nødvendige ske i den folkemusikalske sødsuppe, der var på vej til at blive kvalmende i mangel på de vante vitamintilskud fra jazzside. Mit orkester i Tivoli spillede sidste år næppe et nummer, der ikke indeholdt en eller anden inspiration fra The Beatles, og det gælder akkompagnementerne til såvel Les Surfs som til Marlene Dietrich og Josephine Baker. Jeg mener, at 95 procent af alle pigtrådsensembler er jammerlige amatører, men The Beatles selv er den ægte vare. De er kunstnere, der desuden kan deres håndværk. Lena Larsen: Det er let nok at rose The Beatles nu, hvor alle roser dem. Peter Belli: Jeg elsker The Beatles, for uden dem havde jeg i dag sikkert stået med det korte hår op i nakken og skovlet sne.

Året indbragte også Otto Lington et teater-legat! Han havde søgt om at komme i betragtning i Kulturministeriets årlige uddeling af legater ifølge teaterloven. Vilfred Kjær fik også et legat.

En avisnotits fortæller: "Otto Lington har modtaget 2000 kr., hvilket naturligvis er en betydelig ære, selv om pengene næppe strækker til. Han ønsker nemlig at studere teaterforhold i London og Paris i forbindelse med en musical, Sven Rye skriver og som Lington komponerer til. Musicalen har været "undervejs" et år, men det håbes, at Lingtons studier i marken i Paris og London kan bringe den til "affyringsrampen".

Lington drager udenlands, når han har lagt taktstokken i Tivoli. Altså, når sæsonen er slut.”

Vilfred Kjær skulle bruge et tilsvarende beløb til sine fortsatte studier af dansk folkemusik og ville starte på Bornholm til sommer!

Mills Brothers kom, så og sejrede i første halvdel af august 1966. Ingen kunstner havde fået samme modtagelse af publikum som de fik, ved begge forestillinger hver dag. Publikum klappede og klappede og selv når tæppet var gået ned og den store, gamle prismekrone var sænket for at fortælle at *nu* var forestillingen slut, blev folk ved med at klappe og Mills Brothers måtte til sidst ud foran tæppet og give et sidste ekstranummer. Artistchefen Eigil Svan sagde: Det er ikke engang betimet kunstnere som Marlene Dietrich. Jeg har aldrig oplevet noget lignende i min tid ved varietéen. Han havde straks taget kontakt til Mills Brothers' agent for at få dem til at komme igen i en hel måned næste år.

To forestillinger blev optaget med henblik på udgivelse på LP. Danmarks Radio lavede en TV-udsendelse dagen efter, men havde valgt at lade deres eget Radiodanseorkester akkompagnere. Harry Mills sagde: Jeg tror, det bliver en god TV-udsendelse. Det er ikke hver dag, vi træffer en orkesterleder som den unge Glindemann. Han satte en ære i, at alt blev perfekt, og orkestret var helt ovenud. Vi ville gerne selv se den. Pladen tror jeg også på. Det er sjældent, vi indspiller ”live”, men med Otto Lingtons orkester og det oplagte publikum, tror jeg ikke det slår fejl. Det er hver aften en oplevelse for os at arbejde med Lington-orkestret. Musikerne læser lige fra bladet, og spiller korrekt. Det er vi ikke vant til – ikke gang med de bedste amerikanske show-bands.”

Uglebjerg var som vanlig konferencier, men havde ikke sin egen afdeling denne gang. Anmelderne var alle begejstrede for forestillingen

Der blev skrevet lidt om, at den nu 63-årige Lington havde skrevet en sang sammen med Sven Rye til pigtrådsorkestret Voces. Sangeren i orkestret var Bengt Svan, bror til lydteknikeren Birger Svan og begge sønner af Tivoli Varietéens artistchef Eigil Svan. Bassen i Voces blev spillet af Søren Engel (siden i Delta Blues Band), som godt kan huske, at de fik sangen, men han slår også fast, at det ikke rigtigt var en sang for gruppen, så de fik aldrig indspillet den. Voces fik aldrig udgivet plader.

I sæsonen 1967 lagde Tivoli Varietéen ud med de franske Les Compagnons de la Chanson, som fik flotte anmeldelser for deres meget varierede show. Uglebjerg var igen konferencier og de fleste anmeldere syntes at han bandede for meget, men han lagde huset ned med visen om ”Gyngerne og karrusellen”. (Visen var faktisk skrevet nogle år før og visesangeren Henning Schramm havde brugt den, når han optrådte på forskellige cabaret'er. Den blev dog tekstmæssigt ”forbedret” til Uglebjerg, som i øvrigt ændrede den dagligt, så den hele tiden var aktuel). Lington fik disse ord med på vejen: Der var ting at glæde sig over, og ting der var for lidt af. Til de sidste hører Otto Lington, den gennemmusikalske artistkapelmester vi gerne havde hørt og set mere til. Tryllekunstneren Johnny Hart blev kaldt ”showets kup”.

Nina og Frederik optrådte i Tivoli Varietéen i 1967 og benyttede lejligheden til at fejre deres 10 års jubilæum. Det skete i Nimb under pomp og pragt.
Andrews Sisters var næste store navn på scenen i juli. Patty og Maxene Andrews var suppleret med Joyce de Young (i stedet for LaVerne Andrews – den ældste søster - som døde 55 år gammel af kræft samme år). De havde selv en pianist og trommeslager med men ellers var det Otto Lingtons

orkester, som akkompagnerede dem. Fine anmelderroser til søstrene. Uglebjerg havde bibeholdt sin vise, og det fandt anmelderne var et klogt træk, da ”det var denne sommers eneste gode revyvise”.

Et af Lingtons idoler og en ven – Edmondo Ross – gæstede Tivolis koncertsal. Lington blev hevet ind som ”gæstedirigent” og overrakte blomster. Koncerten blev ikke vel modtaget af anmelderne.

Den 13. juli 1968 optog Norsk Rikskringkasting et program fra Tivoli, hvor Lingtons og hans orkester medvirkede. Norsk TV kunne ikke godtage Lingtons honorarkrav, som de angav ville overstige, hvad hele orkesteret på 11 mand skulle have. De satte honoraret til 400 kr. efter at have spurgt bl.a. Danmarks Radio, hvad man betalte for den slags.

Svend Asmussen og hans gamle orkester var en overvældende succes og de skulle da også åbne Varietéens 10 sæson i 1968 og spille i maj og hele juni. Anmeldelserne var overdådige. Om Lington blev bl.a. skrevet: ”Ti års jubilaren Otto Lington og hans orkester skal nævnes for det stilfulde og levende akkompagnement, der lever helt op til det topprogram, artistchef Eigil Svan havde sat sig for at sammensætte i anledning af havens (125 år) og Glassalens jubilæum.” Preben Uglebjerg blev også rost som konferencier – som sædvanligt: ”Ingen gør den slags bedre end han i kongeriget Danmark med bilande.”

Den 31. maj efter forestillingerne i Tivoli Varietéen, var Uglebjerg på vej hjem i sin Austin 1200 ad Helsingørmotorvejen, da han kørte galt og blev kastet ud af bilen og blev dræbt. Han brugte ikke sikkerhedssele. Da kabinen var næsten uskadt, mente man, at han kunne have overlevet, hvis han havde haft sele på. Der var en del skriverier om, at der var set en rød ”spøgelsesbilist”, men det blev aldrig fastslået. Han blev kun 37 år. Otto Lington skrev – sammen med mange andre af Uglebjergs venner og kolleger – en sidste hilsen til ham i bogen: ”Preben Uglebjerg – som vi kendte ham”. Bogen udkom i 1968.

Svend Asmussen overtog rollen som konferencier juni ud. Siden kom tyskeren Jonny Buchardt.

Otto Lington blev citeret for disse mindeord: I ti år havde han og jeg haft et samarbejde, et virkeligt samarbejde. Hver aften følte jeg en sand glæde over at være sammen med ham. I vor branche skal man være på højden hver aften og straks, og det formåede han.

Preben var en strålende entertainer, altid veloplagt, og dertil en virkelig god ven. Jeg fatter slet ikke, at vi ikke skal mødes i aften, og vil savne ham fra nu af og hver eneste aften i denne og alle kommende sæsoner.

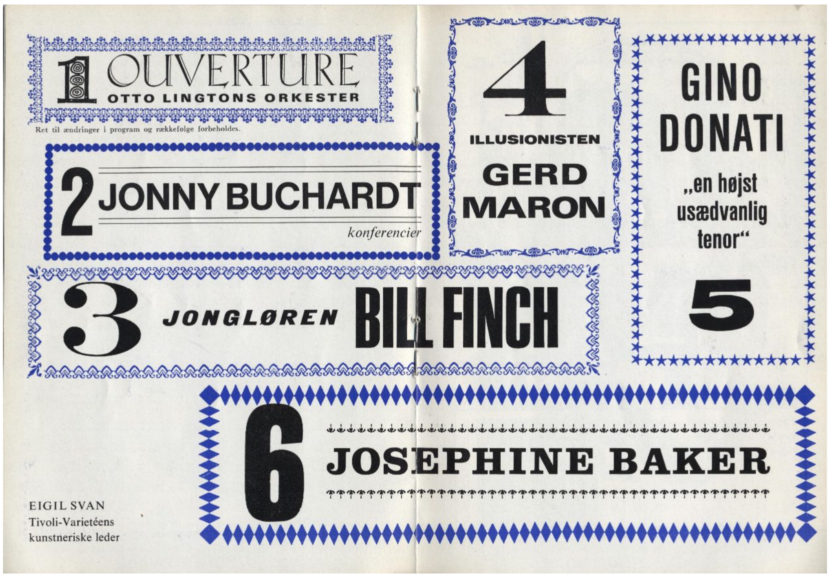

Josephine Baker i Tivoli Varietéen 1968

Lington og Eartha Kitt fik overrakt Tivolis Gyldne Nøgle. Lington for 10 års tjeneste i Varietéen og Eartha Kitt for den tredje succes hun trak hjem i Tivoli. Før dem havde Svend Asmussen, Preben Uglebjerg, Marlene Dietrich og Nina og Frederik fået nøglerne.

Lingtons orkester blev rosende omtalt i ”dansk musiker tidende” i anledning af 10 års jubilæet: ”Flere musikere har været med helt fra starten, og det har været en selvfølge, at kun de bedste musikere har været engageret, derfor har Tivoli-varietéens orkester kunnet opretholde dets ry som et af kontinentets bedste, et orkester man taler om overalt, hvor varieté giver forestillinger. Det er derfor ikke mærkeligt at Tivoli er glad for orkestret, en glæde vi andre også deler, vi er stolte over at have sådant et ensemble i det berømte Tivoli, hvor så mange udlændinge og danske gæster hver aften besøge en internationale varieté.”

I juli fik Eartha Kitt en stormende modtagelse og den nye konferencier blev også godt modtaget. Lington og orkestret fik disse ord med på vejen: ”Otto Lingtons orkester har ikke spillet bedre i flere sæsoner end det gør nu. De sætter stil over den gode glassal.”

Lington fortalte, at han i september skulle til Paris for at købe antikviteter, men også for at fejre Maurice Chevalier, som fyldte 80 år. Lington var dog ikke inde i varmen, men ville overvære festlighederne som turist. Josephine Baker, Sammy Davis jr, Danny Kaye og mange andre ville optræde.

I et interview fra 1969 fortæller organisten Johs. Christensen, som var violin-solist i Blinde Musikeres orkester, at orkestret blev endeligt nedlagt i 1968, på grund af manglende tilgang af musikere. Lington og Seierup, har i forskellige interviews nævnt, at orkesteret kun holdt til 1960. De optrådte i hvert fald ikke offentligt efter 1960.

Otto Lingtons orkester i Tivoli Varietéen i 1968 var: Per Zacho, trommer – Harald Michelsen, sax – Erik Larsen, trompet – Poul Naurøe, sax – Henry "Buby" Nielsen, piano – Tage Rasmussen, trompet – Barry Eklund, trombone – Leif Johansen, trompet - Leif Sjøberg, bas – Alfred Rasmussen, sax og så maestroen himself.

Tivoli Varietéen åbnede 1969 sæsonen med et gæstespil – i én måned - af Leonard Sachs og hans BBC TV-show fra Leeds "The Good Old Days". Blandt de medvirkende var sangerinden Rita Morris, som stod for de operetteagtige sange. Doreen Hermitage og Jenny Wren stod for de varietéagtige. The Perrads var komiske akrobater. Charles "Shaz" Chase – fra USA – var en komiker. En anmelder skrev: "Otto Lingtons orkester klarer åbenbart alle opgaver, og med Good Old Days på programmet måneden ud er varietéen kommet godt fra start". Kaj Løvring var eneste danske medvirkende – udover orkesteret – og han blev klippet fra da DR sendte en aften med Sachs.

Siden kom Svend Asmussen og Alice Babs og væltede salen. (Alice Babs fik – som den 8. - Tivolis Gyldne Nøgle dette år. Hendes Tivoli debut var i 1941!). Ella Fitzgerald optrådte med Tommy Flanagan's trio.

Fra midt i september til begyndelsen af december 1969 dirigerede Lington orkesteret på Kay Abrahamsens tourné med Jomfruburet. Et avisudklip fortæller:

Otto Lington på operette-turné.

"Det er ikke for meget sagt, at Kay Abrahamsen har gjort et kup. Det er ikke så ligetil at få den rette kapelmester til en omrejsende operette, men Abrahamsen har overtalt Otto Lington til at drage direkte fra Tivoli Varietéen ud med Jomfruburet i september i år!

Lington er – trods sit udseende – ikke nogen årsunge, og han har var egentlig opsat på at passe sin antikvitetsforretning bortset fra arbejdet i Tivoli.

Men han lod sig altså friste til at trodse tournélivets strabadser – sammen med bl.a. Henning Hansen, Elga Olga, Bertel Lauring og Erik Bertner.

Det bør tilføjes: Abrahamsen havde besluttet at hellige sig arbejdet bag kulisserne og ikke medvirke på scenen, inden han engagerede sin musikalske leder."

Bertner satte i scene.

Lington fik 350 kr. pr. dag, hvoraf de 75 kr. var diæter. (Samlet knap 2.400 kr. i dag) Aftalen gik på 75 dage. Lington skulle også redigere orkestermaterialet for denne pris. I kontrakten havde han omhyggeligt ændret "arrangere" til "redigere". Orkesteret var på 11 mand og Abrahamsen satsede en halv million kroner på turnéen. "Musikken skal smyge sig som en dejlig ramme om forestillingen, siger Lington. Jeg har ikke før dirigeret operetten, den sidste var "Call me Madam" på den nationale scene i Bergen, men i mine restaurationsdage spillede jeg Schuberts melodier. Da vi skal have premiere midt i september, passer det med mit Tivoliarbejde, der netop er sluttet." Som så ofte før, får Lington gjort opmærksom på sin egen musical: "Lington den evigunge veteran, har beskæftiget sig meget med musicals, så meget, at han er langt inde i arbejdet med at skabe en i samarbejde med Sven Rye. Komponist og forfatter satser på Amerika som premiereland. Musikken skal færdigindspilles på bånd, siger Lington, og så sigter jeg på en tur til Amerika næste vinter for at tale med de implicerede. Det nytter ikke at sætte den op herhjemme først. Selv om den fik succes, kunne den ikke bagefter afsættes til Amerika. Det omvendte kan bedre tænkes. "

Jomfruburet fik en del omtale i pressen. Bl.a. besøgte "holdet" Lingtons antikvitetsforretning under den kulørte presses bevågenhed.

Kritikken af forestillingen, som havde premiere den 14. september på Casino i Slagelse, var noget blandet. Pressen var ikke udelt begejstret. Carl Johan Elmquist anmeldte under overskriften "Myrdet to gange". Det var stakkels Franz Schubert, han tænkte på. Første gang var da man tog hans musik og lavede banale tekster til den, anden gang var "biografisk ved at koge sødsuppe på en episode af hans liv og fremstille ham som et lettere evnesvagt, men inderlig godlidende mæhæ…".

Mogens Garde fandt visse plusser: Henning Hansen var en bedre sanger end skuespiller, Helle Winge, kunne synge, men ikke sige replikker, Bertel Lauring, kunne ikke synge. Erik Bertner, Elga Olga og Jan Zangenberg roses. Lington nærmest skamroses. "Der er momenter, der gør, at en populær succes er uundgåelig. Det er Schuberts klingende musik. Det er Otto Lingtons glimrende opretteforståelse – han er et kup for forestillingen, løfter den, hvor det er muligt." En anden skriver: "Tradition i form af det store orkestersus tilfører Otto Lington og hans orkester forestillingen. Orkestret er næsten det halve af succes'en og Lington får givet operetten den musikalske underbygning, der er så betydningsfuld."

Kapelmesteren, Helle Winge og Kay Abrahamsen

Der er ingen tvivl om, at Otto Lingtons orkester og Henning Hansen løber med alle roserne. Lington var allerede engageret til næste års tourné med "Fuglekræmmeren". Det afslørede han i et interview:

"En meget stor del af ansvaret for, at Kay Abrahamsens tournéforestilling "Jomfruburet" der havde premiere i Slagelse, er blevet så stor en succes, har kapelmesteren Otto Lington.

Jeg synes, at det er vældig sjovt at have med "Jomfruburet" at gøre, siger Otto Lington, ikke mindst fordi Schuberts musik taler både til yngre og ældre. Det er rigtigt, at der forud for enhver premiere går mange og lange prøver. Men fordi premieren er overstået, lader vi ikke bare stå til og lader det hele køre på rygmarven. Hver eneste aften bliver spillet som en premiereforestilling. Hvis det nemlig viser sig, at et eller andet ikke er som det skal være, holder vi også prøver ind imellem forestillingerne."

"Det er første gang, jeg er på tourné med Kay Abrahamsen, men det bliver sikkert ikke sidste. Jeg er allerede engageret til næste års forestilling, og jeg har da ikke noget imod at danne par med Kay Abrahamsen, men hvor længe det skal fortsætte, ved jeg endnu ikke."

Måske Lington her er inde på, hvorfor han altid fik orkestret til at lyde friskt og hvorfor han gennem mere end 60 år var eftertragtet som orkesterleder: "Hver aften bliver spillet som en premiereforestilling!"

Flere aviser huskede, at det i 1969 var 40 år siden "den første danske jazzkoncert" blev afholdt og Lington blev interviewet og omtalt en hel del i den anledning.

Otto Lingtons orkester fra „Jomfruburet"-turneen. 1. række fra venstre: Erik Larsen – Poul Christensen – Alex Christoffersen. 2. række: Per Zacho – Otto Lington – Jørgen Nielsen – Henry Hansen (koncertmester). Bageste række: Henry Mumm – H. M. Sørensen – Eli Braune – Børge Kerte – Teddy Andersen.

Orkesteret fra "Jomfruburet" – tournéen: Forrest: Erik Larsen, Poul Christensen, Alex Christoffersen. 2. række: Per Zacho, Otto Lington, Jørgen Nielsen, Henry Hansen (koncertmester). Bageste række: Henry Mumm, H. M. Sørensen, Eli Braune, Børge Kerte, Teddy Andersen.

I en radioudsendelse i efteråret 1969 fortæller Lington: "Personligt er jeg ingen ynder af disse retrospektive udsendelser med "Ka' du huske" eller "Det var dengang" osv. – min indstilling er og har altid været, at se fremover." Det er jo ikke en ukendt opfattelse blandt kunstnere; det er mere spændende, hvad de skal lave næste gang, end hvad de lavede for år tilbage. Det forklarer måske også, hvorfor Lington ikke har efterladt nogen som helst beskrivelser eller kommentarer til sin enorme mængde af pladeindspilninger gennem 60 år! De få bemærkninger der eksisterer, er i breve til andre. Kun pladen med Leo Mathisen har han kommenteret i en masse interviews.

I foråret 1970 var Lington som gæstedirigent på tour til England, Frankrig og Spanien, hvor han indspillede programmer med dansk musik på bånd. "Selv om disse bånd ofte sendes flere gange, mener jeg på anden måde at gøre en mindst lige så væsentlig – og i dette tilfælde gratis – indsats for danske toner, siger Lington. Jeg efterlader mit nodemateriale i radioernes arkiver og har erfaring for, at det af og til tages frem og anvendes til glæde og gavn for danske komponister. Lad mig tilføje; der er ingen Lington-melodier imellem, så det er ikke for at få personlig økonomisk fordel af det…"

Tivoli Varietéen program var imponerende i 1970. Der var premiere 1. juni med Ella Fitzgerald akkompagneret af Tommy Flanagans Trio. I modsætning til sidste år, havde Ella Fitzgerald denne gang ønsket *også* at bruge Lingtons orkester. Hun havde hørt og glædet sig over det året før, når de akkompagnerede de øvrige. Tommy Flanagan kom nogle dage før og indøvede arrangementerne med orkestret. Ella Fitzgerald var meget tilfreds og under en af introduktionerne sagde hun: We like to share (klapsalverne), with this wonderful and handsome orchestra we have up here. Copenhagen's own, one of the greatest in Denmark, ladies and gentlemen, The Otto Lingo… Lingston… Lington! Ooh, don't listen Otto! Otto Lington Orhcestra, ladies and gentlemen. Won't you join me

in saying thank you." Og så morer hun sig: "Lington? Is that a Danish word? Lingston? No!?" Herefter præsenterer hun trioen uden problemer.

Den 16. juni blev Ella Fitzgerald afløst af Josephine Baker. Ulrich Ravnbøl var konferencier i juni og juli. Hovednavnet fra den 1. juli var Svend Asmussen og Alice Babs. (Ulrich Neumann optrådte samtidig i Palmehaven, og alle håbede på en genforening, men, nej). Fra den 1. til den 15. august spillede Erroll Garner og fra 16. august og måneden ud tog Victor Borge over. Han havde koloratursopranen Marilyn Mulvey med, men hun fik aldrig lov til at synge en hel arie! Borge blev spurgt, hvad hun var med for: "Det ved jeg faktisk ikke. Synge måske. Hun kan i hvert fald godt". Han havde også en pianist med – Sahan Arzruni, som fik samme behandling. Otto Leisner var konferencier i hele august og adskilte sig fra alle de øvrige ved ikke at kunne synge selv!

Tre Grand Old Men i dansk underholdning. Otto Leisner, Victor Borge og Otto Lington

Om at prøve med Victor Borge, fortalte Lington: Jeg spurgte Victor Borge, hvornår vi skulle holde prøve. – "Ved premieren står du deroppe og akkompagnerer mig, ikke? - Joh, svarede jeg. – Ja, men så er den i orden! erklærede han."

Om Erroll Garner sagde Lington nogle år senere: Bland de kunstnere, der har lært mig meget, er Oscar Peterson og Erroll Garner. Det er egentlig fantastisk, at en lille mand som Erroll Garner kan tryllebinde publikum i to timer bare ved at sidde og spille på et klaver. Garner sidder altid på to telefonbøger, når han spiller. Og så brummer han som en vildorne hele tiden. Brummeriet er hans varemærke. Men det kommer impulsivt. Han kan slet ikke lade være.

Ella Fitzgerald fik stormende succes, men Alice Babs og Asmussen overgik hende. De havde et helt nyt repertoire og Asmussen havde en international kvartet med (Davor Kajfes, Jugoslavien, Clemendore, Jamaica, Sadi, Belgien og Red Mitchell, USA) og et stort orkester – på bånd, hvor Asmussen spillede alle instrumenter! Der var ikke så meget at lave for Lington og hans orkester.

Den franske marionetdukkefører André Tahon, som optrådte i Tivoli Varietéen i flere omgange, blev præsenteret i DR TV af Kurt Møller Madsen i cirkus- og artistserien ”Et nummer”. Otto Lington og hans orkester spillede til.

På denne tid var der et lille oprør i pladebranchen. Nordisk Film havde udgivet to LP'er med musik fra de gamle tonefilm fra 30'erne ”Filmminder”. Koda og Gramex havde meddelt, at når et lydbånd var mere end 25 år gammelt, så var der frit slag for at udgive det. Det fik en række af de involverede kunstnere til at protestere. ”Det var tilfældigt, at jeg hørte de nye grammofonplader, siger Otto Lington, en af dem der har protesteret. Firmaet som fremstillede dem, havde ikke engang gjort sig den ulejlighed, at sende os et par eksemplarer. Man har uden tvivl handlet juridisk korrekt, men jeg mener, det er moralsk forkert, at man kan lave forretning på ting, andre har indspillet, uden at betale. Vi håber, at reglerne hurtigt laves om. Som forfatter har man rettigheder til honorar 50 år efter den første udgivelse.”

”Vi har dog ikke udsendt pladerne for at tjene penge, siger direktøren for Nordisk Film, Ove Sevel. Vi syntes, det var synd, hvis de originale lydbånd skulle gå til spilde, og det ville de, hvis vi ikke spillede dem over på et par plader. Omkostningerne ved at genopfriske de gamle melodier har været så store, at sælger vi hele oplaget, som kun er på 1000 plader, får vi ikke vore penge hjem. Skulle vi også betale honorarer til kunstnerne eller deres arvinger, ville det blive et alt for kompliceret projekt. Vi har rettet os efter reglerne. Det har været sjovt at lave en sådan ting, og vi har ikke et øjeblik tænkt på at tjene penge på andres bekostning.” Ak, ja, ren filantropi fra Nordisk Film?

I begyndelsen af 70'erne var Otto Lington ofte til auktioner for at se eller købe ting til familiens antikvitetsforretning og han var så berømt, at næsten hver gang blev han fotograferet med et af slagnumrene. Da Poul Reumert og Anna Borgs hjem var på auktion, så man Lington ved Reumerts smukke skrivebord ”af nøddetræ med indlagt blomster i lyst træ, hollandsk rokokoform”, og det gik for 1500 kr.

Samtidig var Lington citeret for: ”Min revisor har forberedt mig på, jeg nok kommer af med mere i skat næste år. 20-25 pct. Men jeg aner intet om, hvordan mine indkomster vil se ud. Det er svært at forudsige i min branche. Som revisoren sagde: Det er lidt af en tipskupon at udfylde dit forskudsskema. Jeg er lidt sur ved udsigten til at betale mere i skat. Blot man så endda vidste, at pengene ville blive brugt til noget fornuftigt.”

Efteråret 1970 blev igen tilbragt på landevejen med Kay Abrahamsens tourné med ”Fuglekræmmeren”. Som sædvanlig premiere i Casino i Slagelse. Volmer Sørensen iscenesatte, Børge Ralov koreograferede og Otto Lington dirigerede. I anmeldelsen af premieren stod bl.a.: ”… Billedet fuldendes af kapelmester Otto Lingtons direktion, hvor intet overlades til tilfældighederne. Lington får de kendte valsetoner til at klinge og inspirerer kor (der nu godt kunne være større), solister og orkester til at yde det bedste de kan.”

Helle Winge, som på sidste tourné blev kritiseret for manglende evner til at ”agere” fik nu ros for at have udviklet sig med lynets hast. Henning Hansen fik ros, det samme fik Anne Margrethe Schou og Jan Zangenberg pga. af at de ”udfoldede en grotesk humor og overbevisende musikalitet.” I alt 40 personer var tilknyttet tournéen. Lington og hans Tivoli orkester blev uhæmmet rost af alle anmeldere, som dem der ”frelste” showet.

Det var Abrahamsens 15. sæson med operette-tournéer.

Otto Lingtons orkester ved Kay Abrahamsen turneen med „Fuglekræmmeren". Fra venstre: A. Willumsen, Axel Christoffersen, Angelo Palmblad (koncertmester). Jørgen Welling, Gunnert Nielsen, Palle Clausen, Otto Lington, Alfred Rasmussen. Forreste række: Henry Mumm, Poul Synnest, Katalin Kertisz, Jan Jørgensen og Lauritz Larsen.

Orkestret på "Fuglekræmmer-tournéen" bestod af fra venstre: A. Willumsen, Axel Christoffersen, Angelo Palmblad (koncertmester), Jørgen Welling, Gunnert Nielsen, Palle Clausen, Otto Lington, Alfred Rasmussen. Forrest: Henry Mumm, Poul Synnest, Katalin Kertizz, Jan Jørgensen og Lauritz Larsen

Ved premieren på årets Tivoli Varieté 1971, noterer anmelderne: "En solbrændt Otto Lington, netop hjemvendt fra Costa Brava var aftenen igennem en fortrinlig akkompagnatør". Inden sæsonstarten var Danmarks Radio på besøg og lavede en TV-reportage om "En dag i Tivoli-Varietéen", hvor bl.a. Svend Asmussen og hans kvintet, Otto Lington og hans orkester og André Tahon og andre artister medvirkede.

Asmussens gamle orkester var samlet for sidste gang og åbnede sæsonen med den forventede succes. "Civilization" var ekstranummeret og det væltede som sædvanligt salen. Næste hovednavn var Tommy Steele. Den "gamle rocker", som var blevet ældre og nu sang i musicals. Anmelderne kunne lide ham og fandt at han havde klaret overgangen fint. Lington og hans orkester blev – ganske som de plejede – rost til skyerne. Efter Steele kom Marlene Dietrich og gjorde hvad *hun* plejede. Igen til anmeldernes tilfredshed. Efter Dietrich kom dem alle havde ventet på i tre år: Mills Brothers!

De var det helt store trækplaster i sæsonen 1971 og fik – igen – fik stormende succes. Såvel publikum, som anmeldere overgav sig. En anmeldelse slutter således: "Otto Lington dirigerede sikkert og effektrigt og folk nød det hele af fuldt hjerte." Brødrene skulle have været der året før, men pga sygdom havde de måtte sige nej. Også i engelske aviser blev Varietéen anmeldt. Mills Brothers fik ros, Ravnbøl blev kaldt et lokalt fænomen, som måske endog ville være i stand til at lære at udtale artisternes navne rigtigt. Om Otto Lington skrev de: "The Otto Lington orch. also Danish, is as de-

pendable a background band as any artist anywhere might wish for. It plays with bounce and precision without ever trying to steal anybody's show."

Otto Lingtons Tivoli-Varieté-orkester: Fra venstre: Harald Michelsen, Alfred Rasmussen, Bent Nielsen, Otto Lington, Barry Eklund, Flemming Madsen, Erik Larsen, Per Zacho, Finn Fausing, Henry „Buby" Nielsen, Leif Sjøberg. Foran: Palle Bolvig og Erik Tschentscher.

Otto Lingtons Tivoli Varieté orkester i sæsonen 1971:
Fra venstre: Harald Michelsen, Alfred Rasmussen, Bent Nielsen, Otto Lington, Barry Eklund, Flemming Madsen, Erik Larsen, Per Zacho, Finn Fausing, Henry "Buby" Nielsen, Leif Sjøberg.
Foran: Palle Bolvig og Erik Tschentscher.

I juli 1971 var Edmondo Ross i Tivoli og gav to koncerter på Plænen og siden kom han igen os spillede i koncertsalen. Her spillede han bl.a. Otto Lingtons komposition – en cha-cha-cha - "The Romantic Recipe". Den sidste aften 19. sept. 1971, var Lington til stede da orkestret skulle spille hans melodi og Edmondo Ross præsenterede ham til stort bifald og bad ham op på scenen for at dirigere orkestret (Edmondo Ross spørger: Do you know the arrangement? Det gjorde Lington nok ikke, for han siger, at han hellere vil sidde og høre nummeret, så han fik en stol midt på scenen. Edmondo Ross sang, hvilket ikke er hans stærke side.)

Otto Lington siger efter nummeret: You gave my song a wonderful interpretation - og beder publikum om at give Edmondo Ross en stort bifald. Og det gør de så.
Den 12. juli spillede Duke Ellington på Plænen og havde glade gensyn med nogle af sine gamle musikere bl.a. Ben Webster.

I efteråret 1971 indspillede Lington og hans Tivoli Varieté orkester "Let's have a party" med gamle, gode melodier. Det var en cyklesmed fra Nyk. Sjælland, som var pladeudgiver. Carl Petersen havde haft en cykleforretning i mange år. Den kaldte han "Quick" og det samme kom hans pladeforlag til at hedde. Han udgav en hel del LP plader med Erik Paaske, Kaj Julian og den helt store succes Kaj

Løvring, hvis første LP solgte i 50.000 eksemplarer. Det største antal solgte plader nogen sinde i Danmark på det tidspunkt. Den succes lagde grunden for mange efterfølgende udgivelser (bl.a. tre mere med Løvring) og så den omtalte med Lingon.

Carl Petersen synes, at kapelmester Otto Lington er en rigtig lille solstråle. Her ses de sammen under optagelsen af en af de nyeste Quick-plader, „Fyrrernes populære melodier", som udkom i januar.

Lington med Cykelsmeden – Carl Petersen ejer af Quick Records

1972 sæsonen i Tivoli Varietéen startede med 3 dages gæstespil af Charles Aznavour, som fik flotte anmeldelser. Otto Leisner var konferencier og havde "opfundet" en quiz, hvor han stillede alle medlemmerne af orkestret spørgsmål. Den holdt i tre dage og en anmelder kaldte det "en slags jule- og selskabsleg, som i hvert fald syntes at more de implicerede selv. Til krobal i Tivoli."

Siden overtog Jytte Abildstrøm opgaven som konferencier bl.a. da Lovelace Watkins optrådte. Han blev bl.a. kaldt "Den sorte Sinatra" og var en af tidens bedste soul sangere, men nåede aldrig rigtig frem i forreste række. Han var en kendt "stjerne" i Las Vegas, men endte med at starte et firma, som rengjorde leje-lejligheder i Las Vegas.

I juni var Roger Whittaker det store navn. Han var på hitlisten og alle kunne lide hans ørefaldende melodier og behagelige sangstemme. Hans gimmick var, at han kunne fløjte tostemmigt – med munden - på én gang. TV transmitterede en aften hans show fra Varietéen og anmelder Ole Schrøder i Ekstra Bladet, roser ham, men benytter lejligheden til at sige: Men hvad der i denne udsendelse, sjovt nok, betog mig mest, det var Otto Lingtons helt fænomenale ledsagemusik. Det er sindssvagt svært at falde ind på de rigtige steder i sådan en underholdning, og det er aldeles umuligt at holde rytme og melodi. Men Lington kan. Og tænk på, at denne fine gråhårede herre i 30'erne var Otto Lington and his Lingtonians, et af vore fineste og mest ægte jazzorkestre.

Hvornår laver fjernsynet en Lingtonkavalkade? Her er noget at tage fat på for en Sten Bramsen eller Sten Jørgensen…" Nogen må have læst anmeldelsen for året efter gik hans ønske i opfyldelse.

I juli da Rosemary Clooney var hovednavnet, var Erik Mørk konferencier. Clooney blev rost, trods et forunderligt kostume: "… var hendes entré lidt af et chok. Hun var kostumeret som den unge Leonora Christine ved ankomsten til Blåtårn. Men man glemte efterhånden det mærkelige konetelt

af mørkeblåt fløjl og den havregule baby doll paryk, der kronede den besynderlige regie...” Men hendes sang fejlede altså ikke noget. Hendes søn – George – er i dag en feteret filmstjerne i Hollywood.

Den 15. august 1972 lukkede og slukkede Tommy Steele Tivoli Varietéen på Tivolis 129 års fødselsdag. Uigenkaldeligt sidste forestilling. Kulturminister Niels Mathiasen og departementschef Henning Rode var til stede og sammen med resten af publikum, sang de, med Tommy Steele som forsanger, med på ”Skuld’ gammel venskaw rejn forgo”. Lington holdt en bevægende tale fra scenen om den gamle varieté – elsket og allerede savnet. Ikke et øje var tørt. Kulturministeren blev spurgt om ikke han var medvirkende årsag til lukningen pga. den hårde beskatning af de udenlandske artister. Det mente han dog ikke. Men en kendsgerning var det, at der skulle betales 40 % i kildeskat og da de internationale kunstnere ikke ville nøjes med en beskåret hyre, måtte Tivoli indbetale skatten af egen lomme og derved steg udgifterne så betragteligt, at det ikke længere var rentabelt.

14 år fik Otto Lington som leder af et de allerbedste underholdningsorkester i Europa. Vidt berømt blandt de mange store stjerner, som han havde akkompagneret. Endnu et par år fik Lington dog i Tivoli som leder af musikken på Pantomimeteatret og Plænen og som leder af Promenade- og Harmoniorkestret.

Direktøren for Tivoli Henning Søager gav nøglerne videre til Aage Stentoft, som havde lejet Glassalen til en ”revypræget musical” året efter. Både Eigil Svan og Tommy Steele fik Tivolis Gyldne Nøgle ved ”festen” efter den sidste forestilling.

Ved nattefesten efter sidste forestilling talte både Søager, Svan, Barry Eklund, som ud over at sidde i orkestret også var formand for musikerne. En rørt Otto Lington holdt en tale, hvor han priste Tommy Steele’s dirigent, som overtog orkestret når Tommy var på scenen. Lington takkede ”Sømanden” (Harald Michelsen) og Per Zacho, for at have været grundpillen i orkestret gennem alle 14 år. En særlig tak fik Alfred Rasmussen, som ifølge Lington, var en problemknuser som tillidsmand.

Lington præsenterer Promenade orkesteret i Tivoli ca. 1973

Aage Stentoft benyttede anledningen til at understrege, at det ikke – som nogle aviser havde antydet - var ham, som skubbede nogen ud, men at direktør Henning Søager, havde henvendt sig til ham, og tilbudt at han kunne leje Glassalen. Stentoft opfordrede alle ansatte til at henvende sig til ham, med henblik på videre beskæftigelse. Han kunne dog med det samme sige, at han ikke fik brug for så stort et orkester, men dog en række dygtige musikere.

At lukningen af Varietéen var noget man lagde mærke til fremgår af, at man i Udenrigsministeriets officielle nyhedsoversigt, den 15. august 1972 kunne læse: ”Tivoli fejrer i aften sin 129. fødselsdag. Otto Lington dirigerer for sidste gang i Tivoli Varietéen, som derefter nedlægges. Han har dirigeret der i 14 år i træk.” Ak, ja.

I 1973 fyldte Lington 70 år den 5. august. Den 4. august sendte DR en TV-udsendelse ”Dirigent Otto Lington – Glimt fra en musikers liv”. Sten Jørgensen og Mogens Kilde, som stod for programmet, fortalte dog, at de ikke anede at han fyldte rundt, da de programsatte udsendelsen. Under alle omstændigheder, blev det en fin udsendelse, hvor vi for første gang hører Lington dirigere Gershwin's ”Rhapsody in blue” eller i hvert fald første sats. Ikke som i 1929 med Wilfred Kjær som solist, men med Herluf Aurvig ved flyglet. Lington fortalte om sin familiære baggrund i en artistfamilie og hans Big Band spillede en række melodier med vekslende solister. Bland dem var operasangeren Merete Hjortsøe, Poul Olsen på violin i Lingtons egen ”Fiddle Fun”, Grethe & Jørgen Ingmann og stepdanserne Clark Brothers repræsenterede varietéindslaget

Fra TV optagelserne i anledning af Lingtons 70 års dag. Her med Merete Hjortsøe

Cosper Cornelius, klarinettist, tegner og humorist (og søn af operasanger kgl. kammersanger Peter Cornelius), vendte efter 18 år hjem fra Italien og sagde om tiden i Lingtons orkester: Det var pragtfuldt at spille med Otto Lington. Han er en virkelig dygtig musiker og et fantastisk menneske. Vi kunne ikke blive uenige om noget som helst.” Om tilbuddet om at akkompagnere Fats Waller på en Europa-tourné: ” Desværre blev det ikke til noget, fordi vi ikke kunne få opholdstilladelse andre steder end i herhjemme.”

Om udsendelsen sagde Lington selv (i TV-Bladet): ”Jeg er glad for, at TV med denne produktion har villet vise seerne billeder samt give mig anledning til med mit orkester at spille den musik inden

for de forskellige genrer, jeg som kapelmester m. m. gennem årene har givet mig af med. Jeg håber, de seere, der i aften sidder foran skærmen, vil finde, at udsendelsen har givet et underholdende og fornøjeligt billede af mig."

Otto Lingtons Orkester i Tivoli 1973

Da Kunstauktionshuset Bruun Rasmussen i 1973 fejrede sit 25 års jubilæum med 150 gæster på hotel d'Angleterre, var det naturligvis Lington, som med et 14-mands orkester, stod for musikken. Selveste hr. Møller deltog.

Lington dirigerer orkesteret til en af Pantomime-teatrets opførelser

I løbet af vinteren var Lington og frue i Frankrig. Mens hun gjorde sig klar til sin første deltagelse i Antikvitetsudstillingen på Charlottenborg, gik Otto Lington i gang med sin 16. Tivolisæson. Da han spiller til artistoptrædender på Plænen, til ballet på Pantomimeteatret og så på de to "promenader", mener han at "al gang foregår i løb" mellem spillestederne for at kunne nå det.

Lingtons debuterer
— ikke i musikkens verden, heller ikke som antikhandlere, men som udstillere. Viser her et hovedvandsæg (med parfumesvamp). Der er 100 sten i. Ca. 1820

Det medførte naturligvis omtale,
at Lingtons hustru udstillede.

Der blev også tid til at lave et arrangement til Danny Drags, som optrådte i Stockholm i hele april måned. Siden kom de til Zigeunerhallen Prater, hvor man i annoncen anførte ”Musikarrangement Otto Lington”, selvom det var kapelmester Ernst Herdorff med ”Danmarks bedste danseorkester”, som stod for udførelsen i Prater.

Lington var ofte ”offer” i forbindelse med ugeblade og avisers små enqueter og aldrig bleg for at give sit besyv med. Til spørgsmålet: Hvad vil du ikke gå glip af i TV, svarede han: Nytårskoncerten fra Wien med det veloplagte publikum, der nyder Strauss’ernes musik. Den sidste promenadekoncert fra Albert Hall, der er musikglæde med i det hele, og intet af det bliver nogen sinde forældet. Det har mit lange musikerliv lært mig: Ingen kunst uden hjerte. Så kan man for min skyld også spille beat-musik. Er der hjerte med i den – og det sker hos enkelte – er det god musik, men det meste er hjerteløse efterligninger. Næh, Strauss - det er årets højdepunkt.

Lington spillede i Tivoli tre aftener om ugen. I en anmeldelse af to koncerter i Tivoli med Lumbye og Mozart og Chopin, fik anmelderen - Børge Friis - lige knebet ind til sidst: A pro pos: Hvis man vil høre god nutids-underholdningsmusik, så stands op uden for koncertsalen når Otto Lington og han orkester har deres aftener. Han og hans musikere har minsandten bevaret deres standard under skiftende forhold.

At Lingtons orkester gjorde indtryk fortæller mange læserbrev i aviserne om. Det anføres også, at især amerikanerne satte pris på hans musik. En 2. generations udvandrer fra Ohio – William Sørensen, fandt, at et salg af Lington og han orkester til USA, ville indbringe Danmark lige så mange penge, som salget af de Vestindiske øer i sin tid gjorde! Lington kunne selv berette, ”at folk har stået i kulde og regn og sunget med på melodierne. Og det er sket mange gange, at ældre amerikanske ægtepar har taget en svingom til vore evergreen-arrangementer.”

I en artikel i Politiken den 5. okt. 1974, græder Sten Bramsen - under overskriften: Varieté og så ud mæ’ kulturen – over at der ikke mere er nogen Varieté i Tivoli: For mig at se forsvandt et af Tivolis trumfkort, da man nedlagde Tivoli-Varietéen. Ingen institution havde som Tivoli mulighed for at holde netop denne tradition i live – en dygtig artistchef, en lige så dygtig scenemester og en kapel-

mester som både med hensyn til ydre og professionel kunnen ligesom bar hele traditionen med sig, når han slog an til ouverturen."

Artistchefen Eigil Svan fortæller i et interview, om alle de stjerner han har engageret igennem årene. Små anekdoter, som viser, at de alle også var mennesker uanset, hvor berømte de var. Om Otto Lington siger han: "Kapelmester Otto Lington er en af de kunstnere, jeg har haft det længste samarbejde med. Han er den fødte varieté-kapelmester. For han får det til at glide hver gang. Han og hans meget fine musikere havde et hårdt job i varietéen. Kunstnere ankom jo som regel først i sidste øjeblik, og der var meget lidt tid til prøver."

I 1973 blev Kesten alvorligt syg og blev indlagt på Frederiksberg hospital. Da hun et halvt år efter blev udskrevet, var det det interessant nok til at blive nævnt i ugebladene. Et beskedent lyspunkt var, da Dansk Revyforfatter- og komponistforbund sendte en check på kr. 2.400.- til Otto Lington. Det var et legat, som ikke kunne søges. Lington fortalte, at når fruen var udskrevet, skulle pengene bruges til at rejse for. Til Paris og London. Mens Kesten var indlagt, passede Otto også Antikvitetsforretningen.

Hun døde i maj 1975. I Berlingske Tidende kunne man læse følgende mindeord af Poul Christoffersen, tekstforatter til flere af Lingtons melodier:

Mindeord

Fru Kirsten Lington

Berlingske Tidende har modtaget disse mindeord om afdøde fru Kirsten Lington:

Fru Kirsten Lington, eller »Kesten«, som hendes venner kaldte hende, var gift med kapelmester Otto Lington og drev desuden en udsøgt antikvitetsforretning på Fredensvej i Charlottenlund, en forretning, som i løbet af få år i kraft af hendes dygtighed og udtalte kendskab til denne specielle kunstbranche blev flittigt besøgt af kendere inden for antikviteternes verden. Fru Lington var da også helt naturligt de sidste år repræsenteret på Unionens udstillinger på Charlottenborg og nød hos sine kolleger blandt antikvitetshandlerne megen agtelse. Foruden at være sin mand Otto Lington en trofast og loyal støtte igennem et langt ægteskab var hun elsket af sine mange venner for sit glade sind og for sin aldrig svigtende renfærdige og kærlige holdning over for os alle. Vi, »Kesten«s taknemlige og sørgende venner, vil savne hende dybt.

Poul Christoffersen.

Lington var meget omtalt i aviser og ugeblade, hans kone også i forbindelse med antikvitetsforretningen, men det private liv, blev stort set holdt uden for spalterne.

I Otto Lingtons første udkast til "Premiere" – skrevet omkring 1988 - åbner han lidt op for, hvor hårdt det var for ham at blive alene. Han fortæller om, at han som barn ofte følte sig alene og fortsætter: *Og denne alenefølelse har mange gange præget mit liv. Og nu er jeg alene igen efter min elskede Kirsten gik bort. Det var for mig en menneskelig katastrofe. Jeg kender mange, for hvem det ikke betyder noget at være ensom og nøjes med sig selv som eneste selskab – det kan jeg ikke. Ensomhed har faktisk præget meget af mit liv. Jeg var en meget rejsende kapelmester, men efter mit møde med Kirsten var vi meget sammen på mine tournéer og rejser. Skønt. Mærkeligt, efter at jeg blev alene, mistede jeg mange vener og bekendte, jeg ved det samme er sket andre, der har været ude for den samme tragedie. Hvad grunden er, har jeg aldrig kunnet forstå og jeg vil stadig påstå, det er nemmere for en kvinde at være alene. Mange mænd er mesterkokke, jeg kan desværre ikke drive det længere end til at koge æg, når det drejer sig om "varm" mad, ellers er det smørrebrød. Kirsten og jeg, eller Kesten, som hun blev kaldt, var sammen fra begyndelsen af trediverne, så det var en helt ny livsform, jeg kom ind i, da jeg blev alene. Det eneste der hjalp mig til at kommer over den meget svære tid, var det meget arbejde jeg var inde i. Antikvitetsforretningen om dagen og mit kapelmesterjob om aftenen. Jeg tænker stadig på de skønne timer, når jeg kom hjem om aftenen og vi sad over natmaden og berettede, hvad vi havde oplevet; Kesten i forretningen og jeg på teatret eller i Tivoli. Det var hende, der i sin tid skabte antikvitetsvirksomheden, og det er jeg hende meget taknemmelig for. Hun var en vidunderlig person, både som hustru, moder og kammerat. Jeg har sønnen John, som er gået ind i sin virksomhed som snedkermester, men noget af musikken hænger der dog ved ham, da han er et meget værdsat medlem i et amatørorkester. Men på grund af vores arbejde ser vi desværre ikke ret meget til hinanden. Men heldigvis har jeg en herlig fyr, Michael, mit barnebarn, som blæser klarinet i Tivoligardens musikkorps. Og ham ser jeg da engang i mellem og vi har det simpelthen skønt, når vi f.eks. er på kro sammen. Så der er stadigvæk musik i den lingtonske familie.*

Min karriere har ikke altid være "en dans på roser" langt fra. Kurven er gået op og ned – men Kesten var en enestående kammerat, der accepterede og forstod den branche jeg er i. At den ikke blot har sine lyse sider, men også sine mørke. Men Kesten fulgte mig i tykt og tyndt. Godt at jeg har sønnen John, som har været enestående ved mig.

I sommeren 1975 spillede Lington og hans Tivoli Big Band fire torsdag i træk på Israels Plads i København. TV bragte koncerterne om lørdagen og på denne måde fejrede Lington sit 50 års jubilæum som kapelmester.

I tidsskriftet "dansk musiker tidende" December 1975 nr. 12, udnævner Erik Kåre Otto Lingtons orkester til Månedens Orkester. Begrundelsen er: "I slutningen af september var der på Det ny Scala i København premiere på "Dollarprinsessen". Med kortest tænkelige varsel bogstaveligt talt sprang Otto Lington til og påtog sig den musikalske ledelse af denne folkekære oprette i nyopsætning, og ved samme lejlighed blev orkestret udvidet til 16 mand, en størrelse, som ganske vist ikke er helt ideel, men som set i nutidens "spare-perspektiv" dog må siges at være fornuftig. I den forbindelse er det måske værd at nævne, at med de eksisterende pladsforhold i "Scalas" orkestergrav, er det nok tvivlsomt, om der overhovedet *kan* proppes flere mand derind – det er mildt sagt tæt pakket.

Jeg tror ikke, der kan herske nogen tvivl om, at orkesteret med Otto Lington i spidsen har deres store andel i den kæmpe-publikums-træffer, som ”Dollarprinsessen” er blevet. De røde lygter er tændt hver eneste aften undtagen søndag – det sidste nok fordi søndag er fridag.”

Det var dirigenten Hans Peder Åse, som oprindeligt skulle have dirigeret ”Dollarprinsessen”, men som ifølge Karen Marie Løwert blev syg.

”Dollarprinsessen” var et brag af en succes. Fuldt hus – 50.000 solgte billetter – var allerede sikret ved premieren!

Fra premierefesten:
Otto Lington og Inger Christrup, som havde stået for den musikalske indstudering af ”Dollarprinsessen”

Daimi erindrer om ”Dollarprinsessen”: ”… at Otto Lington var en stor hjælp for mig, da det jo var min første operette. Han var en gentleman og charmeur i den bedste betydning. Utrolig hjælpsom og dygtig som orkesterleder. Han holdt meget af at se forestillingerne i Riddersalen og Jytte Abildstrøm og jeg har ofte besøgt ham i hans hjem, hvor han spillede og fortalte om sit musikalske liv på en utrolig underholdende og morsom måde. Vi lå ofte flade af grin. Siden sang jeg nogle få gange med ham og hans orkester.”

Af samme blad fremgår, at pr. 1. oktober 1975 var taksten for pladeindspilninger for medlemmer af Dansk Musiker Forbund, 343,18 kr. for tre timer. Hver halve time ud over de tre, kostede 52,82 kr. Det svarer omregnet til 2007 niveau til 1.409 kr. og 217 kr.

Lingtons udvidede 16-mands orkester fra Det ny Scala fra venstre i forreste række: Jørgen Haslev, viola – Børge Kerte, Niels P. Gudbergsen, Tage Grønning, violiner – kapelmester Otto Lington – Henrik Metz, piano – Willy Jensen, obo – Alfred Rasmussen, Jørgen Jensen, klarinetter – i anden række: Angelo Palmblad, violin – Carl Simonsen, bas – Viggo Josephsen, cello – Flemming Wagner, trommer og Harald ”Sømand” Michelsen, fløjte. I bageste række: Erik Larsen og Henry Henkel, trompeter og Ole Kurt Jensen, trombone.

Lington er ustandselig i aviser og blade. Altid har han formået at stå på god fod med pressen. I en næsten sædvanlig oversigt over hvad han skal de næste mange måneder, fortæller han, at han oprindelig dumpede til optagelsesprøven til musikkonservatoriet. Det er første gang han overhovedet omtaler, at han kom så langt, at han prøvede.

Det var på (Det ny) Scala i sæsonen 1975-76 at ”Dollarprinsessen” (premiere 26. september 1975) opførtes med Eik Koch, Ellen Winther Lembourn, Daimi og Grethe Mogensen i de store roller. Jens Louis Petersen havde oversat. Direktøren Karen Marie Løwert havde instrueret.

Anmeldelserne var lidt lunkne. Knud Schønberg i Ekstra Bladet mente, at ”det er en fornærmelse mod gennemsnitsintelligensen”, at man på grund af den tydelige tekstudtale, rent faktisk kunne hø-

re, hvad der blev sagt og sunget. Desuden mente han, "at Otto Lington får det forhåndenværende og for lille orkester til at lyde af en hel del."

"A Woman Like Me"

En notits i aviser nævner, at Lington har fået endnu et legat af Dansk Revyforfatter- og Komponistforbund. Denne gang Kaj Møllers Legat på 8.000 kr. (Han komponerede bl.a. "Den dag, da Dorte drak dus"). Legatet kunne ikke søges. Pengene blev brugt til en USA rejse i marts til bl.a. Hollywood, hvor han besøgte sin gamle ven Sven Rye. Rye fyldte 70 og blev fejret ved en fest med 100 gæster. Her mødte Lington også sin gamle kollega Winstrup Olesen. Ud over fødselsdagen, skulle Rye og Lington også lægge sidste hånd på deres fælles – og gennem mange år omtalte – musical. Endelig blev den færdig og der var nu både musik, tekst og scenegange nedfældet. Musikken var blevet indspillet den 13. feb. 1976 i Ole Erlings studie i Måløv og Lington har formentlig haft båndene med til Rye.

I avisen "Den Danske Pioneer" som blev udgivet i USA på dansk, var Sven Rye lokalredaktør for Sydcalifornien herunder bl.a. Los Angeles og han beskriver omhyggeligt sin fødselsdag og Otto Lingtons besøg.

Lington og Sven Rye i Hollywood i marts 1976

Musikken er indspillet af Axel Hindberg på klaver, Erik Kaare på guitar, Erik Sjøberg på bas og Bob Anders (Bjarne Andersen) på trommer. (Mogens Sørensen mangeårig pianist med Lington, siger at det IKKE er ham, som spiller, men formentlig Axel Hindberg). Siden indsang Lington selv samtlige tekster – på engelsk - over musikken. Titlen på musicalen var "A woman like me" med historien fra "Kameliadamen" som grundlag.

Da Lington besøgte Rye i 1981 gennemspillede de musicalen og var overraskede over, at den varede fire timer! Sven Rye fik derfor til opgave at korte den ned. I et brev fra oktober 1981 fortæller han, at han straks er gået i gang og fabulerer så lidt over, hvem der kunne spille rollerne. Hovedrollen som Maguerite, kunne være Nina (fra Nina & Frederik). Rock Hudson, havde spillet musical en enkelt gang , og da Rye under et interview med ham havde nævnt "A woman like me", havde Hudson udtrykt interesse for rollen som den ældre herre – Duval, pere. Som Prudence, mener Rye, at

Angela Lansbury ville være den helt rigtige. Den mandlige hovedrolle kunne man så lave en landsomfattende konkurrence om. Det ville også skabe en masse PR, mener Rye. I et brev til Klaus Pagh året efter, skriver Rye, at eftersom Pagh – som lige var flyttet til London - havde vist interesse for opsætning af musicalen i West End i London, da "min gode ven og talentfulde medarbejder Otto Lington" (som på det tidspunkt var næste 80 år!), havde vist ham manuskriptet. Rye lægger ikke fingrene imellem når han spår om musicalens muligheder – han mener, at den kan gå hen og blive 80'ernes "My Fair Lady" og siden tænk på filmrettighederne. Nu foreslår han, at Freddy Albeck (Klaus Paghs onkel!) kan spille rollen som Duval, pere, og i hovedrollen ville han gerne se ingen ringere end Maryl Streep! Alternativt foreslår han igen Nina og som Armand, den unge smukke mand, så han gerne Peter Martins.

I et brev fra maj 1982 fortæller Sven Rye, at musicalen er blevet copyright'ed hos Library of Congress i Washington DC med nummeret 2-125-0222-R, så nu kan de frit tale om handlingen uden at frygte, at nogen stjæler idéen.

Så sent som i 1990 fortæller Sven Rye i et brev til Lington: Og, ih, hvor ville jeg ønske, der kunne komme gang i A WOMAN LIKE ME. Det ville være så herligt, om vi endelig kunne få vor musical op. Jeg synes virkelig, vi har begået et fint stykke arbejde. Jeg er meget skuffet over, at vi ingen vegne har kunnet komme endnu.

Musicalen er aldrig blevet opført.

Da Sven Rye igennem mange år var Se og Hørs korrespondent i Hollywood, blev Lingtons besøg behørigt omtalt i bladet. Her nævnes, at Lington ikke har "pinden" med, men sin nye plade med Tivoli-orkestret. Da danskeren Ole Georg – som var en stor mand hos pladeselskabet Capitol Records – hørte pladen blev han begejstret og lovede at gøre hvad han kunne for at få den udsendt i USA. Så vidt det har kunnet efterforskes, skete det aldrig.

I 1976 udsendte DR – med Bent Henius som interviewer – tre udsendelser med og om "Jazzpioneren Otto Lington". Sønnen John blev interviewet om sin egen musikalske karriere og om, hvordan han havde mødt alle de "store" fra Tivoli Varietéen.

John Lington spillede saxofon i et amatørorkester – Gunner Madsens Big Band – som i 1976 i den sidste uge inden Tivoli lukkede, gav koncert på Plænen og dagen efter i Tivolis Koncertsal. Lington senior spillede samtidig, men i pavillonerne. Der var ikke noget far/søn samspil her. Det fremgår af forskellige udtalelser, at Otto Lington mente, "det er bedre at være dygtig til et håndværk, end at være en dårlig musiker." Den gamle stillede store krav. John Lington fortæller om en episode da han var omkring 10 år, at Otto ikke havde tålmodighed, når han forsøgte at lære fra sig til sin lille søn. Han viste først på sin egen violin, hvad der skulle spilles, og når så sønnen alligevel spillede forkert, blev han skældt ud: Du bli'r aldrig andet end skraldemand! Hvorefter knægten græd, for han ville ikke være skraldemand. Han valgte godt nok håndværket, men blev alligevel en dygtig amatørmusiker, som i dag spiller i flere forskellige orkestre og har egen kvartet, når der er behov for det.

John Lington optræder på Plænen med
Gunnar Madsens Big Band og far Otto spiller i Haven.

I efteråret 1976 var Lington og hans veninde Birgit Winkler en tur i England, hvor de så ”A Chorus Line” og Lington havde sin nyeste LP med, som han overgav til sine kontakter i BBC, som han også drøftede endnu en opgave som gæstedirigent med. Han besøgte sin gamle ven Bobby Pagan, som bl.a. spillede på Wurlitzer orglet i Palladium i en periode (det var det orgel, som kom op fra gulvet og bagefter med et flot drej, forsvandt ned i gulvet igen.). Lington kunne nu fortæller ham, at Palladium var jævnet med jorden.

I sæsonen 1976-77 var Otto Lington kapelmester på (Det ny) Scala, som opførte ”Gigi” igen i Jens Louis Petersens oversættelse og direktøren Karen Marie Løwerts instruktion. Buster Larsen, Niels Hinrichsen, Sniff Neumann, Lis Løwert og Birgitte Federspiel havde de største roller.

I 1977 stoppede Lington i Tivoli. ”Gigi” engagementet rakte ind i Tivolis sæson, så begge dele kunne ikke klares.

Efter ”Gigi” gjaldt det ”Tribunehelten” på Ungdommens Teater på ”Allé-Scenen”. Henning Moritzen, Eik Koch og Birgitte Federspiel havde hovedrollerne. Preben Neergaard var instruktør. Lington havde kun et lille orkester at gøre godt med, så for første gang i mange år, havde han fundet violinen frem og øvede sig, da han – ud over at dirigere – også var violinist i orkestret.

Anmeldelserne var ikke ligefrem overdådigt opmuntrende, men dog alligevel positive. Om Lington: ”Og Otto Lington dirigerede orkestret med et tandsmil lige ud af den gamle music-hall, som stykket bekender sin had-kærlighed til.” Birgit Winkler fortæller, at hun hver aften krøllede Ottos hår, så han fik et lettere ”bøsset” udseende, som passede ind i forestillingen.

I efteråret 1977 var Otto Lington og Birgit Winkler i London for at se teater og høre musik.

I 1978 kom Kai Ewans hjem til Danmark fra USA, hvor han var flyttet til efter en kedelig oplevelse som restauratør i København. Nu var han forretningsmand og konsulent i det amerikanske. Skrev melodier til reklamer og reklamefilm. Han var engageret til at spille i ti dage i Vin & Ølgod i København. Lington mødte selvfølgelig op hilste på sin gamle ven og kollega.

Lington var i det hele taget fast mand, når der var receptioner. Film, teater, runde fødselsdage og så videre. Hans navn var kendt af alle og enhver, så han må have stået øverst på listen over kändisser der skulle inviteres. Da Billed-Bladet fyldte 40, var han der, da Se og Hør fyldte 25, var han der, når Tivoli-revyen åbnede, var han der. Når Flemming Flindt havde premiere på sin balletudgave af "Salome" var han der. Fast mand alle steder og alligevel er der aldrig skrevet et ondt ord om ham i aviser eller ugeblade. Når talen faldt på antikviteter, var Lington eller fru Kesten altid nævnt. Alle ugeblade og fagblade har besøgt ham hjemme og/eller i butikken i Charlottenlund og beskrevet hans karriere både inden for musikken og antikviteterne. Hvis et ugeblad havde en enquete, dukkede Lington altid op. Han har været et villigt "offer". Og i denne periode undlod han aldrig at nævne sit samarbejde med Sven Rye omkring musicalen. (Birgit Winkler, blev oftest også nævnt, men næsten altid med forkert for- og/eller efternavn, eller forkert erhverv eller alle tre dele, som i Ekstra Bladet omkring premieren på Scala med stykket "En seng fuld af turister", hvor de skriver "Veninden Grethe bliver hjemme og passer sit hjemmehjælperjob." Et par dage efter ved en anden premiere, får de dog rettet misforståelsen.) Senere glimrede Ekstra Bladet med denne billedtekst under et premierebillede fra Cirkus Benneweiss i København af Lington og Birgit Winkler: "Hvis I mangler en kapelmester, så er jeg på mærkerne, siger Otto Lington, der havde sin datter med til galla-premieren."

Jo, ca. 40 års aldersforskel gav anledning til mange misforståelser. At de ofte blev udråbt som nygifte eller bare gifte, er måske ikke så mærkeligt. De var sammen i 12 år fra 1976 til 1988.

Da han fyldte 75 år var der mange artikler, notitser eller hilsener til ham i aviser og blade. En længere artikel med billeder af alle han gæster: Marguerite Viby, Hans Vangkilde, Danny Drags, Jytte Abildstrøm (med "Vandløse Brandkorps"!), den gamle balletmester Svend Åge Larsen, Ulrich Ravnbøl m.fl. og så familien naturligvis. At han var stoppet i Tivoli, og i stedet turnerede med sit Big Band, fik megen omtale. At hans barnebarn, Michael, til gengæld var begyndt i Tivoligarden, fik megen omtale. At Lingtons gamle kollega Peter Rasmussen også havde en sønnesøn i Tivoligarden samtidig, gav naturligvis anledning til en notits med billede. Selv når aviserne skrev om, at Joe Venuti var død, fik man hevet Otto Lingtons præstationer frem, som akkompagnatør næsten 45 år før. Radioen sendte dagen efter en udsendelse, hvor Lington fortalte om et langt liv i underholdningsmusikken.

Joe Venuti morede sig under sit ophold i København i 1934.
Han var bl.a. på keglebanen med Otto Lington og orkestret.

I 1979 blev årets antikvitetsudstilling igen afholdt i Odd Fellow Palæet og Lington og hans udstilling var i alle aviser og blade. Samme år fejrede de konservative på Frederiksberg deres 70 års fødselsdag med en Festforestilling i Falkoner Centret den 29. marts. Dirch Passer var trækplaster, sammen med Grethe Mogensen, Ib Hansen, Ellen Gottschalch, Poul Schlütter og mange andre. Frederiksberg Orkestret blev naturligvis ledet af Otto Lington, den tro Frederiksberg-borger gennem mange, mange år.

Lington tilbragte sin 76. fødselsdag i Hollywood hos Sven Rye, og deres musical blev igen nævnt i alle aviser og ugeblade.

50 året for den første danske jazzkoncert blev heller ikke glemt. Mange lange avisartikler vidner derom. I læserbreve kunne man se folk, som savnede Lingtons orkester i Tivoli og foreslog, at Lington gav nogle gæstespil i haven. Bladet Villabyerne, tog faktisk kontakt til både Lington og Tivoli i den anledning, men det blev ikke til noget. Tivolidirektøren på dette tidspunkt var Niels-Jørgen Kaiser, som næppe nærede varme følelser for Lington.

At Lington stadig interesserede sig for udviklingen i musiklivet kunne læses i et indlæg den 19. november 1979 i Berlingske Tidende:

Hvorfor har Danmark ikke et musikteater?

Efter den enorme succes musical'en "A Chorus Line" har fået i Stockholm for nylig, kan jeg ikke frigøre mig for at skrive nogle ord om Danmarks ringe antal forestillinger indenfor musicals og operetter.

Vi spiller en masse gode talepiecer, men så snart det drejer sig om forestillinger med musik og større orkestre, ikke med fire eller fem mand i orkestergraven, så mangler der noget.

Man kan ikke spille de nævnte forestillinger med så få musikere, selv om musikerne er nok så fremragende.

Jeg forstår da så udmærket, at teaterdirektørerne siger, vi kan ikke spille en stor opsat musikforestilling med stort skuespillerpersonale + ballet, kor og orkester, når man kun må spille en sådan forestilling i ca. tre måneder.

Publikum elsker operetter og musicals, men det kræver mange penge og for at få budgettet til at bære, må man kunne spille en sådan forestilling i hvert fald én hel sæson. Men hvad siger ARTE hertil?

Vi har en masse dygtige unge skuespillere, som med det passende antal prøver (mange) nok skulle være deres opgave voksen både m.h.t., at spille komedie, danse og synge.

De unge skal lære det fra grunden. Men selvfølgelig vil det tage nogen tid, men det skal nok vise sig at være en god disposition.

Vi har også en række fremragende musikere, som kan mestre musikforestillinger, som musicals og opretter. Men der er desværre ikke brug for dem mere.

Men hvordan kan Sverige gøre det? De kaster sig åbenbart blot ud i det, og nu ser man med ”A Chorus Line”, at det udmærket kan lade sig gøre, og med held. I sin tid, med alle de store restauranter og teatre med gode orkesterbesætninger var der et stort behov for musikere.

I en parentes skal jeg oplyse, at jeg har set ”A Chorus Line” i London. Det var en oplevelse, og jeg håber, at få den at se igen.

I dag har vi kun Tivoli og radioen tilbage. Og nu, da Tivoli Varietéen ha lukket sine døre, er der ikke mange internationale forlystelser for turisterne.

I varietéen kunne man gå ind at høre et Big Band som akkompagnement og rammen om en række af verdens mest fremtrædende solister, entertainere og sangere, såsom Marlene Dietrich, Mills Brothers, Josephine Baker, Victor Borge, Caterina Valente, Vera Lynn, Swe-Danes og oven i købet for en billig penge.

Tivoli var bestemt ikke smålig, når det gjaldt at byde turisterne på det allerbedste.

Men for at komme tilbage til udgangspunktet. Vi har teaterledere som f.eks. Karen Marie Løwert, Knud Poulsen og Klaus Pagh (undskyld hvis jeg har glemt navne) som, det er i hvert fald min overbevisning, hellere end gerne ville sætte en stor musikforestilling op. Men hvad siger Niels Matthiasen og ARTE? Vil man give dispensation således, at man nødvendigvis ikke skulle spille tre forestillinger pr. sæson? Eller lader et sådant projekt sig ikke gøre? Skal vi ikke være lidt gode mod publikum, som elsker musik, sang og dans? Der bliver givet så og så mange millioner ud til mere eller mindre nødvendige formål. Og hvad angår instruktører har vi både Karen Marie Løwert, John Price, Bent Mejding og Preben Kaas, der også følger med i hvad der sker i udlandet.

For det er da tosset at tage en stor festlig musikforestilling af plakaten, som har kostet mange penge og et enormt arbejde, for kun at blive spillet i tre måneders tid for i stedet at sætte en talepiece op, som man på forhånd ikke ved, hvordan kommer til at gå.

Derfor lad os følge andre landes eksempel og glæde set store publikum med store festlige musikforestillinger.

Otto Lington
Kapelmester

Et par dage efter - den 22. november - fortæller direktør Knud Poulsen, Det ny Teater, om problemerne med at sætte de store musicals op. Overskriften siger i princippet det hele, men da Knud Poulsen har mange fine og kloge betragtninger i sit svar til Lington, skal det anføres her i sin helhed:

”Musicals simpelt hen for dyre at sætte op”

”Kapelmester Otto Lingtons indlæg 19. november har ret i, at publikum gerne vil have musikforestillinger, men han har uret i, at det er ARTE, der forhindrer dem i at få det. Derfor disse ord.

For nu at tage ARTE først. ARTE er en service-organisation, som teatrene har god grund til at være taknemmelige for, fordi den formidler et større salg til et større publikum, end man tidligere har kunnet få i tale. Men ARTE bestemmer hverken repertoiret eller det antal forestillinger, som det

skal spille i løbet af en sæson. Det er således intet til hinder for, at et teater nøjes med at sætte en enkelt forestilling op og spille den fra sæsonens begyndelse til dens slutning i fortrøstning til, at der er publikum til så mange opførelser. Man kan sagtens få den med i et af ARTES abonnementer. Det er ikke her, problemet ligger.

Problemet ligger i omkostningerne, eller det vi kalder produktions-udgifterne. Disse er lovbundne i den forstand, at teaterloven dekreterer, at der inden for den Storkøbenhavnske Landsdelsscenes teatre må bruges "en vis procentsats" af, hvad teateret kan indtjene ved fuldt hus. Denne procentsats har hos de større teatre som for eksempel Det ny Teater hidtil ligget på 45 %, men er faldet, så den nu ligger på ca. 42 %. Vi fik ikke lov til at forhøje produktions-omkostningerne i takt med de sidste billet-prisforhøjelser.

Ved produktions-omkostninger forstår man *alle* de udgifter, der har med opsætningen af en forestilling at gøre. Det drejer sig altså ikke blot om udgifterne inden premieren, men også om de aftenlige udgifter i den tid, forestillingen spiller.

Musik-forestillinger er dyre. De koster ikke alene i forhold til skuespillere, dansere, kor, musikere etc., de er også belagt med særligt høje *royalties* – det vil sige de beløb, som skal udredes til ophavsmændene: forfattere, komponist og oversætter. Beløbet vil ofte ligge på 16-17 % af aftenens kasse, og også dette beløb skal tages af de penge, der er bevilget til produktionen.

Jeg er glad for, at Otto Lington i sin artikel nævner "A Chorus Line" som er blevet dette år-ti's store succes, ikke blot på Broadway, men overalt, hvor man har haft lejlighed til at se den, sidst nu på Oscarsteatern i Stockholm.

Allerede for flere år siden, umiddelbart efter at "A Chorus Line" var kommet op på Schubert Theatre i New York, forhandlede jeg med dens agent, Jack Lenny, om mulighederne for at få den sat op i Danmark. Det var foruden de foran omtalte royalties adskillige andre betingelser, som var kontraktbundne og skulle opfyldes. Forestillingens skaber, Mike Bennett, stillede således krav om, at både koreograf, instruktør, kapelmester og oversætter først skulle på et tre ugers seminar i New York. Endvidere skulle det være en af ham udpeget koreograf og instruktør, som forestod opsætningen. Rejse-omkostninger, diæter og gage både underseminaret og opsætningen måtte det pågældende teater naturligvis afholde.

Det vil sige, at det ikke var muligt at skaffe penge til opsætningen. De eneste teatre i Danmark, der har økonomiske muligheder for det, er de tre rigtige landsdelsscener i henholdsvis Aarhus, Aalborg og Odense.

Og så muligvis Det kongelige Teater. Den kommende chef, Henrik Bering Liisberg, har haft planer i så henseende, men har jo heller ikke mulighed for under teatrets nuværende struktur at spille en sådan forestilling igennem en hel sæson. Han optog derfor forhandlinger med Tivoli om en eventuel co-produktion, så at forestillingen efter Det kgl. Teater kunne spille videre i Tivolis koncertsal. Disse planer er nu opgivet. Bering Liisberg ringede for få dage siden til mig for at sige, at stykket igen var frit.

Det havde jeg en fornemmelse af, at det ville blive, så jeg havde allerede set opførelsen i Stockholm og bedt min kollega på Oscarsteatern, Göran Lindgren, om at give mig et overslag over hans opsætnings-udgifter. Det har han været så venlig at gøre, og jeg føler mig ikke berettiget til at offentliggø-

re, hvad han fortroligt har meddelt mig. Men jeg kan vel nok sige så meget, at under et par millioner kr. lader opsætningen sig næppe klare. Og dertil kommer så de meget betydelige aftenlige udgifter til 32 dansere og 20 musikere.

Det ny Teater måtte nærmest tredoble sit produktionsbudget, hvis en sådan opsætning skulle virkeliggøres. Selv om vi kunne spille forestillingen for fulde huse fra sæsonens første dag og til den sidste, og selvom vi fik lov at forhøje billetpriserne – hvad vi ikke har – kunne det ikke lade sig gøre.

Jeg havde for nylig igen en samtale med Jack Lenny. Han fortalte, at ”A Chorus Line” nu skulle sættes op i Spanien, Israel og i Mexico, ligesom den tidligere er sat op i Japan og i Australien, og at der stadig turnerer flere kompagnier med den i Amerika. Men København er ingen mulighed. Der skal muligvis en lovændring til - det kan man spørge kulturministeren om – og der skal under alle omstændigheder træffes en politisk beslutning, før tanken lader sig realisere.

Jeg ved slet ikke, om vi overhovedet er i stand til at lave en sådan forestilling. I Stockholm prøvede man ca. 450 skuespillere, dansere og sangere, før man nåede frem til 32, der blev udtaget. Men Stockholm har et institut, hvor man lærer showdans. Det har vi ikke i København. I Stockholm brugte man 10 uger til opsætningen. Jeg gætter på, at vi skal bruge adskillige flere, hvis vi skal vove forsøget i København.

Jeg synes ligesom Otto Lington, at det er synd og skam, at vi ikke kan opføre de store musikforestillinger i København. Selv langt mindre og mindre komplicerede forestillinger end ”A Chorus Line” kan der ikke skaffes penge til. Jeg har netop siddet og søgt at lave et budget for en anden musical og har herunder skåret orkestret ned til fem mand – hvilket er urimeligt – men selv da blev det for dyrt for os.

Spørgsmålet, som Otto Lington har rejst, er særdeles aktuelt, og mange – herunder et hundredtusindtalligt publikum – sørger som han. Men det er hverken teaterlederne eller ARTE man skal sørge. Ingen af os har indflydelse herpå. ARTE vil gerne, jeg vil gerne, mange af mine kolleger vil gerne. Men det er for dyrt i forhold til de økonomiske vilkår, Den Storkøbenhavnske Landsdelscene er underkastet.”

Igen et par dage senere, gensvarer Otto Lington med et kreativt forslag, som måske kunne løse de økonomiske problemer?

”Musical på aktier”

Det var med interesse, jeg læste teaterdirektør Knud Poulsens glimrende artikel 22. november. En så kompliceret forestilling som ”A Chorus Line” skal selvfølgelig spilles hver aften en hel sæson, og som Knud Poulsen også skrev, har Det kongelige Teater ikke mulighed for det.

Jeg kender musikken og partituret særdeles godt, og vi har dygtige musikere, som kan spille de krævende arrangementer. Vi har også teatret. Vi har også de unge skuespillere, som helt sikkert hellere end gerne vil kaste sig ud i den krævende opgave, og det, der ville blive forlangt af dem af den amerikanske koreograf og instruktør. – Men vi mangler pengene. Skal der virkelig en lovændring eller en politisk beslutning til før beløbet kan skaffes til veje, er jeg bange for, der vil gå både vinter og vår, inden tanken lader sig realisere. Som jeg skrev i mit indlæg den 19. november, er jeg helt sikker på, det ville være en særdeles god investering at sætte penge i ”A Chorus Line”. Det er

blandt andet én af de meget få forestillinger, man har mest glæde af, når man har set den to-tre gange.

Hvis alle muligheder er udelukket med at skaffe kapital til opsætningen, vil jeg foreslå en højst utraditionel løsning. Hvorfor ikke sætte forestillingen på aktier? Jeg føler mig overbevist om, at der blandt publikum vil være mange, der med største glæde vil deltage i et sådant arrangement.

Jeg synes det er både synd og skam, hvis forestillingen ikke kommer op her i København, som jo dog også er en storby.

Otto Lington
Kapelmester

Stykket blev aldrig opført.

Årets "revyforfatter" blev Ida From, som blev fejret på Josty med bl.a. en omgang kegler. Lington var naturligvis med og fotograferet til Billed Bladet. Lington og Birgit Winkler var også til stede, da Tivoli fejrede at Jacob Gades "Tango Jalousie" fyldte 50 år og var en af verdens mest populære melodier. DR TV optog forestillingen og produceren Steen Jørgensen gjorde sig uheldigt bemærket, da han gik på scenen og prikkede violinisten Anker Buch i ryggen, og bad ham spille forfra! Men optagelsen var kikset.

Sidst på året var der et større karrieredækkende interview med Lington i Aarhus Stiftstidende, hvor det igen lykkedes ham at få en omtale af sin musical med. Han skulle tre uger til Hollywood og mødes med Sven Rye.

I 1980 holdt Odd Fellow Palæet den 25. antikvitetsudstilling, som prins Henrik åbnede. Det blev naturligvis nævnt, at Otto Lington havde en stand, "hvor han hilste på det halve København". Lington nævnte, at når han var ude at spille, så satte han et skilt i døren til Antikvitetsforretningen "Kommer i overmorgen".

I DR TV viste Sven Aage Lorentz en montage af de ældste danske tonefilm (dog kun brudstykker) og han havde Otto Lington og filminstruktøren Jørgen Roos i studiet.

Bent Mejding forlod direktørstolen på Allé Scenen efter 17 år og blev direktør på Det ny Teater. (Morten Grunwald tog over og omdøbte det til Betty Nansen Teatret). Ved afskedsreceptionen sås Otto Lington i selskab med den gamle teatermand Thorvald Larsen (87), som havde været chef på Folketeatret i en menneskealder. Lingtons samlever Birgit Winkler var også med. De to enedes dog på denne tid om, at flytte hver til sit, og kun mødes i ny og næ.

Da brødrene Campbell (Jimmy og Johnny) fejrede 40 års jubilæum i branchen, faldt det sammen med deres 5 års jubilæum som musikere i Vin- & Ølgod. Lington var der naturligvis og fejrede dem. Til ABC Teatrets premiere på "Mød min hr. Mor" sås Lington i selskab med Birgitte og Jørgen Ryg.

Sct. Hans aften 1981 afholdt byggematadoren Bøje Nielsen en gigantisk fest. Han havde inviteret ca. 400 mennesker. Godt 200 kom og det var for det meste folk, som alle var i Bøje Nielsens brød. Ministre og topfolk fra dansk erhvervsliv, som var inviteret kom ikke. Festen blev holdt på godset

Fodbygaard ved Næstved. Udenlandske forretningsforbindelser blev afhentet i helikoptere. Bøje Nielsen forklarede selv i sin tale, hvad idéen var. "Min idé med denne fest er at samle mennesker af vidt forskellig politisk observans og økonomisk baggrund, så I kan udveksle meninger." Underholdningen var koncertpianisten Mogens Palsgård og musikken blev leveret af Otto Lington og hans 14 mands orkester. Der var spidstegt okse og dans og en 15 m høj og 20 meter lang kopi af Golden Gate Broen i San Francisco.

På sin snart traditionelle tur til Sven Rye i Hollywood mødte Lington Nina van Pallandt fra Nina & Fredrik, som Lington havde akkompagneret i Tivoli. Se & Hør bragte billederne (Sven Rye var i en menneskealder eller to korrespondent for bladet). Overskriften var: 14 år om at lave en musical – Søges: Penge – Haves: Musical. De to angiver, at musicalen er lidt i stil med "My Fair Lady". I et avisinterview prissætter Lington udgifterne til ca. 6 mio $ for at få musicalen op på Broadway!

Da Nordisk Film A/S fyldte 75 år, spillede Lington og hans orkester "Filmminder" for de 1.400 gæster.

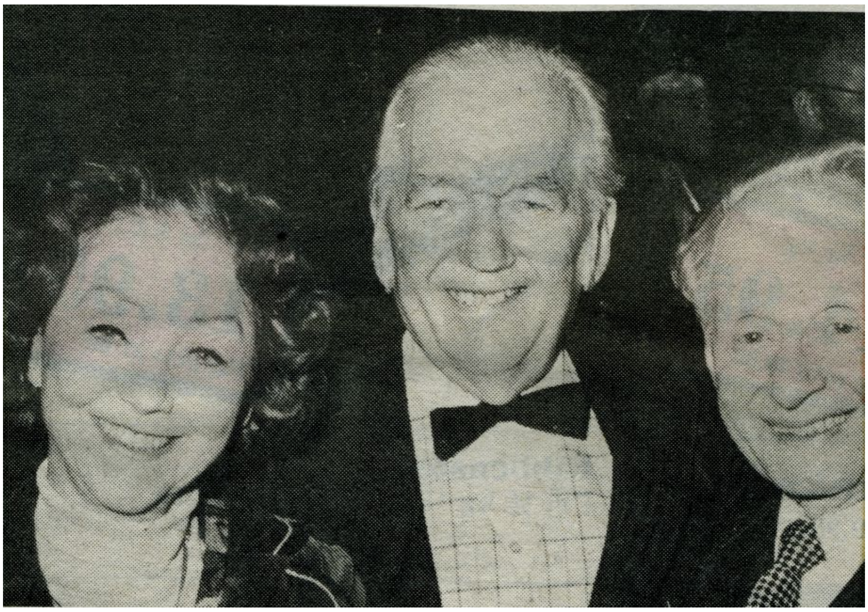

Tre veteraner fejrer Nordisk Film: Marguerite Viby, Lington og Arthur Jensen

I en lille billedtekst kan man læse: Otto Lington, kapelmester, har fundet en ny kærlighed. Det er kunst- og antikvitetshandler Dorthe Grønbech. Men det var vist kun faglige interesser, som gjorde, at de sås sammen.

Kesten

Kirsten (først kaldet Kitti og siden Kesten) Andreasen og Otto Lington blev gift den 6. september 1930 på Københavns Rådhus. De boede i begyndelsen, hvor pengene var meget små, på hans værelse hos fru Geisler på Vesterbrogade 127, 2. i København. Af deres mange breve til hinanden fremgår det, at de var meget forelskede og at Lingtons første engagement væk fra København, mens de kendte hinanden – det var på Beiers Hotel i Aalborg i april 1929 - var en stor prøvelse for dem. Da direktøren spurgte om Lington var interesseret i en forlængelse med 14 dage, var svaret et klart; NEJ, tak. Han ville hjem til sin kære. Heller ikke en kontrakt for næste vinter ville han underskrive. Han havde fået nok af "provinsen" for en tid.

Det fremgår af de mange breve de skrev på denne måned, at det var deres intention, at for fremtiden skulle Kesten med, når Otto var på rejse. Det gik nu noget anderledes. Men da Kesten fik et tilbud om en stilling i Magasin du Nord, mente Lington, at hun skulle sige nej, tak, for ellers kunne de ikke rejse sammen.

Fru Kesten har en gang i 1959 beskrevet deres første møde: ”I min pure ungdom var jeg meget jazz-interesseret, ja, det som nu kaldes jazzfan. Det anede jeg blot ikke, fordi udtrykket simpelt hen savnedes i den danske ordbog.

Min fætter fortalte mig en dag, at et fremragende engelsk orkester skulle give koncert, og det skulle have alle tiders jazzviolinist.

Jeg indrømmer, han var vidunderlig, og efter koncerten blev jeg præsenteret for ham. Det var så heldigt, at han var dansker, og hed Otto Lington.

Kort efter kom jeg til hovedbanen, og hvem sad og fik pudset sko? Jazzviolinisten! Han vinkede til mig med en gestus, der kun kunne betyde, at jeg skulle komme hen til ham, men jeg nikkede blot kort og skred forbi. Når man er 19 år, har man dog heldigvis så megen stolthed, at man ikke springer, blot fordi en mand vinker.

Jeg forlod med andre ord Hovedbanen og vandrede langsomt ned imod Rådhuspladsen. Lad mig lige røbe, at jeg først sikrede mig, at Otto lagde mærke til, hvad vej jeg gik.

Han fulgte efter, og jeg havde selvfølgelig et øje i nakken. I nærheden af Frascati satte jeg farten op, da han nærmede sig, men blev heldigvis indhentet, hvad der absolut også var meningen.

Men nu er spørgsmålet, om Otto ikke mange gange har fortrudt, at han har sat det længste ben foran. Jeg skal dog nok dy mig for at spørge: Uh, ville du ønske, du ikke var dig!”

Kesten døde i 1975 og Otto Lington har siden fortalt sin version om hvorledes de mødtes første gang: ”Hun kom op og bad om en melodi, da jeg spillede i Arena” og så var de et par. Hm, den lange version er vist mere romantisk!

Ved det danske Melodi Grand Prix i 1977 i Tivolis koncertsal, var en lang række af tidligere sangere og komponister inviteret til at fylde pausen mens man talte stemmer op. Otto Lington. Birthe Wilke og mange andre var til stede.

I september 1977 fylder Søndags BT et par sider med en artikel om ”Kærlighed i tonernes verden”, som handler om at ”Tre af vore kendteste, ikke helt unge musikere, har alle fundet koner, der er langt yngre end de selv”. Det er Wandy Tworek, som var 52 da han mødte sin 27 år yngre kone. Svend Nicolaisen, der var 58, da han mødte en lærerinde som var 37 år yngre, og så Otto Lington, som har været enkemand i to år på dette tidspunkt. Han har mødt jordemoder Birgit Winkler (de kalder hende godt nok ”Minkel”!?). Han er 73 og hun er 35, altså 38 år yngre.

Om mødet fortæller Lington, at Birgit Winkler efter en koncert i Tivoli, bad om en autograf på en plade, og ”selv om det ikke slog klik, opstod der på stedet en gensidig sympati, som med tiden har udviklet sig til kærlighed”. Lington giver udtryk for, at han ikke fatter, hvordan han kom igennem årene efter sin kones død. ”Hvis jeg ikke havde haft så mange gode venner og så meget at lave,

havde jeg ikke overlevet, siger han. På et tidspunkt kunne man godt have kørt mig på nerveafdeling. Derfor var det lykken for mig, at jeg traf et menneske som Birgit. Livet er jo ikke at være ét menneske, men to. Jeg har aldrig kunnet forstå dem, der kunne leve alene.” Birgit Winkler siger, at hun trods sin uddannelse som jordemoder, altid har drømt om at blive enten skuespillerinde eller noget, der har med musik at gøre. ”Uden musik og farver kan mennesket ikke eksistere.” Hun havde håbet på, at Otto Lington ville give hende musikundervisning, men han har for travlt og er – efter hans eget udsagn – en dårlig pædagog. Hun ville gerne giftes og have barn, mens Lington syntes, ”Når to mennesker kan lide hinanden, tager de mere hensyn og er mere forsigtige, hvis de ikke er gift. Og i mine øjne kan man være lige så lykkelig uden at have papirer på det.”

I Tivoli sæsonen 1980 var Otto Lingtons sønnesøn med i Tivoligarden. Han blev afbilledet sammen med Henrik Krogsgaard, der skulle sørge for to feriearrangementer for både voksne og børn.

Dagene fra den 8. til den 21. august 1980 tilbragte Otto Lington som dirigent for et 18 mands orkester, der spillede til opførelsen af operetten Landmandsliv på Friluftsscenen på Bellahøj. Det var en amatørforestilling – bortset fra orkestret. Preben Kaas skulle have været instruktør, men sprang fra. Københavns kommune havde stillet en underskudsgaranti. Budgettet var på 250.000 kr. som skulle dække musikerlønninger og materialer. De 13 solister, 4 dubleanter, koret på 33 og 8 kulissefolk arbejdede alle gratis.

Den 1. marts 1981 var Lington gæst hos Otto Leisner i TV-udsendelsen HOPLA, hvor Otto Leisner ”interviewede” Lington bl.a. om ”Rhapsody in blue”-koncerten, det første møde med Leo Mathisen og meget andet. Lington var fast i mælet og lod sig ikke afbryde af sin navnebror. Lise Ringheim, Karen Lykkehus og Bjørn Puggaard-Müller var de øvrige gæster.

OL slap ikke for den berømte HOPLA-nål.

Da Erik Wiedemannns doktorafhandling ”Jazz i Danmark” blev forsvaret (med Otto Lington som tilhører) og siden udgivet som bog med kassettebånd, fik Otto Lington og han karriere en ny gennemgang i samtlige aviser. Han var vist den eneste af pionererne, som var tilbage. De to bøger plus 3 kassetter kostede 595,- kr. De blev udsendt af Gyldendal i 1982 og er nok den mest solgte doktorafhandling nogensinde. Lington havde hjulpet Wiedemann med hovedparten af de mange illustrationer. I anmeldelserne var det som oftest ”We Three” der var afbilledet. Nok mest på grund af Leo Mathisen.

Den 26. februar 1983 afviklede DR en Lørdagsmatiné (prod. nr. 44008/83), hvor alle melodierne var af Otto Lington. Arne Honoré var vært, RadioUnderholdningsOrkesteret blev dirigeret af Børge Wagner. Lisa Linn og Flemming Enevold var solister. Butch Lacey, Bo Sylvén og Svend Skipper havde ny-arrangeret melodierne.
Den første halve time blev der spillet: Wild Cow, Uh, jeg ville ønske jeg var dig, Jeg læser din fremtid (tekst: Victor Skaarup – indsendt til Melodi Grand Prix), Ellevilde vår (tekst: Ulrik Ravnbøl – også en Grand Prix ting), Skal vi tage ud i det blå (tekst: Poul Christoffersen), Perdone (arr. Julius Jacobsen), Jeg skal møde den pige jeg elsker (tekst: Carl Andersen - akk. Svend Skippers Kvartet). Anden halvdel af udsendelsen kendes ikke.

Københavns kommunes sommerunderholdning bestod det år bl.a. af Otto Lingtons orkester, som spillede til dans på Rådhuspladsen dagligt i juni måned.

Otto Lingtons bil blev stjålet og var væk i en måned. Da han fik den igen, "så nogenlunde uskadt" blev det skam noteret i ugebladene.

På Otto Lingtons 80 års dag mødte hans orkester op og spillede for ham.
Her danser han på Kirstinedalsvej med Birgit Winkler

En anden interessant person, som jeg har haft den fornøjelse og ære at akkompagnere, er ikke nogen entertainer, men vor (tidl.) *statsminister Poul Schlüter, og jeg må ærligt sige, at jeg var mere end overrasket over han kunne spille så udmærket piano, som han gjorde.*

Vi i teater- og showbranchen er privilligerede mennesker. Vi kan spille komedie, synge og spille og leve vort liv i professionen så længe publikum gider at se og høre os.

Men det kræver, at holde sig på toppen, leve et fornuftigt liv. Jeg har det således, at jeg trods min alder, er lykkelig hver morgen jeg vågner, og jeg føler mig ikke en dag over de tredive. Og dette at have noget at bestille er simpelthen lykke. Skulle jeg leve mit liv om, ville det blive på samme måde, blot dette, at jeg fik lov til at beholde Kesten. Noget familiemenneske har jeg aldrig været. En ven er et menneske man møder og kommer til at syntes om. Et familiemedlem er en person, man har fået uden man har bedt om det, og som man i mange tilfælde helst ser sig foruden.

Arbejdet er for mig en gave fra en højere magt. Mit arbejde som kapelmester plus alle mine andre aktiviteter har holdt mig ung. Sammen med min gode ven Sven Rye fra Hollywood, skrev jeg i sin tid en musical over historien om "Kameliadamen", med titlen "A Woman Like Me". Men København har svært ved at skaffe penge til en musical af den størrelse. I London og New York er mulighederne betydelig større. Men i stedet for at spille gamle musicals herhjemme eller hente dem fra udlandet, ville det jo være forfriskende at få succes med en ny skrevet af to danske autorer.

Ved midnatstid slapper jeg af, eller skriver et langt brev til en god ven. Så tager jeg mig en night cap, and one for the road og går i seng. Til tider forsøger jeg at løse en barne-kryds-og-tværs, men for det meste uden held – opgiver, og ved tanken om alt det jeg skal foretage mig dagen derpå, vågner jeg den næste morgen og ønske der stod en sød dame med en bakke med æg, toast, marmelade og kaffe – men det gør der ikke. Man har da lov til at ønske. Jeg skal ikke beklage mig, der er noget til os alle sammen – og jeg forsøger at leve mit liv, som om der hver aften var PREMIERE.

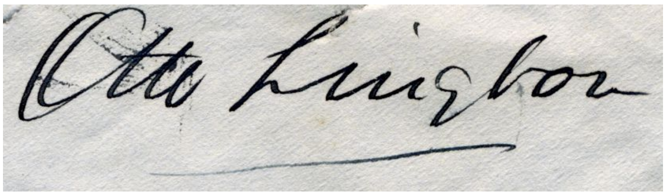

Den 15. december 1992 var det slut. Otto Lington blev ramt af en hjerneblødning og blev indlagt på Frederiksberg Hospital, hvor han døde ud på aftenen. Han blev begravet fra Frederiksbergs Slots Kirke den 19. december. Ni dage før sin død, havde han indleveret sit musikalske bidrag - Kærlighedens Melodi - til Dansk Melodi Grand Prix 1993.

Ekstra Bladet havde den 16. december et interview med sønnesønnen Michael Lington, som bl.a. siger: "Netop i dag skulle farfar have været på plejehjem og have haft det rart. Vi var så tæt på hinanden, fordi vi havde musikken til fælles." Michael Lington er i dag en succesrig saxofonist og orkesterleder i USA, med adskillelige pladeudgivelser bag sig.

Lington med sin uundværlige Borsalino, som nu hænger på Revymuseet.

Tidslinje

Dette er et forsøg på, at datere forskellige begivenheder i Otto Lingtons liv og karriere – den er ikke komplet!

1904.08.05.	Otto Carl Johan Nietzermader kaldet Lington, bliver født
1917 –	Som 14 år gammel, første engagement som cafémusiker. Bl.a. i Nyhavn 17, som ejedes af en tante.
1919.03.28. -	Debut som "kapelmester", som violinist med en trio i Vibenshus i København.
1920 –	"Jeg spillede i et udmærket danseorkester". Ca. to måneder i England i flg. et interview
1920 –	"Han spillede i England adskillige steder og vendte tilbage til København i 1920, da han blev dirigent i Dixie Club" Avisudklip.
1923-1924 –	Dannede sit første jazzprægede orkester som hed Lingtons Five Dixie Boys. *Otto Lington, violin , Charles Høeg, sax – Jean-Even Arnbjørn, piano – John Lange, banjo – Hugo Zangger, trommer*
1923?	i La Reine med den italienske kapelmester Cecci's orkester
1923-24 –	på Café Centrum på Købmagergade. OL – Karl Lington, banjo med cello og trommer
1923-24? –	orkester i Alhambra
1924 –	Lingtons Dixie Boys - Hotel D'Angleterres Palmehave om eftermiddagen – Dixie Club i Smallegade om aftenen
1924-25 -	spillede i kvintetter i Dixie Club i Smallegade bl.a. med Kai Ewans
1924 –	med Marius Hansens orkester i Adlon
1924.12. –	Pladeindspilninger med Jack Harris ork. i Stockholm
1925 -	med Jack Harris' Ork. sommerrevy på Scala "Rosen Blusser"
1925 -	Adlon med Jack Harris samtidig med revyen
1925-26 -	spillede hos Jack Harris mest i Sverige på restaurant "Cecil" i Stockholm Nedenstående er ifølge stempler i Otto Lingtons første pas, som han fik15. sept. 1925:
1925.09.29.	Indrejst i Sverige via Hälsingborg
1926.04.02.	Udrejst af Sverige via Malmö
1926.04.03.	Indrejst i Sverige via Malmö
1926.04.07.	Ind- og udrejst af Sverige via Malmö
1926.04.17.	Ind- og udrejst af Sverige via Malmö
1926.04.20.	Ind- og udrejst af Sverige via Malmö
1926.04.27.	Ind- og udrejst af Sverige via Malmö
1926.05.01.	Udrejst af Sverige via Malmö (ingen indrejse dato)
1926.07.23.	Tilladelse til at rejse ind og ud af Sverige
1926.09.14.	Indrejst i Sverige via Malmö
1926.08.03.	Tilladelse til en måneds ophold i England
1926.08.18.	Indrejst i Frankrig
1926.08.21.	Udrejst af Tyskland via Warnemünde
1926.11.	Indrejst i Sverige, Stockholm
1927.05.01.	Udrejst af Sverige via Malmö
1927.06.04.	Indrejst i Sverige via Malmö
1927.09.17.	Indrejst i Sverige via Malmö
1927.09.29.	Udrejst af Sverige via Malmö
1927.12.26.	Udrejst af Sverige via Malmö
1927 -	Sommeren hos Kai Ewans i Arena i Tivoli. Leo Mathisen blev hyret som pausepianist.
1927	Tourné i Tyskland med Percival Mackays orkester
1927 -	Valencia
1927-28 -	dannede han sammen med Leo Mathisen og Anker Skjoldborg trioen We Three *Otto Lington, violin, guitar – Leo Mathisen, klaver, harmonika, goofus –* *Anker Skjoldborg, trommer, klarinet, sopran -, tenor- og bassax*
1928.01.01. –	Det Lille Teater – biograf hvor "Adlons Jazz-Band We Three" spillede til alle forestillinger – 6 pr. dag – til forevisningen af filmen "En Nat i Maxim"
1928 -	We Three spillede i Adlon om aftenen og natten

1928.01.18.	Ind- og udrejst af Sverige via Malmö
1928.05.02.	Indrejst i Sverige via Malmö
1928.03.05.	Indrejst i Tyskland via Warnemünde
1928.03.09.	Udrejst af Tyskland via Warnemünde
1928.04.05.	Ind- og udrejst af Sverige via Malmö
1928.05.18.	Udrejst af Sverige via Malmö
1928.07.28.	Tilladelse til en måneds ophold i England
1928.08.31.	Tilladelse til indrejse og arbejdstilladelse i Tyskland i 6 uger i Winter Garten
1928 –	siden 1928 mest egne ensembler – i London, Berlin og København med Anker Skjoldborg
1928.06./07. –	Pladeindspilning med Leo Mathisen for Columbia
1928-1929 -	Varietéen Casanova i Palads Teatrets restaurant
1929.05.10.	Ind- og udrejst i Sverige via Hälsingborg
1929.08.01.	Indrejst i Sverige via Hälsingborg
1929.08.12.	Ind- og udrejst i Sverige via Hälsingborg
1929.03.14. –	Lington på violin og Sphaerophon og Anker Skjoldborg på saxophon spiller ”Sfærernes Musik” til filmen ”Forår i Heidelberg” i Roxy Teatret. Ud over duoen spillede Arnold Nielsens 12-mands orkester.
1929.04.01. – 04.30.	fra 2. påskedag (1. april) og 1 måned frem på Beiers Hotel i Aalborg med kvintet: *Otto Lington, violin - Willy Jensen, alt sax – Anker Skjoldborg, tenor sax – Vilfred Kjær, klaver – Børge Bachmann, tr.*
1929.04. –	under opholdet i Aalborg spillede orkestret også i Palads Teatret i pausen i filmen ”Der er Sus i Sussi!” 3 gange
1929.05.01. –	Engagement i München? og ”derefter videre rundt i Europa”.
1929 –	dannede 9 mands ork. med henblik på pladeindspilninger for Columbia bl.a. med *Otto Lington, violin, dir. – Henry Eggert, tp – Arild Hulstrøm, tp – Hilmer Nørrild, tb – Poul Christiansen, alt sax – Holger Nathansohn, tenor sax – Vilfred Kjær, klaver – John Lange, guitar, Poul Weiding, bas – Erik Spjæt Kragh, tr.*
1929.05. –	Pladeindspilninger for Columbia
1929.09.07. –	Rundskuedagen. Lington og hans 11 mands orkester spiller i Roxy biografen kl. 2.30
1929.09.21. –	Jazz-symphonisk koncert i Odd Fellow Palæet – Rhapsody in blue m.fl.
1929.10.05. –	gentagelse af koncerten fra 21.9. “2den Jazz Symfoni Koncert”
1929.10.11 –	og en uge frem pladeoptagelser for Columbia i Scala
1929? –	Formentlig omkring ovenstående spillede Lington en koncert ved Radioudstillingen i Industri foreningen. Det var Columbias ”nye” jazzorkester Otto Lingtons Band.
1929 –	én måned i Wintergarten, Berlin
1929 -	i en kort periode med Percival Macay på tourné i Tyskland (oktober?)
1929.1101.-12.01. –	Valencia
1929.11./12. –	Pladeindspilninger i Helsingborg sidst i nov. først i dec. Columbia
1930.01.01.- 09.31. –	Wivel (fra 1931 Wivex) transmissioner i radioen fra Wivel

Otto Lington, violin, dir. – Erik ”Spjæt” Kragh, tr – Henry Eggert, tp – John Lange, banjo – Vilfred Kjær, klaver – Jørgen Hansen ”Fiskeren”, tp – Willy Jensen, sax – Hilmer Nørrild, tb – Holger Nathansohn, sax – Poul Wieding, bas – Otto Banner-Jansen, sax (tilfældig rækkefølge).

1930.03.02.-04. –	Pladeindspilninger for Columbia
1930.04. –	Pladeindspilninger for Columbia
1930.05. –	Pladeindspilninger for Columbia i Helsingborg
1930.06.11. –	Dansk Solist-Forbunds Sommerfest – holdt i Etablissement Wivel. Otto Lington og hans Lingtonians foruden Wivels ork. med Oscar Skalka som dir.
1930.10./11. –	Med Lingtonians på tourné i Danmark. Koncerter i mindst 45 byer
1930-1931 –	Restaurant Pagh/Heckmann/Café International/Pagh igen efteråret 1931 (samme sted forsk. navn)
1930-1931 –	bl.a. også Valencia
1931.02.-04. -	I Paris med Kesten på ”bryllupsrejse” – ingen arbejdstilladelse i Frankrig
1931.05.01-05.31. -	Med Bergendahls Danse-Orkester i Sverige på Bjärred Saltsjöbad
1931.06.-07.	Tourné med Bernhard Etté – lønnen ”ikke værd at nævne”
1931.07.27. -	Sidste dag med Etté – ingen penge så OL rejser hjem.
1931.08. eller 09.	Pagh i Frederiksberggade
1931.10.16. –	foredrag ”Jazzmusikken og det danske Publikum” i Dansk Jazz-Forening. Optrykt i bladet ”JAZZ” 1. nr.
1931.11.11. –	Det kgl. Teaters Midnatskabaret til fordel ”for en syg Dramatiker”. Det første jazzorkester på den kgl. scene. De spillede et par numre. Otto Lingtons Ritz-Jazzband.
1931.12.13. –	”Journalist-Teatret” ”Nye Scene” premiere og eneste opførelse paa Skydebanen ”Forsinkede Nyheder” af Den Gyldenblonde. Efter forestillingen Lingtons orkester.
1931.12.20. –	Politikens Fire og Tyvende Julekoncert – Odd Fellow Palæet – Lingtons Jazz-Band, kafé Ritz
1931-1934 –	Restaurant Ritz – åbnet i nov. 1931 med:

Otto Lington, violin, dirigent – Vilfred Kjær, flygel – Albert Rasmussen, tr – Holger Nathansohn, sax – Poul Christiansen, sax – Olof Carlsson, tp – Eigil Scheuer, sax - Knud Bentzen, sax

1932 – 1935 –	Nordisk Films tonefilmsproduktioner
1932.04.09. –	2. Jazz Symphoniske koncert Casino Teatret – gentaget 30. april. – igen OL's eget arrangement
1932.10.30. –	i Arena – første offentlige demonstration af fjernsyn herhjemme!
1932.12.01. –	første? optræden i radio med Jazz Symphonisk studiekoncert.
1932.12.18. –	Politikens 25. Julekoncert i Odd Fellow Palæet – Blandt de medvirkende var: Poul Reumert, Bergliot Ibsen, Marius Jacobsen, Lauritz Melchior, Alstrup og Marguerite Viby, Liva Weel, Ulla Poulsen og Margot og Harald Lander og Ellen Gottschalch, Fønix Teatret akk. af Otto Lingtons orkester, som også spillede et Potpourri af "Landmandsliv".
1933.03.05. –	3. Jazz Symphoniske koncert – nu med BT og Wilh. Hansen som arr.
1933.04.25. –	Odd Fellow Palæet – Sæsonens største Jazzkoncert
1933 –	Sommersaison Fønix Teatret: Det var engang paa Frederiksberg – Otto Lingtons Orkester.
1933 –	Det Ny Teater – Sommerspil i 8 akter "Blot en Smule Kærlighed" Otto Lingtons Orkester
1933.07.01.-31. –	Nimbs Hotelpension Trouville, Hornbæk
1933.07.20. –	Odd Fellow-Palæet med Lingtonians
1933.08.01. –	Kinopalæet premiere på filmen "Tango" OL spiller i filmen
1933.08.01. –	Fønix Teatret – "Der var engang paa Frederiksberg"
1933.08.18. –	B.T.s Københavner-Aften i Arena. Lington akk. Liva Weel i to sange
1933. sent –	Ifølge udklip fra BT 1.8.1933 - Salle Pleyel, Paris – Jazz-symfonisk koncert – ikke bekræftet
1933.09.14. –	radiotransmission 1 time med "Rytmemusik". Otto Lingtons Orkester
1933.10.22. –	B.T. Jazz Show i Det Ny Teater
1933.10.29. –	B.T. Jazz Show i Det Ny Teater
1933.11. –	B.T. skriver om, at OL har allieret sig med russisk arrangør ved navn Gorgolowsky.
1933.11.12. –	"Lytterbladet"s Jazz-Aften i Politikens Foredragssal. Stud. Polyt Niels Koppel og Wilfred Kjær talte.
1933.11.16. –	Jazz-koncert i Odd Fellow Palæets store sal.
1933.11.17. –	"Lytterbladet"s Jazz-Aften i Politikens Foredragssal. Gentagelse af 12.11.
1933.11.16. –	Jazz-koncert i Odd Fellow Palæet med 15 mands ork.
1933.12.09. –	Melody Maker bringer et billede af Lington: OL directing his own band at the Ritz, Copenhagen, and recording for Edison-Bell and Brunswick(??)
1933.12.15. –	Otto Lington and his "boys" med billede i Wireless World – Engelsk radioblad
1934 –	jævnlige optrædender i radiotransmissioner
1934.01.14. –	Statsradiofoniens 12. Folkekoncert – Jazzkoncert – Orkesteret under ledelse af Otto Lington
1934.01. –	sidste del af januar blev brugt i England til "at studere de sidste Jazz-Nyheder". I virkeligheden blev tiden formentlig brugt til at indspille for Durium
1934.05. –	Valencia som afløser for Vilfred Kjærs orkester
1934.06.24. –	Det ny Teater premiere på "Blot en Smule Kærlighed". Otto Lington med 10 mand spiller til.
1934.09.10. –	Statsradiofoniens Folkekoncert - radiotransmission
1934.09.24. og 26. –	akk. Joe Venuti, violin og Frank Victor, guitar i Odd Fellow Palæet ved to koncerter. 1. afd. den 24. blev sendt direkte i radioen.
1935.03.? –	Otto Lington og 9 mand spiller i Regina-kaféen i Aarhus "måneden ud" udateret udklip

1935.04. –	Holland?
1935.04.26. –	Politiken omtaler en ”Bacon-film” en propaganda film for 85 svineslagterier. OL har arr. og spiller musikken.
1935 –	fra Pinse (9. juni), Klinten, Fåborg *Otto Lington, violin, dir. – Jørgen Fennild, tp – Georg Olsen, alt sax –* *Karl Lington, tenor sax – Walther Bødker, piano, Poul Welding, bas, Kaj Timmerman, tr.*
1935.06.30. –	Otto Lington “dommer” i en fodboldkamp i Faaborg mellem ”Frem” og ”KB” – show-kamp. Orkesteret underholder i pausen.
1935.08. sidst –	Otto Lington og Aage Stentoft flyver til Berlin for at høre musikken til Trichter-Baletten.
1935.09.04. –	Fønix Teatret premiere på “Mordet paa Fønix-Teatret” Sensations-Revy. Otto Lingtons ork.
1935.09.21. –	Fønix Teatret premiere på ”Brandstrups nye Revy”. Orkester 10 Lingtons. En omarbejdning af revyen ”Mordet på Fønix Teatret”, som ikke gik. Fin Olsen medvirkede
1935.10.04. –	Kjeld Nørregaard vies til Jytte Kalkar på Kbh. Rådhus. OL og ork. spiller på Raadhuspladsen.
1935.10.11. –	Radiotransmission fra Brandstrup revyen på Fønix
1935.10.20. –	Statsradiofoniens 2. Folkekoncert – Jazz-Koncert – Otto Lington og hans Orkester. Refrain sang: Kjeld Nørregaard og Fin Olsen (også danser).
1935.11.? –	Otto Lingtons orkester spiller fra 20 – 2 under 8 timers løbet i Forum.
1935.11. –	Lington, Fin Olsen, Kjeld Nørregaard som trio i National-Scala-Salen
1935.10.27. –	BTs Jazz-Show i Det Ny Teater samme dag som
1935.10.27. –	Social-Demokratens 55 øres koncert i Tivolis Koncertsal. Billetter revet bort.
1935.11.16. –	Lington, Nørregaard, Olsen optræder ved sufflør ved Det Ny Teater Vilhem Bauers 50 års jubilæum.
1935.11.23. –	Midnatsforestilling i Apolloteatret til fordel for ”en syg og fattig kunstner”.
1935.12.22. –	Politikens 28. Julekoncert med bla. Lington-Olsen-Nørregaard
1936.02.? –	Tryllekunstneren Dante optræder i Tivolis Koncertsal med Lingtons Orkester
1936.03.01. –	Lington koncerter i Tivolis Koncertsal – eftermiddag og aften
1936.03.28. –	Transmission i radioen. Bl.a. komp. af Joe Venuti *Otto Lington, violin, dir. – Egon Nielsen, tp – Knud Bentzen, tp – Karl Lington, alt sax –* *Holger Nathansohn, alt sax – Aage Elwarth, tenor sax – Kjeld Nørregård, piano –* *Poul Weiding, bas – Kaj Timmermann, tr.*
1936.05.26.? –	Radio-Koncert m. bla. en ”Jazz-Suite i tre sater, som han selv har komponeret”
1936.05.? –	Afslutningsfest i Studenterforeningen. OL s ork. spiller til dans
1936.06.01. –	sommeren Grand Hotell, Saltsjøbaden, Sverige – radiotransmissioner til DK *Otto Lington, violin, dir. – Roland Gjørling, tp – Olov Bergendahl, tr – Bertil Forsberg, piano* *Konrad Jønsson, B tenor sax – Ulf Lagerwall, bas – Tore Westlund, 1. sax –* *Ragn Søderholtz, 2. sax*
1936.09.01.-1937-04.30.	Hotel Royal, Aarhus – ugentlige radiotransmissioner 1. gang 4. sept.
1936.09. –	Greta Keller optrådte på Hotel Royal med OLs Orkester i den første uge. (1 uge?)
1937.03.14.	Aarhus Byorkesters 4. folkekoncert ”Musikkens Kavalkade”. Thomas Jensen og OL dirigerer.
1937.04.22. –	Hotel Royal – sidste radiotransmission
1937.05.01-31. –	Terrassen, Helsingborg med det svenske ork.
1937.06.01.-08-31. –	Grand Hotell, Saltsjøbaden, Sverige – regelmæssige radiotransmissioner til DK *Otto Lington, dir, violin – Olle Bergendahl, tr. – Carl Segersten, tp – Bertil Forsberg, piano –* *Ove Rönn, sax – Tore Vestlund, sax – Ulf Lagervall, bas – John Hasse, sax, clarinet*
1937.10. –	1 måneds engagement i Odense på restaurant Brockmann
1937.10.12 .-	Statsradiofonien en udsendelse med Lington der spiller violinsoli (Venuti)
1937.10.22. –	Jazz koncert i Fyns Forsamlingshus, Odense med udvidet orkester.
1937.11. –	Indvielse af renæssance-Kro Marianelund Kro ved Gurre. Lington spiller.
1937.11.14. -	Social-Demokratens jazz-koncert i Tivolis Koncertsal. Billetter 55 øre.
1937.11.20. –	Lington spiller til Julebal i Studenterforeningen
1937.11.21. –	Statsradiofoniens 7. Folkekoncert med refrænsang af De Tre. Teatersalen Tordenskjoldsgade 5
1937.11. –	aftale om at dirigere to koncerter i BBC med udelukkende dansk musik. Engelsk orkester.
1937.12.26. –	Jule-Jazz-Show i Odd Fellow Palæeet. Lington, Svend Asmussen, Gerda & Ulrik Neumann akk. af Leo Mathisen. Børge Rosenbaum. Showet blev givet tre gange samme dag.
1937.12,? –	Nytaarsfest i den konservative vælgerforening I Borgernes Hus. Lington, Wieselmann, Tworek
1938.01.? –	Lington starter sit eget musikforlag ”Presto” med kontor i Vesterport. Første udgivelse er mu sikken til filmen Tre smarte piger.
1938.01? –	Trafik- og Turistudstilling i Forum. 115.000 besøgende. Lington spillede sidste dag til bal.

1938.01.12.? –	Lington spiller til HK bal på Postgaarden (8 mands ork.)
1938.02.07. –	Cabaret over Kai Normann Andersen sange i Radioen. Lington arrangør med bla. Kiss Gregers, IBB, Ingelise Rune, Lizzie Philips, Aase Werrild, Inge Lise Bock
1938.04.18. –	radioudsendelse ”Ungdommens Melodi og Rytme”
1938.05.29. –	radioudsendelse anden Musik-Cabaret
1938.08.05. –	radioudsendelse ”Regnbue-Varieté”
1938.06.01. - 08-31.	Grand Hotell, Saltsjöbaden med et svensk orkester: *Otto Lington, violin, dir. – Tore Vestlund, Olle Blomquist, Åke Warthel, saxofoner – Roland Görling, trompet – Bertil Forsberg, piano – ulf Lagerwall, bas – Ole Bergendahl, trommer. Koncertmusik spilledes af kvartetten: Lington, Wathel (2. violin) – Forsberg (piano), Lagerwall (cello)*
1938.09.13. –	akk. Fats Waller ved to koncerter i Odd Fellow Palæet den 13.9. og siden fem? mere og to i Aalborg?
1938.10.13 –	Kæmpe Koncert i KB Hallen m. Teddy Petersen, Oskar Joost, Winstrup Olesen og Lington – til fordel for Københavns Orkesterforenings Julefond
1938.10.16. –	Kæmpe Jazz Show i KB Hallen – Leon Abbey’s berømte Neger Harlm Band og Lington
1939.02.11. –	Koncert BBC London med Gerda & Ulrik Neumann og Carl Brisson med BBC Variety Orch.
1939.02.19. –	Koncert i BBC ”Band Waggons” med BBC Variety Orch.
1939.02.05. –	Koncert hos A.U.K. i Festsalen Rantzausgade 58
1939..02.? –	koncert i Aarhus-Hallen
1939.03.09. –	B.T. Talentspejderen præsenterer nye navne. Otto Lingtons står for den musikalske ramme.
1939.03.27.? –	Bal i Roskilde Haandboldklub på Højskolehjemmet. Pinselørdag.
1939.03.31. –	Dagmar Teatret premiere på Dansk-Svensk Midnatskabaret – Otto Lington med Swing-Ork.
1939.05.09. -	Apollo Teatret premiere på Apollorevyen. Lington er kapelmester. Brandstrp-Viby-Voigt-Arhoff mfl.
1939. sommer –	Tourné med Ivan Browning og Henry Star og Inge Lise Rune og Børge Rosenbaum
1939.09.24. –	10 års dagen for Rhapsody in blue-koncerten. KB-hallen 20 mands ork. – mange solister. Opr. planlagt til den 17.9.
1939.10.07 –	Koncert i World Cinema for Københavns Politis Sølvpapirindsamling. Schønberg, Liva, Cor nelius, Osvald , Werrild og den syngende betjent Fr. Aa. Martinsen, Teddy Petersens ork. mfl.
1939.10.07. –	Sporvejsfunktionærernes Efteråsfest, Idrætshuset. Lington med Mads som solist. Til ballet kun.
1939.11.26. –	Social-Demokratens 55 øres koncert med OL og Werrild og Mads. Tivolis koncertsal
1939.12.01. –	Apollo Teatret premiere på ”Tidens Børn” – kapelmester Otto Lington
1939.12.03. –	Koncert til fordel for Kbh. Orkesterforenings Julefond. OL, Teddy Petersen, Kai Ewans, Sofus Hansen. Solister: Elsa Sigfuss, Ole Monty, Vald. Davis, Copenhagen Harmonists, Werrild og Flatau Petersen. Sendt i radio.
1939.12.10. –	2 Kæmpe Jazz-koncerter i Idrætshuset for Fattiges Jul
1939.12.31. –	Nytårs Fest i Roskilde Boldklub i Rosenhaven.
1939 -	vinteren Hotel Cecil i Stockholm?
1940.02.04. –	Fastelavns søndag. Koncert til hjælp for finske musikere i KB Hallen: OL – Leo Mathisens ork. - Asmussen 4-tet - Stangerups ork. - Voigt-Schønberg-Edgar Hansen- Ingelise Rune
1940. –	Pinse Fest i Roskilde Boldklub i Rosenhaven.
1940 -	grundlagde De blinde Musikeres Orkester
1940.05.16. –	Apollo Teatret premiere på ”Apollo Revyen 1940”. Lington er kapelmester
1940.10.06. –	Idrætshuset ”Otto Lingtons Søndags-cocktail” Ludvig Brandstrup, Mads, Wahl
1940.10.23.? –	Apollo Teatret – akk. til lystspillet: Dags Dato m. bla. Carl Alstrup og Erika Voigt
1940.11.06. –	Typografernes November fest 1940 – 20 mands ork. under Ledelse af Otto Lington. Bl.a. Erika Voigt og Gunnar Lemvigh i Tivolis Koncertsal
1940.12.14. –	Gigantisk Røde Kors Midnatsforestilling i Det ny Teater til fordel for en ambulance til Finland. OL akk. Viby
1941.03.29. –	De Blinde Musikeres Orkester – dir. Otto Lington – Tivolis Koncert sal med bla. Johs. Wahl
1941.04. -	gæstespiller på Park Hotel i Aalborg i 1 måned med. bl.a. Walter Bødker
1941.05.01-05.15. -	Første halvdel af måneden gæstespil i Nyk. Falster på Industri Hotellet
1941.05.12.	Udsendelse i radioen. OL på violin – akk. af Julius Jacobsen, klaver
1941.05.16.05-31. –	Sidste halvdel af måneden gæstespil på Preislers Hotel, Viborg
1941.06. –	gæstespiller 1 måned på Restaurant Grand i Aalborg, bor i Blokhus, cykler på tre-mandscykle til og fra Aalborg.
1941.07? –	Saltsjöbaden?

1941.08. -	14 dages gæstespil i Odense
1941.09. –	Lingtons bog – Jazz skal der til – udkommer
1941.09? –	Børnehjælpsdagen – Otto Lingtons orkester, Bali Band, Louis Preil – Solister: Lillian Rune, Lizzie Rye, Lillian Ellis, Marius Jacobsen, Victor Cornelius mfl.. konf. Osvald
1941.11.30. –	Stor velgørenhedskoncert masser af solister. Lington dirigerer 30 mand. Fattige børns julefest
1941.12.15.?	Politikens Julekoncert. Lington dirigerede de blindes ork.
1941.12.31. –	Sporvejsfunktionærernes Sangforenings Store Jule- og Nytaarsfest i Tivolis Koncertsal. Musikken under ledelse af Otto Lington. Bal for voksne kl. 20 – 1 (evt. 3) Baltegn 2 kr.
1942.01.18. –	Stiftelsesfest Bryggeriarbejdernes Fagforening i Tivolis Koncertsal. Otto Lingtons Ork.”Der kommer en Vaar”, ”Ved Donaus Bredder” og ”Potpourri over danske Arbejdersange”. Desuden optrådte Stefan Islandi, De tre fra Radioen, Elga-Olga og Ole Monty. Lington spillede til bal til kl. 24.
1942.02.11.	radioudsendelse med de Blindes ork. 1 time.
1942.02.16.	Vandrernes Fastelavnsfest i Odd Fellow Palæets store sal.
1942.03. –	Kapelmester i Valencia
1942.03.21.	Sæsonens store midnatsforestilling i Nørre Port Bio til fordel for Tonekunstnerfondet.
1942.05. –	tourné til 28 danske byer. Elsa Sigfuss. Peter Sørensen og Valsø Holm
1942.05. ? –	gæstespil én uge på Grand Hotel Phønix på Bornholm

Måske fra Grand Hotel på Bornholm?

1942.05. -	Genåbningen af Varna. OL og han Lingtonians
1942-1946 og 1951-52	Kapelmester i Cirkusrevyen
1942.05.22. –	Cirkusteltet premiere på ”Cirkus-Revyen 1942” Otto Lington kapelmester
1942. efterår –	touné rundt i Danmark
1942. ? –	Det ny Teater – Der kommer en dag – OL kapelmester – Olaf Ussing, Rand Michelsen mfl.
1942. ”	efter sommerferien” – Genåbning af Casino hallen. OL spillede i to uger.
1942.09.06. –	Nordisk Good-Templar Orden 1892-1942 - Jubilæumsfesten i Odd Fellow Palæet. Programmet var fornemt: Holger Gabrielsen, Ebba Wilton, Holger Byrding og med OLs Ork.til kl. 12.
1942.10.17. –	69 års Stiftelsesfest i Bogbinderi- og Papirvarearbejdernes Fagforening af 1873 i Tivolis kon certsal. Blandt de optrædende var: Chr. Arhoff, Gerd Gjedved, Den Gyldenblonde, Clarei Fel dern ,Ove Sopp og Lington spillede til bal.
1942.10.24. –	Storkøbenhavns Arbejder-Skakklubber holder Efteraarsfest i KB Hallen. med bla. OL og hans 30 Lingtonianere. ”Præsentation af Kapelmester Otto Lington er overflødig – hans Navn er en Garanti for Danse-Musikkens Kvalitet!”
1942.11.07. –	Stiftelsesfest og Medlemsaften for Københavns Politi-Orkester i Odd Fellow Palæet (20 års fest). Blandt de optrædende var: Ellen Gottschalch, violoncellisten Louis Jensen, Chr. Arhoff, Gerd Gjedved og Otto Lington og hans ork. spillede til dans til kl. 1
1942.12.09. –	Aahus-Hallen Koncert-Show. Otto Lington og hans 10 Lingtonians med Aase Werrild. Første og eneste koncert af 6 planlagte på tournéen. Arrangøren gik fallit

1942.12.20. –	Julekoncerten i Nyk. F. Medvirkende bl.a.: Ole Monty, Hakon Mielche, Mogens Lind, Raquel Rastenni, Gunnar Nu-Hansen og Kapelmester Otto Lington – orkesteret var: Jul. Eivig's Ork og medlemmer af Nyk. F. Ork. forening. En velgørenhedsforestilling uden honorar.
1943.05.19. –	Cirkusteltet premiere på "Cirkus-Revyen 1943" Otto Lington kapelmester
1943.08.16. –	og gennem vinteren – Valencia på deling med de øvrige optrædende
1943.12.19. –	stor julekoncert i Slagelse - Ingelise Rune, Ole Monty mfl. Arr. Det nye radioblad.
1944.05.13. –	Cirkusteltet premiere på "Cirkus-Revyen 1944" Otto Lington kapelmester
1944.11.08. –	Koncert med De Blinde Musikeres Orkester – solister: Johannes Wahl og Eivind Lorentzen
1944.12. –	Socialdemokratens Julekoncert. De blindes ork. Else-Marie, Hans Hedtoft, Karl Bjarnhof, Clara Pontoppidan
1945.05.19. –	Cirkusteltet, Forum, Kbh. premiere på "Cirkus-Revyen 1945" Otto Lington kapelmester
1945.07.05. –	torsdag kl. 15.30 en Sommerfest i Cirkusrevyens telt til fordel for Russerne i Jægerspris. OL ledte ork.
1945.09.01. –	Valencia for vinteren
1945.11.21-23-28. –	BBC tre koncerter i London
1945.12. ? -	Berlingske Tidendes Julekoncert med bl.a. Blindes ork.
1946.02.26. –	Edvard Persson i KB Hallen arr. af Lington og Bent Renan koncertbureau. Kaj Julians ork.
1946.03.06. –	Odd Fellow Palæet med Blinde musikeres ork. Og Dansk blindesamfunds Sangkor
1946.05.18. –	Revystjernernes Parade i KB Hallen. Arr. Lington og Renans koncertbureau
1946.05.28. –	Cirkusteltet premiere på "Cirkus-Revyen 1946" Otto Lington kapelmester
1946 – efteråret	Scala-salen med bl.a. Freddy Albeck som sanger også Ole B. Christiansen og Gordon Whelan
1948.04.03. –	Udsendelse i BBC "Trip Around Denmark" – prøver 2. og 3. i Aolian Hall.
1949. sommer –	Montmartre show på Dyrehavsbakken. Jytte Breuning mfl. Otto Lington spiller.
1950.02.02 –	De blindes ork. 10 år jub. Koncert i Odd Fellow Palæet overværet af Fr. IX og Ingrid
1950.04. –	Danmarks tourné med de blindes ork.
1950.04.22. –	De blindes ork i Aarhus. Første koncert af 16 i 15 byer.
1950.03.05. –	Det store Jazz-Sus i KB Hallen. Lington med 12 mand, Raquel Rastenni, Freddy Crump mfl.
1950.09.09. –	K.B. Hallen Axel Jacobsen Koncert Bureau præsenterer. Lingtons orkester akk. Solisterne
1950.11. –	Lington spiller på Kilden, Aalborg
1951.01.-03.	en række koncerter "Music-Hall" i Fyens Forum. Bla. 6.+7.1. + 17.2. + 18.3.
1951.05.11. –	Cirkusteltet premiere på "Cirkusrevyen 1951 Otto Lington kapelmester
1951.05.31. -	De blinde ork. Koncert i Tivoli – Lington dirigerede IKKE.
1951.05.31. –	Fornyelsespremiere på Cirkusrevyen
1951.11.22. –	De blindes ork. Koncert i Odd Fellow palæet.
1952.05.21. –	Cirkusteltet premiere på "Cirkus-Revyen 1952" Otto Lingtons orkester

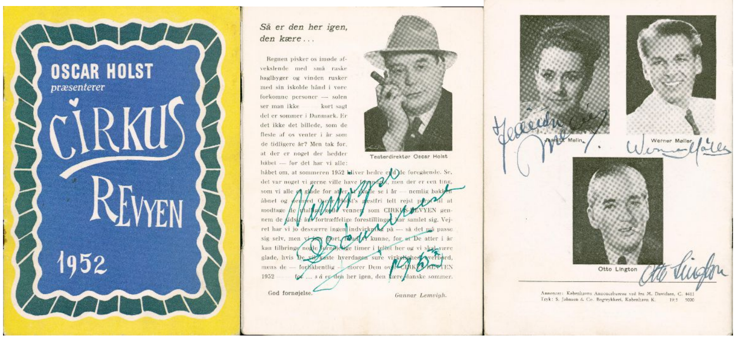

1952.06.12. –	De blindes ork. Tivolis koncertsal
1952.08.16. –	Kæmpe skuespiller- og artistshow- Cirkusrevyens telt. Lington spiller til kl. 5.00
1952. efterår? –	Lington spiller på Carlton i Stockholm?
1953.02.07. –	Humørets Parade nr. 61 – I. Blicher Hansen og Valeur Larsen præsenterer. Otto Lingtons orkester akk. en række solister bl.a. Carl Fischer, Hans W. og Elga Olga
1953.03.07. –	Humørets Parade nr. 63 – I. Blicher Hansen og Valeur Larsen præsenterer. Otto Lingtons orkester akk. en række solister og spillede selv "Strike up the band" af Gershwin, "Eager Beaver" af Stan Kenton, "The breeze and I" af E. Lucuona, "Happy days" af Irving Berlin og to mere.
1953.04.06. –	Humørets Parade nr. 64 - I. Blicher Hansen og Valeur Larsen præsenterer. Otto Lingtons orkester akk. en række solister og spillede selv "Calling all workers" af Eric Coates, "I zing a little zong" af Harry Warren, "Who-who-who" af J. Bradford og "Happy days" af Irving Berlin. Blandt solisterne var Rosita Serrano

1953.05.16. - 08.16. -	Lington dirigerer ork. På "Edderkoppen" i Oslo – senere på Det norske Teater i alt 4 mdr.
1953.08.07. –	Lington spiller dansk musik i Norsk Radio.
1953.09.05. –	Humørets Parade nr. 66 i KB Hallen – Hans Kur, Elga Olga, Paul Hagen, Rastenni mmfl.
1953.10.03. –	Humørets Parade nr. 67 i KB Hallen – 4 timer show m. ABC revyen Viby, Neumann, Sprogøe
1953- vinteren –	Aarhushallens restarurant
1953.11.14. –	Humørets Parade 10-års jubilæum i KB Hallen. 105 medvirkende.
1953.12.09. –	Demokratens Jule-Koncert 1953. Hovednavn Rosita Serrano, den chilenske nattergal.
1954.01.09. –	Humørets Parade nr. 69 – Blicher-Hansen præsenterer. OLs ork. akk. en række solister
1954.02.06. –	Humørets Parade nr. 70 – Blicher-hansen præsenterer. Otto Lingtons orkester akk. en række solister og spiller selv: "Calling all workers" af Eric Coates, "Hånd i Hånd" af Harry Woods, "Vaya con dios – På gensyn" af L. Russell, "Big mamou" af Link Davis, "Oh, mein Papa" af Bukardt og til sidst "Oh" af Gay & Johnson.
1954.03.13. –	Humørets Parade nr. 71 – Blicher-Hansen præsenterer. Lingtons orkester akk. en række solister
1954.06.01. –	Lington engageret til Chat Noir i Oslo for sommeren med option på vinteren
1954.09.01. –	China i Stockholm
1954.10. –	1 uge på Den nationale Scene i Bergen "Call me Madam"
1954.10.09. –	Humørets parade nr. 74
1954.01.08. –	Humørets Parade nr. 76 – med bl. Rosita Serrano – Freddy Albeck
1955.03. –	to programmer i Fransk radio
1955.05.14. –	Foreningen af B&Ws Funktionærers forårsfest i Odd Fellow Palæet
1955. juni-aug. -	Chat Noir, Oslo (Casino-non-stop-shows)
1955.09. –	Ambassadeur i Kbh. som akk. Til Les Charlivels
1955.11.05. –	Humørets Parade nr. 75
1956.04.-05.? –	tourné i Sverige?
1956.06.11. –	Optræden i DK TV med De blinde musikeres ork.
1956.06.13-08.31. -	afrejse til 4. sæson i Chat Noir, Oslo
1956.11. – 05.31.1958	Engageret til Atlantic Palace for "hele vinteren".
1957.05. –	Atlantic Palace fra 1. nov. 1956 - 31. maj 1957.
1957. –	5. sæson i Chat Noir
1958. –	6. sæson i Chat Noir
1958.09.06. –	Foren. af B&Ws Funktionærer 1898-1958. Otto Lington dir. Statsradiofoniens Underholdn.ork.
1958.09.16. –	Lorensberg, Restaurant i Gøteborg – vintersæsonen?
1959.01.15. –	radioudsendelse i Bruxelle Danske komponister.
1959.05.01. – 09.13. –	Tivoli Varietéen
1959-72 -	kapelmester i Tivoli Varietéen -
1959.06.01.-06.30. -	Tivoli Varietéen – Birthe Wilke, Blue Boys første show – Volmer Sørensen, konf.
1959.07.01.-07.31. –	Tivoli Varietéen – Siw Malmkvist
1959? –	Tivoli Varietéen – Eartha Kitt
1959? –	Tivoli Varietéen - Kjeld Petersen
1959.09.01. –	TV udsendelse med De blinde musikeres orkester
1960.05.16.-05.31. -	Tivoli Varietéen – Swe-Danes
1960.06.01.-06.15. -	Tivoli Varietéen – Charlivels

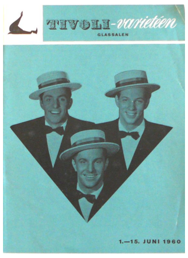

1960.06.16.-06.30- Tivoli Varietéen – Petula Clark

1960.07.01.-07.31. - Tivoli Varietéen – Georges Ulmer og Kjerstin Dellert (Stockholms operaen og popsanger)

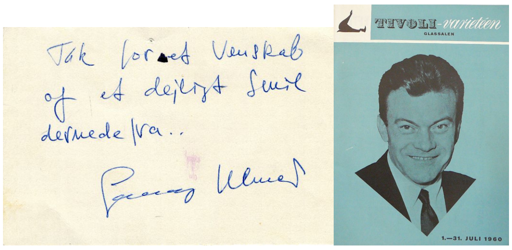

Georges Ulmer skrev i Lingtons gæstebog

1960.08.01.-08.31. - Tivoli Varietéen – Delta Rhytm Boys og Bernard Brothers

1961.07.29. – Radio Mercur's fødselsdag – OL + 20 mands ork. + Victor Borge, June Richmond og mfl.
1961.03. – Radioudsendelse i Paris
1961.05.16.-06.15. - Tivoli Varietéen – The Swee-Danes

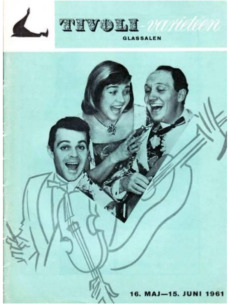

1961.06.16.-06.30. - Tivoli Varietéen – Vera Lynn ved flyglet Pat Dodd

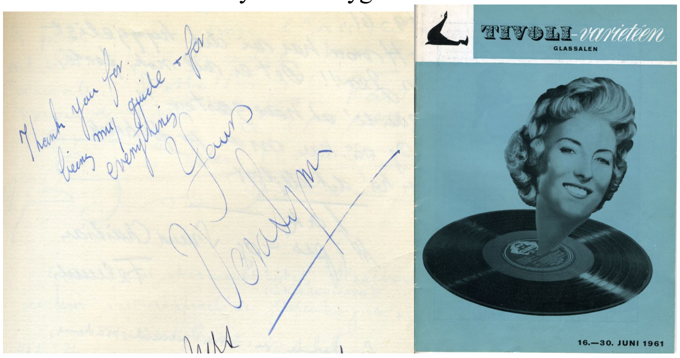

Også Vera Lynn skrev i gæstebogen

1961.07.01.-07.31 - Tivoli Varietéen – Hermanas Benitez – Preben Marth, konf.
1961.07.29. – Radio Mercur's fødselsdag – OL + 20 mands ork. + Victor Borge, June Richmond og mfl.
1961.08.01.-08.31. - Tivoli Varietéen – Les Cinq Pères – Preben Uglebjerg, konf.

1961.11.11. - Stort midnats show i Radio Mercur City.
1961.12.26. – Melodi Festival 1961 i Radio Mercur City.
1962.05.16.-08.31. – Tivoli Varietéen.
1962.05.16.-06.30 - Tivoli Varietéen – Svend Asmussen og Ulrik Neumann

Asmussen-Neuman

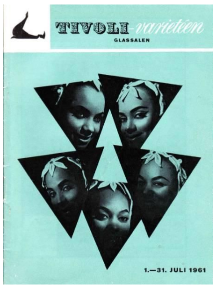

Hermanas Benitez

1962.07.01.-07.15. - Tivoli Varietéen – Patachou

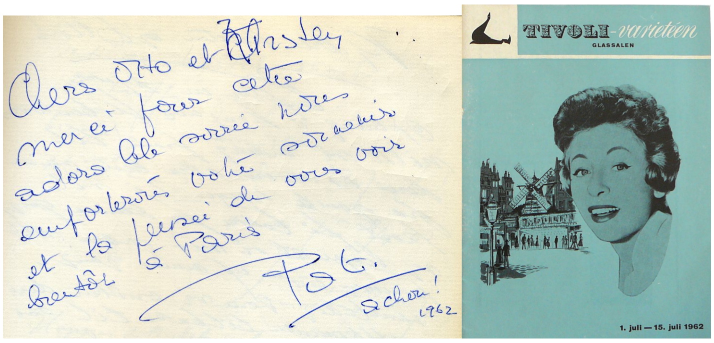

Pataschou skrev også i gæstebogen

1962.07.16.-07.31. - Tivoli Varietéen – June Richmond

1962.08.01.-08.15. – Tivoli Varietéen - Svend Asmussen og Ulrik Neumann

1962.08.16.-08.31. - Tivoli Varietéen – Eartha Kitt

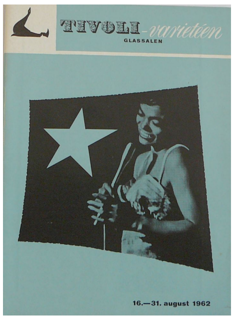

1962.09.01-10.31. – Valencia med 8 mands orkester. 670 kr. pr. aften for alle!

1963.02.03. – Danselandskamp Danmark-England

1963.03.02 – Strålende Stjerner i KB Hallen – Jimmy Justice hovednavn – Lingtons 13-mands ork. spiller

1963.04.23. - DM i jitterbug og latin i KB Hallen – Lington spiller

1963.05.16.-05.31. – Tivoli Varietéen – Franke Vaughan – Lington akk.

1963.06.03.-06.30. – Tivoli Varietéen – Josephine Baker – Lington akk.

1963.07.01-07.31. - Tivoli Varietéen – Line Renaud

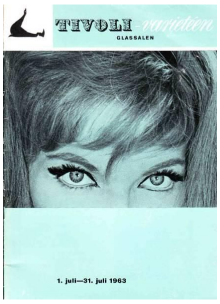

Line Renaud – den franske chanteuse

1963.08.01.-08.31. – Tivoli Varietéen – Sarah Vaughan
”Sassy swings the Tivoli – Sarah Vaughan live in Tivoli” - LP - Mercury MCY 135 347
Sarah Vaughan - (vocals) - Kirk Stuart - (piano) Charles Williams - (double bass) – George Hughes - (drums)

1963.10.12. – Raquel Rastsennis 25 års jubilæumshow i KB Hallen. Lingtons orkester akk.

1964.02.02. – Danselandskamp Danmark-England

1964.03.15. – Folkekoncert i Radiohusets koncertsal – Fra Dixieland til Bossa Nova. Lingtons ork. Papa Bue og Poul Hindbergs sekstet. Solister: Lisa Linn, Freddy Albeck, Poul Olsen.

1964.05.05. – Otto Lington med 4 mand spiller til privat fest hos Esso

1964.06.01.-06.10. – Tivoli Varietéen – Miriam Makeba m. Hugh Masekelas 4-tet og Lington akk.

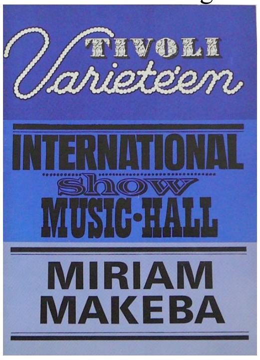

1964.06.11.-06.30. – Tivoli Varietéen – Mel Tormé – Lington akk.

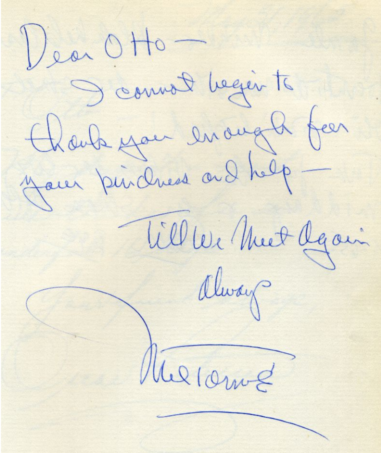
Dear Otto —
I cannot begin to thank you enough for your kindness and help —
Till we meet again
always
Mel Tormé

Mel Tormés hilsen i Lingtons gæstebog

1964.07.01.-07.31. – Tivoli Varietéen – Dolores Gray – Lington akk.(+ akk. af Pat Dodd, piano)

1964.08.01.–08.15. - Tivoli Varietéen - Marlene Dietrich – egne musikere plus Lingtons ork.

1964.11.25. TV-udsendelsen ”Dansk Humør 1915-25” optages i Palladium studiet i Hellerup
1965. 04. – Varna, Aarhus – gæstespil indtil 1. maj.
1965.05.16.-31. Tivoli-Varietéen – Osvald Helmuth - + Les Surfs – Bent Fabricius-Bjerre, konf.

1965.05.16.-31. Tivoli-Varietéen – Oscar Peterson

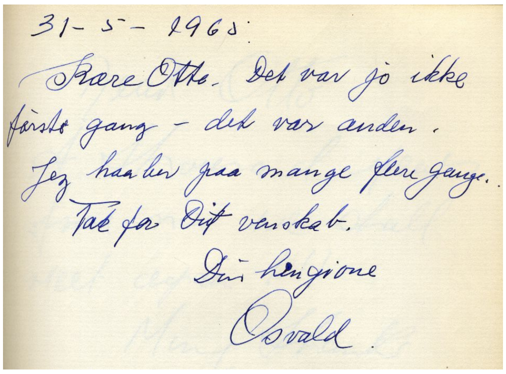
31-5-1965.
Kære Otto. Det var jo ikke
første gang – det var anden.
Jeg haaber paa mange flere gange.
Tak for Dit venskab.
Din hengivne
Osvald.

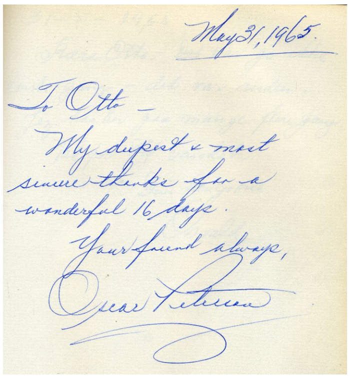
May 31, 1965.
To Otto –
My deepest & most
sincere thanks for a
wonderful 16 days.
Your friend always,
Oscar Peterson

Osvald sluttede samtidig med Oscar Peterson - Oscar Petersons hilsen i gæstebogen

1965.08. Tivoli Varietéen – Eartha Kitt
1965? - Tivoli-Varietéen – Josephine Baker
1965. – Tivoli-Varietéen – Georges Ulmer
1965. – Tivoli-Varietéen – Marlene Dietrich
1965. - Tivoli-Varietéen – Shirley Bassey med udvidet Lington ork.
1965.09.? – Josephine Baker i Nigeria med Hermann Hoffmark og Lington
1965.12.12. – Ekstra Bladets Juleshow i Falkoner Centret – Josephine Baker – OL ork.
1966.02.15. – Richard Stangerup’s 25 års Jubilæums-kavalkade i KB Hallen
1966.05.16.-31.07 Tivoli Varietéen – Svend Asmussens ”gamle orkester” spillede 1½ måned
Asmussen – Frederik – Max Leth – Poul Gregersen – Fritz von Bülow (for Jørgen Ingmann)

1966.07. – Tivoli Varietéen - Caterina Valente

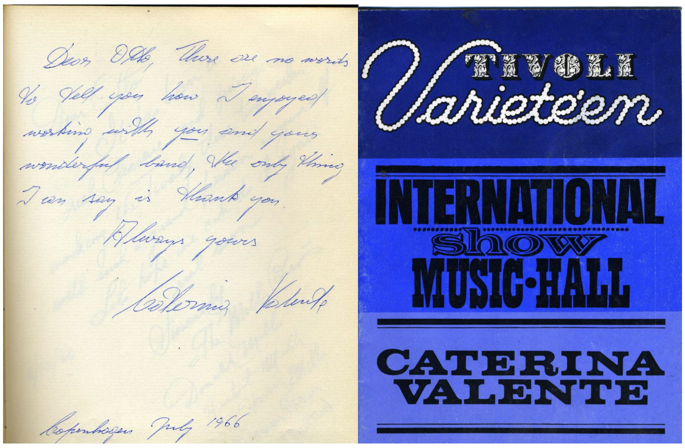
Dear Otto, There are no words to tell you how I enjoyed working with you and your wonderful band, the only thing I can say is thank you
Always yours
Caterina Valente
Copenhagen July 1966

Catarina Valente fra Lingtons gæstebog

1966 – Tivoli Varietéen - Erroll Garner

1966.08.01.-15. – Tivoli Varietéen - Mills Brothers

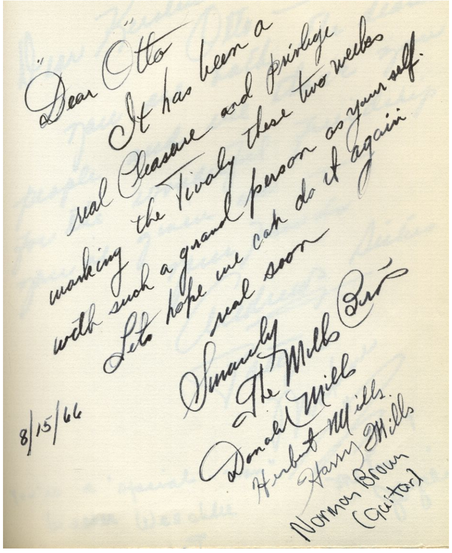
Dear Otto
It has been a real Pleasure and privilege working the Tivoly these two weeks with such a grand person as yourself. Lets hope we can do it again real soon
Sincerely
The Mills Bro
Donald Mills
Herbert Mills
Harry Mills
Norman Brown (Guitar)
8/15/66

En hilsen fra Mills Brothers

1967. – Tivoli Varietéen - Mills Brothers

1967. – Tivoli Varietéen - Nina og Frederik

1967. – Tivoli-Varietéen – Marlene Dietrich?

1967.07. – Tivoli Varietéen – Andrews Sisters akk. Lington

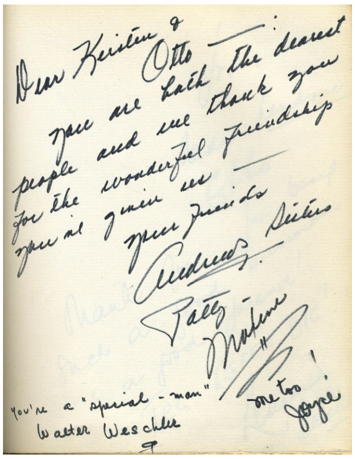

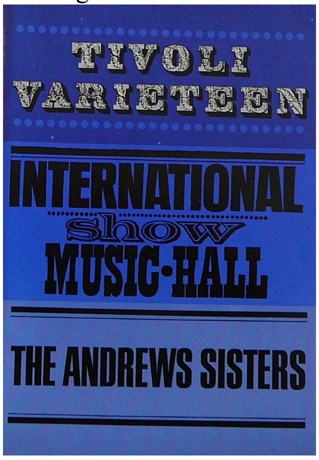

Andrews Sisters.
Fra gæstebogen, som Lington åbenbart fik kunstnerne
til at skrive i den sidste aften de optrådte

1968. - Tivoli Varietéens og Lingtons 10 års jubilæum

1968.05.16. – Tivoli Varietéen - Svend Asmussens Kvartet – Les Surfs

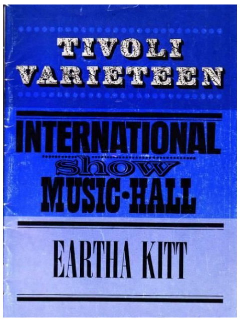

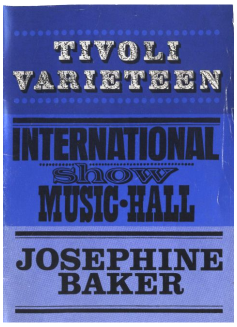

1968? 06.01-30.. – Tivoli Varietéen – Nancy Wilson – Lingtons ork. men egen dirigent.

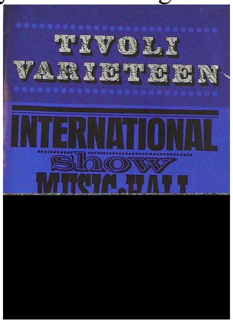

1968.07. - Tivoli Varietéen – Eartha Kitt – pladeoptagelse med Ray Carter's orch.

1968.07.13. – Norsk Rikskringkasting optager i Tivoli.
1968.08. – Tivoli Varietéen - Josephine Baker
1968 – Tivoli Varietéen - The Mills Brothers

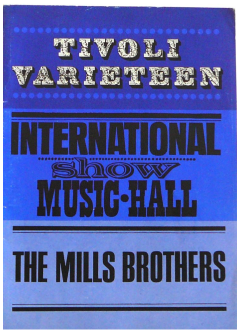

1968. - Tivoli Varietéen - José Greco Dansetrup – Lington spillede i Dansetten

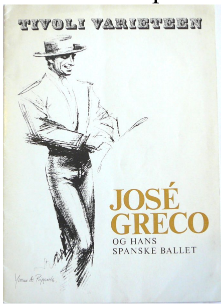

1968. – Blinde musikeres orkester opløses "officielt". Har ikke optrådt siden 1960.

1969.06.01-30. – Tivoli Varietéen akk. Leonard Sachs Good Old Days

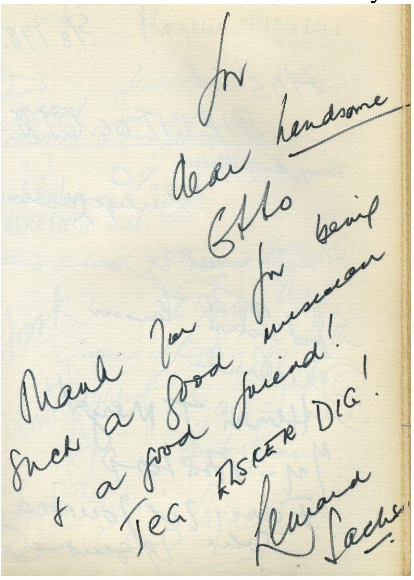

Leonard Sachs i gæstebogen

1969 – Tivoli Varietéen - Svend Asmussen og Alice Babs

1969 - Tivoli Varietéen – Ella Fitzgerald m. Tommy Flanagans trio

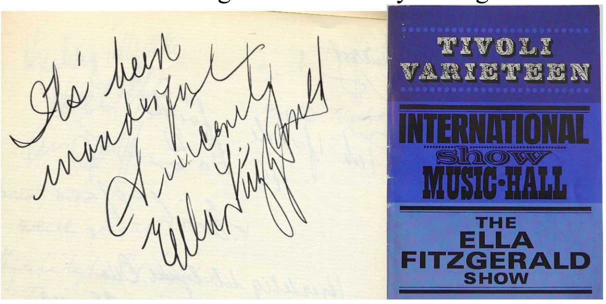

Ella Fitzgerald i gæstebogen

1969.09..-10. – Kay Abrahamsen Tourné med "Jomfruburet"

1970 – forår – Rundrejse som gæstedirigent I England, Frankrig og Spanien

1970.06.01-06.15. – Tivoli Varietéen – Ella Fitzgerald m. Tommy Flanagan's Trio + Lingtons orkester Otto Leisner konferencier

1970.06.16.-06.30. - Tivoli Varietéen – Josephine Baker

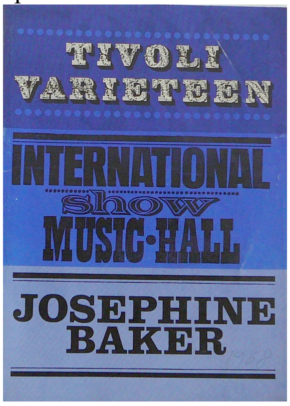

1970.07.01.-07.31. - Tivoli Varietéen – Alice Babs og Svend Asmussen m. Bengt Hallbergs trio

1970.08.01.-08.15. - Tivoli Varietéen – Erroll Garner
1970.08.16.-08.31. - Tivoli Varietéen – Victor Borge
1971.06.01.-06.30. - Tivoli Varietéen – Svend Asmussens Kvintet – Frederik, Gregers, Max, Fritz –

konf. Ulrich Ravnbøl i juni og juli
1971.07. Edmondo Ross to koncerter på plænen.
1971.07.01.-07.15. – Tivoli Varietéen akk. Tommy Steele

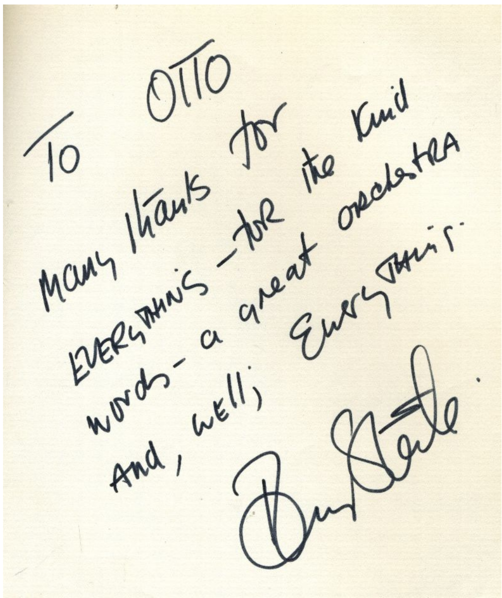

Tommy Steele skrev i gæstebogen

1971.07.16.-07.31. – Tivoli Varietéen akk. Marlene Dietrich

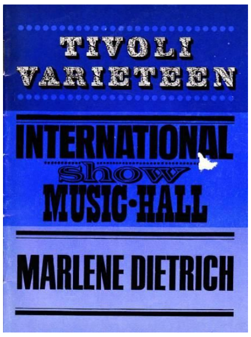

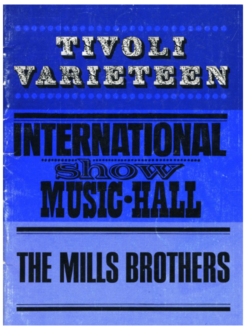

1971.08.01.-08.31. – Tivoli Varietéen akk. The Mills Brothers
1971.09.04.-09.11. – Tivoli Varietéen akk. Victor Borge
1971.09.12.-09.18. - Tivoli Varietéen Edmondo Ross
1972.05.15.-05.18. Tivoli Varietéen akk. Charles Aznavour – tre dages gæstespil – åbning af Varietéem
1972.06. – Tivoli Varietéen akk. Roger Whittaker – Jytte Abildsstrøm konferencier

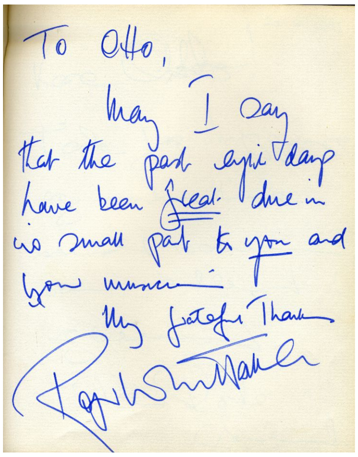

Roger Whitaker var også glad for Otto og hans orkester

1972 Tivoli Varietéen akk. Lovelace Watkins – Jytte Abildstrøm konferencier
1972.07. Tivoli Varietéen akk. Rosemary Clooney. Erik Mørk, konferencier
1972.08. Tivoli Varietéen akk. Tommy Steele, som var sidste kunstner. Varietéen lukkede.
1973.07. – TV optagelse af Otto Lington uds. Udsendt 4.8.73 dagen før hans 70 års dag
1973-1975 kapelmester ved pavilloner, Plænen, Harmoni-orkestret og Pantomimeteatret
1975.09.26. – Det ny Teater premiere på Dollarprinsessen m. Otto Lingtons 16 mands orkester
Ifølge programmet var orkesteret:
Violin: Inge Munk, Børge Kerte, Carina Medici, Anette Welner – Viola: Jørgen Haslev – Cello: Marianne Smith – Kontrabas: Carl Simonsen – Fløjte: Harald Michelsen – Obo: Willy Jensen – Clarinet: Alfred Rasmussen – Trompet: Erik Larsen, Henry Henkel – Trombone: Barry Eklund – Piano: Erik Nielsen – Janitchar: Flemming Wagner
1976 – (Det Ny) Scala – Gigi – Otto Lington kapelmester
1980? – Interview med OL i DR – Den gamle Café – Den nye Radiotrio spillede:
Mogens Sørensen, klaver – Ib Hermann, cello – Eigil Stegger, violin – vært: Birger Arntzen
1980.08.08.-21. – Bellahøj Friluftsscene – Syngespillet Landmandsliv. Amatør-skuespillere.
1983.02.26. – Lørdagsmatiné – musikken er af Otto Lington – Lisa Linn – RUO m. Børge Wagner
1992.12.15. – Otto Lington rammes af en hjerneblødning og dør på Frederiksbergs Hospital

På sit brevpapir har Otto Lington remset følgende steder op, hvor han har spillet:
København: Adlon – National-Scala – Valencia – Wivex – Frederiksberg Teater – Det ny Teater – Cirkus Revyen – Odd Fellow Palæet – K.B. Hallen – Tivoli Koncertsal – Stockholm: Grand Restaurant – Saltsjøbaden – Hotel Carlton
Oslo: Edderkoppen Varieté – Det norske Teater – Radioudsendelser: Gæstedirigent DR – BBC – Norsk Radio
Akkompagneret: Joe Venuti – Carl Brisson – Fats Waller – Rosita Serano
Grammofonplader: HMV – Polyphon – Tono – Philips
Optræden for det Kongelige danske hof

Imponerende – men, som den opmærksomme læser nu ved, så mangler der endnu mere end der er listet!

Udarbejdet i dyb respekt for Otto Lingtons indsats for dansk musik og ikke mindst hans musikalske univers.
En tak til Lone og John Lington for deres utrættelige hjælp.

René Aagaard
Allerød 2009

Kapelmesteren